

Chương 1

Cải vã

Yêu cùng không thương, như thế nào phán định?

Bỏ ra lòng của mình, nên như thế nào thu hồi?

Từng nghĩ qua muốn cả đời gần nhau,

Vậy mà thời gian lại thành sát thủ giết chết tình yêu.

☆☆☆

Đường Vân đẩy ra cửa gỗ bước vào “Hoan nhạc kim tiêu” đến thẳng quầy rượu, thoáng chốc, bên trong tiếng nhạc ầm ĩ cùng tiếng người trước mặt kéo tới.

Loại địa phương này phần tử ra vào bình thường tương đối phức tạp, chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng trên mặt của cô không có hiện ra ý sợ hãi, dù sao thân là một phóng viên, miễn cưỡng cũng có thể được xưng tụng tiếp xúc với việc đời, mặc dù là lần đầu đặt chân tới loại nơi này, nội tâm có chút khẩn trương, cũng không biểu hiện ra ngoài sắc mặt tự mình tìm chỗ trống ngồi xuống.

Không lâu, phục vụ đưa lên cho cô một ly bia. Cô chậm rãi nắm một ngụm nhỏ, ánh mắt lơ đãng quét qua toàn bộ.

Thấy có người đàn ông tới đây bắt chuyện, cô ứng đối nói mấy câu, sau đó khách khí lễ độ cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Có lẽ là không khí nơi này, cũng có lẽ thể là liên quan đến rượu còn, tới nơi này những người đàn ông cùng cô thường ngày tiếp xúc có rất nhiều điểm khác nhau, bọn họ lớn mật trực tiếp cũng không giấu giếm ý đồ của mình, dĩ nhiên, bọn họ không miễn cưỡng vì vậy cũng thực làm cô thờ phào nhẹ nhõm.

Một giờ trôi qua, cô đã đuổi được nhiều người đàn ông có ý đồ khác, Đường Vân không khỏi cảm thấy có chút không biết nên khóc hay cười.

Tối nay, vì tới nơi này, cô đặc biệt thay một bộ y phục hở lưng, hơi hơi thấp ngực, hơn nữa đánh một ít son phấn, làm kiểu đầu mái tóc xõa tự nhiên, ngay cả mình mới vừa rồi soi gương thời điểm cũng cảm thấy rằng quá nữ tính hóa, cùng ngày thường lúc đi làm chỉ bôi một ít son môi, buột đuôi ngựa, toàn thân một bộ âu phục nhìn cô hoàn toàn bất đồng.

Cô thật muốn đi về, cũng chỉ là đổi một loại trang phục, thế nhưng sức hấp dẫn của cô lại tăng bạo, hơn nữa còn có bắt đầu từ ngoài cửa a? Có thể thấy được nam nhân nhìn nữ nhân lúc nào cũng đều chỉ chú trọng bề ngoài của các cô, ài? Thật là bi ai?

Bỗng dưng, một loại cảm giác bị dòm ngó chiếm lấy cô, cô nhanh chóng quay đầu nhìn lại, mắt to đi tuần tra ở mỗi một trên khuôn mặt, thế nhưng loại cảm giác rồi lại đột nhiên biến mất rồi.

Cô chưa từ bỏ ý định lần nữa ngắm nhìn bốn phía, lại vẫn không tìm được hướng kia nóng rực ánh mắt làm người ta cảm thấy lông tóc dựng đứng.

Cuối cùng cô cũng thất vọng rũ mí mắt xuống, tiếp tục ngồi im.

Sau khi trải qua ba giờ liền, bên trong quầy rượu tiếng huyền ảo cùng ư vị, bắt đầu làm cô có chút cảm thấy nhức đầu.

Xem ra, tối nay là đến không. Cô tính toán rồi đi, chỉ là ở trước đó, cô cần phải vào phòng toilet.

Tại phòng rửa tay sau ra ngoài, trải qua chỗ rẽ, cô không cẩn thận cùng người chạm vào nhau, nàng trán đụng vào cằm cứng rắn của hắn, để cho cô nhin đau không được hừ một tiếng, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất, thật may là hắn kịp thời đưa tay ôm cô.

“Thật xin lỗi?” Cô ngửa mặt lên nhìn chăm chú hắn, lúc này mới phát giác hắn dáng dấp rất cao lớn, tối thiểu có sáu thước trở lên (đơn vị đo chiều dài Trung Quốc, bằng 1/3m [nam chính nhà ta khoảng 1m8 trở nên]), tựa ở bên trong lồng ngực to con cao lớn của hắn, cô đột nhiên cảm thấy mình rất mảnh mai.

“Cô không sao chứ?” Người đàn ông nghiêm nhiên lên tiếng giọng nói trầm thấp có vẻ tương đối hấp dẫn.

Ngắm nhìn lấy hắn ngũ quan rất tuần tú, Đường Vân nháy mắt không khỏi mất hồn, hai gò má không cách nào khắc chế dâng lên đỏ ửng, cả người cũng không khỏi tự chủ vọt qua một hồi run rẩy.

“Ách, không có sao.” Chẳng biết tại sao, thanh âm của cô nghe có chút thô. “Cám ơn anh.” Ý thức được mình còn đang trong ngực của hắn, cô không khỏi lúng túng lùi một bước.

Người đàn ông lần nữa đỡ lấy thân thể mềm mại không yên của cô, giống như một cái đầm ao nước mắt đen trắng tấp nập nhìn vào nước trong tròng mắt của cô.

Xung quanh tiếng người đi xa, Đường Vân như bị điểm huyết tựa như không thể nhúc nhích, giống như liềm hô hút cũng dừng lại, chỉ cảm thấy trên người hắn truyền tới ấm áp, cùng với người thấy được trên người hắn mùi thơm này nước hoa nhàn nhạt.

Hồi lâu, cô mới theo bản năng nuốt xuống một ngụm nước miếng làm trơn bóng con khát cổ họng.

Người đàn ông ánh mắt theo động tác của cô đi xuống di chuyển đến đỏ tươi ** lên, đưa mắt nhìn nhìn chăm chú. . .

Nhịp tim không cách nào tự chế tăng lên, Đường Vân che trái tim, khẽ quấy người một cái.

Hắn khoi lên một đạo tuần lông mày, từ từ buông ra bàn tay to chống đỡ trên người của cô, tròng mắt đen nhánh sáng trong ngay sau đó chậm rãi quét qua toàn thân của cô, làm Đường Vân vừa một hồi không tự chủ được run rẩy, cuối cùng, ánh mắt của hắn di chuyển trở lại càng làm gò má mềm mại của cô thêm hồng, trên mặt hiện lên một chút thần sắc cười như không cười, nhàn nhạt gật đầu nhẹ sau liền rời đi.

Đường Vân sững sờ ngấm nhìn lấy bóng lưng cao lớn của hắn, nhớ tới bạn cùng phòng Phi Linh nói qua một câu nói ——

“Cái loại ánh mắt đó, khiến phụ nữ nguyện ý theo hắn đến chân trời góc biển. . .”

Cô mở to miệng, ngay sau đó chợt nhắm lại, một hồi lâu sau mới chậm rãi thở ra một hơi, buông ra lòng bàn tay đỏ mề hời.

Thì ra là, thật sự có người đàn ông ánh mắt sẽ cho người nhịp tim tăng lên, nhiệt huyết sôi trào à?

Nhưng là. . . Cái đó gã đàn ông khôn kiếp có thể hay không chính là hắn đây?

Trở lại nơi ở, đã là chuyện hơn hai giờ sáng.

Đường Vân vừa mở cửa ra, liền nghe được Phi Linh trong phòng truyền đến tiếng vang, thế là lập tức vọt vào gian phòng của cô ấy.

“Phi Linh?” Cô nhẹ giọng kêu lên, nhưng người trên giường cũng không có mở mắt, đầu còn đang trên gối đầu đang đưa trái phải không ngừng, tự cổ họng chỗ sâu phát ra hồi hộp tiếng kêu rên, giống như đang cùng trong mộng đối kháng lấy ác ma khổ khổ.

Đường Vân vỗ nhẹ khuôn mặt của cô ấy, lại kêu gọi mấy tiếng, mới kêu tỉnh cô ấy.

“Không, không cần?” Phi Linh cuồng loạn vươn ra tay của cô ấy, tiếng thét chói tai trực đạt tận trời.

“Chớ sợ? Phi Linh, là mình, bạn chỉ là đang nằm mộng mà thôi. ” Đường Vân trấn an cô ấy.

Phi Linh ngẩng đầu lên, thấy rõ ràng người trước mắt, nước mắt không ngừng mà tuôn ra ngoài.

“Đường Vân?” Cô ấy liều mạng ôm lấy Đường Vân, nghẹn ngào nói. “Chẳng lẽ. . . Vĩnh viễn sẽ không quên quá khứ sao?”

Đường Vân vỗ nhẹ lưng của cô ấy. “Sẽ, sẽ đi qua mà?” Cô lầm bầm nói, nhưng trong lòng hiểu có chút bị thương đem cả đời theo đuổi lấy người trong cuộc, chưa từng 1 lần trải qua người khác vĩnh viễn không thể nào hiểu kia thương sâu đậm, nhiều khó khăn quên.

“Ô. . .”

Phi Linh tiếng khóc trong màn đêm yên tĩnh có vẻ cực kỳ thê lương, Đường Vân nghe thấy lòng chua xót, nhưng mà tâm vô lực, chỉ có thể yên lặng vỗ lấy lưng của cô ấy, không nói gì cho an ủi cô ấy.

Cuối cùng, Phi Linh cũng khóc mệt, Đường Vân lần nữa đem cô ấy đang ngủ thả lại trên giường.

Nhìn Phi Linh tiêu tụy dung nhan tái nhợt, cô thật sâu thở dài một cái, nhẹ nhàng khép lại cửa phòng.

Rửa mặt chải đầu xong, cô lần nữa kiểm tra một lần rồi khóa cửa, mới trở về phòng ngủ.

Ở thành phố lớn cuộc sống của các cô gái, khắp nơi đều là cạm bẫy, không thể không cực kỳ cẩn thận một chút, giống như Phi Linh, lần thứ nhất không cẩn thận, liền đổi lấy cả đời đau.

Bây giờ trước, bởi vì kinh tế kinh tế đình trệ, Phi Linh bị công ty giảm biên chế, tâm tình uất ức cô ấy một mình chạy đến trong quán bar đi mượn rượu giải sầu, ai ngờ họa vô đơn chí, thế nhưng chịu khổ gặp phải biến thái sắc ma độc thủ.

Không biết có phải hay không là không muốn nhớ lại cái kia kinh hoàng bất lực, bị người ** một khác, Phi Linh đối với đêm đó trí nhớ thủy chung mơ mơ hồ hồ, thậm chí ngay cả người đàn ông kia tướng mạo cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ mình khi đó buồn bực uống rất nhiều rượu.

Mất say lơ dờ trong mộng lung, cô ấy chỉ biết đến gần tới đây người đàn ông đáng đáp rất cao lớn, tối thiểu có sáu thước trở lên(khoảng trên 1m8), có đôi mắt sẽ làm phụ nữ thật sâu mê luyện bởi ánh nhìn của hắn, sau không biết làm sao, mơ mơ màng màng cô ấy theo hắn đi ra khỏi quán bar.

Lúc cô ấy tỉnh lại, phát hiện mình ở vào một gian phòng trong tối đen , sau đó cái người kia liền bắt đầu cường bạo cô ấy, mà càng làm cho người ta trái tim lạnh ngắt chính là, cái kia người cận bã lại còn là tính cuồng ngược đãi.

Mặc dù Phi Linh không muốn nói thêm loại kia quá trình Luyện Ngục(địa ngục), nhưng do vết thương chồng chất trên người của cô ấy, Đường Vân ngay lập tức biết cô ấy nhất định bị rất nhiều khổ.

Không kiên nhẫn bị hành hạ mà đau Phi Linh đã bất tỉnh, ngày thứ hai khi tỉnh lại là nằm ở một chỗ hoang vu rìa núi, cô ấy tự mình về nhà sau, lập tức làm việc chịu khổ cường bạo nữ nhân đều biết làm chuyện —— tắm dội, nâng cổ gắng rửa sạch một thân dơ bẩn, cũng rửa sạch dấu vết cái kia người cận bã lưu lại.

Mới đầu, Đường Vân cũng không có phát giác cô ấy kì lạ, chỉ xem cô ấy như bởi vì thất nghiệp mà tâm tình không tốt, cho nên cả ngày núp ở trong phòng, chính cô là bởi vì bận rộn công việc, chỉ là an ủi cô ấy mấy câu, muốn cô ấy từ từ tìm việc làm khác.

Cho đến chuyện xảy ra sau đêm khuya ngày thứ ba, bản thân cô bị tiếng thét chói tai trong phòng Phi Linh truyền tới đánh thức, sau hỏi kỹ mới biết chuyện gì xảy ra.

Làm người ta điên cuồng hơn cả chính là, Phi Linh kiên trì không báo cảnh sát, mà mấy ngày trôi qua Đường Vân tự nhiên cũng không dám cường bách cô ấy, dựa vào lập trường bạn bè, cô cũng cho là có lẽ không báo cảnh đối với Phi Linh mà nói có thể là tốt hơn.

Thứ nhất, cô ấy đã thành niên, hơn nữa ngày đó là cô ấy tự nguyện đi cùng người ta, này ở trên quan điểm luật pháp cô ấy đã là thành phần tự nguyện.

Thứ hai, cô ấy không chỉ có không nhớ rõ diện mạo cái đó sắc ma lại rửa sạch vật chứng, chỉ bằng vào điểm này, coi như có thể đem cái đó sắc ma lên tòa án, cũng thiếu sót quan trọng nhất có lực nhất chứng cứ, chỉ là, quan trọng nhất là Phi Linh mỗi một lần nhắc tới chuyện này, sẽ gấp trở nên chứng cuồng loạn, tâm tình vô cùng không ổn định.

Mà theo cùng loại vụ án một ít người bị hại nói, trên tòa án đối mặt với luật sư bị cáo đề nghị vấn ra (vấn hỏi) thì giống như là trải qua lần cường bạo thứ hai, đây đối với Phi Linh yếu ớt mà nói, quả thật chính là một cuộc hành hạ khác, lại nói, chuyện một khi ra ánh sáng, người xung quanh nhất định sẽ dùng ánh mắt khác thường đến xem đối đãi với cô ấy.

Đang không có trăm phần trăm nắm chắc cơ hội có thể đem kia sắc ma bị pháp luật trừng trị, phải trả giá cao nặng nề như vậy thật sự là quá đáng thương.

Nhưng mà, dựa vào lập trường một phóng viên , trên xã hội tồn tại mấy loại tội ác này, vậy mà người xấu cứ nhon nhon ngoài vòng pháp luật, còn có thể tiếp tục làm ác, giống như có một cái gai ngạnh ở trong lòng tựa như, đâm thẳng lấy lòng của Đường Vân.

Vì vậy, cô mới quyết định muốn đích thân đi quán bar, nghĩ biện pháp tìm ra cái kia sắc ma, sau đó đem chuyện viết ra ngoài báo, cứ như vậy, cái kia người cận bã có lẽ có thể thoát khỏi luật pháp trừng trị, nhưng dùng ngòi bút làm vũ khí cũng đủ lấy đem hắn trị tội, hơn nữa càng có thể nhắc nhở một số các cô gái một mình đi quán bar phải cẩn thận một chút.

Dĩ nhiên, cô cũng không phải là thật sự vĩ đại như thế, đang khai thác cái đề tài này viết báo ở trong lòng cô cũng tồn tại một chút tư tâm.

Hiện giờ kinh tế kinh tế đình trệ, rất nhiều công ty ở đây đều giảm biên chế, mà cô từ sau khi tốt nghiệp đại học, trước mắt vào tòa soạn lúc này mới hơn một năm, nếu không có biểu hiện xuất sắc, rất có thể người thứ nhất bị sa thải chính là cô.

Hôm sau sáng sớm, cô mang Phi Linh đi gặp bác sĩ tâm lý, vì vậy trễ một chút mới trở về tòa soạn.

“Chị San, Ngọc Mị, sớm?” Cô cùng đồng nghiệp bàn kẻ cận chào hỏi.

“Sớm, Đường Vân. ” Ngọc Mị ngẩng đầu lên quay về phía cô một cái mỉm cười. ”Oa? Thật là lớn quãng thâm mất đó? Có phải hay không tối hôm qua. . . Tung Dục quá độ?”

Đường Vân da mặt mỏng, loại này cười giỡn người thường thì không sao nhưng lại làm cô đỏ mặt, chỉ là đồng nghiệp quá lúc thân quen, loại này cười giỡn cũng không ảnh hưởng gì sẽ không làm cô tức giận.

“Chết tiệt Ngọc Mị, cô biết rõ Diêm Dương đi đại lục (Trung Quốc)phỏng vấn, còn dám nói lung tung? Cô cho tôi là ai?” Cô giận Ngọc Mị liếc mắt một cái.

Sự thật đích thực là Cao Diêm Dương mặc dù là thân mật bạn trai của cô, bọn họ cũng kế hoạch hai năm sau kết hôn, nhưng mà chưa bao giờ tiến triển đến tầng kia quan hệ. Bất quá, trước mắt người bình thường quan niệm, giống như không làm kia chuyện, liền không thể xưng là thân mật bạn bè trai gái, vì vậy cô cũng không làm nhiều giải thích vô vị, tránh cho người ta cảm thấy cô kiêu cách.

Không thể phủ nhận, trước khi cưới hành vi tình dục phương diện này, cô có thể thuộc về loại người tương đối bảo thủ. Điem Dương cũng thường nói cô như vậy, nhưng cũng tôn trọng cô, đối với điểm này, Đường Văn cảm thấy rất vui mừng, cũng càng cảm thấy hẳn đủ để phó thác cả đời.

“Đừng gạt tôi nha?” Ngọc Mị cười đến quỵên rũ mấp mờ, rất ba tám nháy mắt. “Điem Dương tối hôm qua không phải sẽ trở lại rồi hả? Tiểu biệt thắng tân hôn sao? Ha ha. . .”

Đường Văn ngẩn ra. “Điem Dương tối hôm qua trở lại?”

“Cô không biết?” Ngọc Mị nụ cười lập tức cứng đờ. “Cùng đi nhiếp ảnh gia Thony nói bọn họ tối hôm qua đồng thời trở về. ”

Đường Văn nghe vậy không tự chủ nhú mày.

“Ách. . . Thật xin lỗi, tôi không biết cô không phải hiểu được. ” Ngọc Mị áy náy mà nói, dừng một chút mới tiếp tục nói: “Có lẽ hẳn là muốn cho một mình cô vui mừng chứ?”

Đường Văn gật đầu một cái, ngay sau đó thoải mái, nhưng Điem Dương là chủ quản bộ chủ nhiệm đại lục (Trung Quốc)bộ phận phỏng vấn, lần này lại đi về đến

Di Lục địa phỏng vấn, có lẽ hẳn trở lại sau thật sự là quá mệt mỏi, cho nên cũng chưa có tìm cô.

“Chỉ là đây. . . ” Vẫn không có ra tiếng, cúi đầu sửa sang lại trên bàn văn kiện chị San đột nhiên chen miệng, “Đàn ông một khi khác thường, vẫn là cẩn thận một chút. ”

Đường Văn mỉm cười. Hai người ở chung quan trọng nhất là tin tưởng, nếu như ngay cả điểm này cũng không biện pháp làm được như trong lời nói, còn không bằng sớm một chút tách ra, đây là lời kinh nghiệm của mẹ cô kết hôn ba mươi năm rút ra kết luận.

“Tiểu Văn?”

Nghe được tiếng kêu gọi quen thuộc, Đường Văn đang nhìn máy vi tính ngẩng đầu lên, nghênh đón cô là một bó Hồng Môn Côi(hoa hồng đỏ).

“Anh đã trở lại?” Cô nhận lấy bó hoa kia, vui vẻ nhìn Điem Dương trước mắt.

Hắn là học trưởng hơn cô ba tuổi, bọn họ đã quen biết năm năm rồi, trước kia trừ lễ tình nhân bên ngoài hẳn chưa từng đưa hoa cho cô, chỉ là gần đây một năm, hẳn mỗi lần trở về sau khi hết công tác, sẽ gấp đưa cô một bó hoa, vì thế, cô thường vụng trộm cười hẳn càng ngày càng hiểu được lãng mạn rồi.

Điem Dương gật đầu một cái. “Ừ? Tối hôm qua trở về, chỉ là quá muộn, anh sợ đánh thức em, cho nên không gọi điện thoại cho em. ”

Đường Văn cười đến mức càng hơn hờ rồi, trong lòng cuối cùng một tia nghi ngờ cũng bởi vì hẳn mở miệng quan tâm mà tiêu trừ.

À? Thì ra là cô cũng không như trong tưởng tượng của bản thân rộng rãi, cũng không phải là trăm phần trăm tin tưởng hẳn. Trong lòng của cô không khỏi dâng lên một cổ áy náy, ban đầu hội chọn cùng hẳn ở chung một chỗ, chính là nhìn trúng hẳn là người đáng hoàng, đối với cô cùng người nhà lại hảo, hôm nay lại bị người ta bả tám ngôn ngữ treu chọc một cái liền hoài nghi hẳn, thật sự là quá không nên.

“Cảm ơn?” Cô chỉ chỉ hoa trong tay. Thật ra thì, cô cho tới bây giờ hội không thích qua Hồng Môn Côi (hoa hồng đỏ), nhưng là hẳn một phen tâm ý vẫn làm cô cảm động.

“Em thích là tốt rồi?” Điem Dương cũng cười. “Anh đặt trước nhà hàng, tối nay cùng nhau ăn cơm. ”

“Ừ? Tốt. ”

Điem Dương sau khi rời đi, Đường Văn tìm một cái bình tối cấm, vừa ngẩng đầu, lại gặp phải chị San ánh mắt kỳ quái.

“Thế nào? Có cái gì không đúng sao?”

Chị San nhún nhún vai, cúi đầu tiếp tục công việc trong tay.

Đường Văn héch lên mày, sau đó nhún nhún vai, tiếp tục đem vật cầm trong tay một nhánh hoa cành cấm vào trong bình.

“Đàn ông làm việc gì sai thì bình thường cũng sẽ bồi thường phụ nữ. ” Hồi lâu, bàn kẻ cận truyền đến giọng chị San buồn buồn.

Đường Văn sững sốt, quay đầu nhìn nàng cúi đầu xuống, chốc lát sau mới nhẹ giọng nói: “Em tin tưởng Điem Dương không phải loại người như vậy. ” chị San bởi vì chồng ở ngoài ngoại tình mà ly hôn, vì vậy chị ấy đối với đàn ông phòng bị đặc biệt nặng.

Chị San nhìn cô một cái, không có nói thêm nữa, có một số việc chỉ có thể đến thời điểm là dừng, người trong cuộc chuyện không muốn tin tưởng mặc cho người khác nói toạc miệng cũng vô dụng.

Đường Vân theo Diễm Dương đi tới phòng ăn một nhà hàng Pháp, một phòng được trang trí trang nhã cho thấy nó rất phong cách, chắc hẳn phải vậy thì phí nhất định rất cao.

“Thực mắc đi?” Cô nhỏ giọng nói, bọn họ đang để dành tiền dự tính lúc kết hôn dùng, làm sao như vậy tiêu phí thật sự không thích hợp.

“Không sao, thỉnh thoảng cũng muốn hưởng thụ một chút thôi?”

Nói xong cũng có đạo lý? Đường Vân gật đầu, khóe mắt dư quang đột nhiên tóm được một bóng dáng quen thuộc, không nhận được định thần nhìn lại.

Là tối hôm qua chính là cái người đàn ông kia? Bên cạnh hắn ngồi bên là một cô gái xinh đẹp quần áo hoa lệ kêu gọi, hai người đang nói chuyện với nhau, thái độ rất là thân mật.

Hắn cũng không có nhìn thấy cô.

“Thế nào? Em đang xem cái gì? Nhìn thấy người quen sao?”

Thanh âm Diễm Dương làm cô phục hồi lại tinh thần. “Oh? Không phải.” Cô mỉm cười nói, vẻ mặt có chút lúng túng. “Tối chỗ như thế cũng không nói cho em biết trước một tiếng, anh xem, em ăn mặc thật mộc mạc thì sao?”

Đối cô oán giận, Diễm Dương hảo tính khí cười. “Vẻ đẹp của em cho tới bây giờ không cần liền cảm y lộng lẫy tôn lên.”

Đường Vân mở to mắt, kinh ngạc mà nói: “Anh khi nào trở nên như vậy nói năng ngọt xớt nha?”

Lúc này đến phiên hắn cười có chút lúng túng.

Ban đầu Diễm Dương hấp dẫn nhất cô chính là hắn lúc nào cũng mang nụ cười một ít xấu hổ, thoát nhìn rất đáng hoàng, rất thật thà, tựa giống như ba cô.

Cô cẩn thận mà nghiên cứu ngũ quan hắn, thật ra thì hắn được cho anh tuấn, chỉ là giữa hai lông mày thiếu một phần thần thái hào hứng,

Thoạt nhìn có điểm trầm lắng, không giống. . .

Đôi mắt cô nghiêng nghiêng nhìn qua, bỗng dung hướng về nơi xa cặp trông mắt đen kia lấp lánh có hồn, lòng của cô đột nhiên rung mình, như hải tử (đười ươi) làm việc gì sai nhanh chóng chuyển tầm nhìn.

Cô đây là đang làm cái gì? Tại sao có thể đem Diễm Dương cùng người đàn ông khác so đây? Thật là quá kém?

“Đang suy nghĩ gì? Như thế nào đáng vẻ giống như không yên lòng?”

Đường Vân lập tức nặn ra — nụ cười tủm tỉm. “Ách. . . Không có gì.”

Diễm Dương tinh thần buồn bã. “Đừng cứ mãi uống rượu, này tô hào chiến không hợp khẩu vị sao?”

“Đại khái là đồ ngu ăn không được thứ đồ tốt đi?” Cô nghĩ muốn chỉ là đùa giỡn, nhưng hiển nhiên cũng không thành công.

Diễm Dương không cười, chỉ là thật sâu liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt chuyển sang lãnh đạm, không nói gì nữa.

Đường Vân cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là lần nữa cầm ly rượu lên không ngừng uống lấy.

Bắt đầu từ lúc nào, giữa bọn họ thật giống như đã mất lời nói giỡn? Cô nhả lại mảy nhọn, khổ khổ suy tư, nghĩ đến đây, hại cô còn sót lại một tia khẩu vị cũng mất, định đẩy ra trước mắt chỉ ăn một nửa đĩa.

“Đi thôi?” Diễm Dương mặt không chút thay đổi nói.

Đường Vân giương mắt nhìn hắn, lặng lẽ đứng dậy, quá khứ, hắn tổng hội trêu chọc cô ăn nhiều một chút, nhưng hôm nay: có lẽ là ở chung một chỗ đã lâu, đã không còn sở thích lãng mạn ban đầu chứ? Ài?

“Anh ngồi một lát, em đi pha coffee.” Vào cửa nhà sau, nàng vừa nói vừa đi hướng phòng bếp, lại thỉnh linh bị Diễm Dương kéo.

“Anh làm. . .” Thanh âm của cô biến mất khi trong miệng hắn.

Hắn đột nhiên tới hôn làm cô có một tia chán ghét, bởi vì lúc giờ này phút này, cô thật sự không có loại tâm tình này, nhưng đẩy hắn ra thế nhưng lại lại có vẻ không hợp lý, thế là cô nhẫn nại, cho đến khi tay của hắn leo lên bộ ngực của cô, cô mới khê đẩy hắn một chút, ý bảo hắn buông tay, nhưng lần trở lại này, hắn không giống quá khứ như vậy thuận theo ý của cô, ngược lại đưa tay muốn dò vào trong vạt áo cô.

Cô càng dùng sức đẩy hắn, nhưng hắn tay vẫn cố ý muốn xâm nhập, ở trong miệng cô khuấy động môi lưỡi cũng càng thô lỗ.

Đường Văn dùng lực khước từ hắn, cuối cùng hắn cuối cùng cũng buông cô ra.

“Làm sao anh có thể đối với em như vậy?” Cô khó có thể tin nói, thường ngày ôn văn lễ độ chính hắn mới vừa lại . .

Điền Dương nhìn thẳng cô, trong con ngươi ẩn chứa đầy oán hận. “Chúng ta là nam nữ yêu nhau, anh như vậy yêu cầu cũng không quá đáng.”

Đường Văn tròn to mắt nhìn hắn, giống như hắn là người xa lạ. “Không quá đáng? Anh cảm thấy cưỡng bách em không quá đáng?”

Điền Dương trong mắt lóe lên một tia bối rối, rồi sau đó từ xấu hổ chuyển thành giận dữ mà nói: “Anh không có muốn cưỡng bách em? Tình yêu nam nữ vốn là một cái chuyện rất bình thường, là em một mực cự tuyệt anh? Em nói cho anh biết, có kia một đôi nam nữ đã hẹn hò năm năm còn chưa có đã làm hay sao? Anh thật sự hoài nghi em rốt cuộc có yêu anh hay không?”

“Anh cái này là logic gì đó? Không đáp ứng anh liền đại biểu em không thương anh? Như vậy, anh không phải tôn trọng ý nguyện của em có phải hay không cũng bày tỏ anh không phải yêu em?” Đường Văn vừa đau lòng lại tức giận hỏi ngược lại.

“Anh muốn em cũng không đại biểu anh không tôn trọng em, hơn nữa, cũng đang bởi vì anh yêu em, mới muốn có được em.”

Đường Văn sắc mặt của chậm rãi biến trắng, thì thảo mà nói ra: “Chúng ta từng thông qua, phải đợi sau khi kết hôn mới. . . Mà anh cũng đồng ý.”

“Đó là em nói, anh cho tới bây giờ cũng chưa có đồng ý qua.” Điền Dương tức giận lại có tăng không giảm. “Em có hay không thay anh nghĩ tới? Anh là người đàn ông bình thường, như thường cũng cần, nhưng là, em lại yêu cầu anh như loại cuộc sống hòa thượng. . . Em thật rất ích kỷ, em biết không?”

Đường Văn lần nữa biến sắc, cô cho tới bây giờ cũng không biết giữa bọn họ ý tưởng lại chênh lệch xa như vậy.

“Những năm gần đây, anh nhiều lần nhượng bộ, nhưng anh thật sự là mệt mỏi.” Thật lâu, Điền Dương dùng ngữ điệu bình tĩnh nói, nhưng ánh mắt của hắn cùng giọng điệu của hắn cũng tràn đầy quá nhiều tố cáo.

Đường Văn than ảnh thương tâm quay lưng đi. “Như vậy nếu, em không còn lời nào để nói.”

Ở Điền Dương sau khi rời đi, cô vô lực ngồi co quắp ở trên ghế sofa, ánh mắt mờ dần nhẹ nhàng hướng nơi xa: tâm tư hỗn loạn.

Bỗng dưng, cô cảm thấy trong phòng yên tĩnh có chút quỷ dị, theo lý thuyết, bọn họ tiếng ồn ào không nhỏ, nhưng Phi Linh lại. . .

Thấy lạnh cả người toát lên trái tim, cô xông tới mở ra cửa phòng của cô ấy, lại phát giác cửa bị khóa trái.

Kinh hoàng nhất thời chiếm lấy cô, nhưng cô vẫn cố tự trấn định tìm công cụ tới gõ ra cánh cửa kia khóa. . .

Cô nặng nề kéo bước chân mệt mỏi, đi một mình, đôi mắt nhìn lại tối om, giống như là vĩnh viễn không có cuối, khô khốc tâm ẩn ẩn lộ ra vết thương, như thế nào mới có thể, không hề nữa đau lòng. . .

Bận rộn suốt đêm, cuối cùng cũng đem Phi Linh tự miệng Quý Môn quan kéo trở về, Đường Văn lúc này mới đem theo thân thể mệt mỏi trở lại trong căn hộ.

Cô nằm xuống liền ngủ, thẳng ngủ thẳng gần tới mới tỉnh lại, trong lúc cũng không bất kỳ thanh âm gì đánh thức cô.

Cô tâm tình nặng nề mà ra ngoài, quá khứ, bởi vì Điền Dương hảo tính khí, giữa bọn họ tranh chấp có cực ít, nhưng mỗi khi trở về cô phát giận, hắn luôn là sẽ không kịp chờ đợi tới dỗ dành cô, vậy mà lần này. . .

Ai? Cô không thể không thừa nhận, lần này giữa bọn họ vấn đề xuất hiện tương đối nghiêm trọng.

Sau khi thăm qua Phi Linh, cô lần nữa đi tới trong quán bar “Hoan nhạc kim tiêu”, Phi Linh tự sát cô càng muốn tăng cường quyết tâm tìm ra người kia biến thái sắc ma.

Tâm tình phiền muộn cô bất tri bất giác uống hết toàn bộ ly bia, nhìn cái ly rỗng tuếch, cô bộ dạng sợ hãi cả kinh —— là tới làm việc, cũng không phải là tới mượn rượu giải sầu đó a?

Bốn phía thanh âm huyền ảo càng lúc càng lớn, đi vào trong quán bar người cũng càng ngày càng nhiều, bởi vì hôm nay là thứ sáu, coi như là ngày cuối tuần nhỏ, người người cũng chờ không kịp nghỉ tầm hoan mua vui.

Đường Văn phát giác trong quán rượu có thật nhiều giống như cô như vậy cô gái độc thân, thế là đem lực chú ý đặt ở trên người các cô ấy, chỉ thấy họ ngồi có chút là đám người đến bất chuyện, có chút quy tắc chủ động xuất kích, không thành công liền tìm kiếm đối tượng khác, thành công trong chốc lát liền kể vai sát cánh cùng một chỗ mà rời khỏi, kế tiếp là cái tiết mục gì là không khó tưởng tượng.

Cô nhìn thấy trong lòng run sợ, tuy nói tình một đêm cái từ này cô đã sớm nghe qua, nhưng trước mắt người tuổi trẻ tính quan niệm thật cũng như vậy cởi mở sao?

Có mấy cô gái độc thân thành công tìm được của họ bầu bạn tối nay, cô âm thầm quan sát cùng với các cô ấy là người đàn ông cùng một chỗ mà rời khỏi, nhưng không có một người nào có thể hoàn toàn phù hợp đặc trưng như Phi Linh miêu tả.

Chỉ là, cô còn là âm thầm thay mấy cô gái kia toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ họ ngay cả một chút ý thức nguy cơ cũng không có sao? Nếu như chuyện đi này, gặp gỡ chính là biến thái sắc ma, chẳng phải là tiền mất tật mang?

Đột nhiên, một cô gái xinh đẹp đích thị là mỹ nữ đẩy cửa đi vào, tiếng huyền não thoáng chốc giảm bớt không ít, Đường Văn phóng mắt đi nhìn, phát giác có hơn phân nửa đàn ông ánh mắt đều tham lam chăm chú nhìn vào trên người của cô gái đẹp kia.

Đầy đặn nửa lộ **, eo nhỏ nhắn uyển chuyển, khéo léo tròn vênh lên cái mông đầy đặn, hiển nhiên chính là đặc tính cảm giác báu vật, liền là phụ nữ đều sẽ cảm thấy kinh ngạc, chẳng trách ư các gã đàn ông rục rịch chọn rợn.

Từng người đàn ông xúm lại đi lên đều bị cự tuyệt, chỉ thấy cô ta thần thái tự nhiên uống nhẹ lấy ly rượu, một đôi mắt đẹp ngắm nhìn bốn phía, sau đó ưu nhã đi về phía trước.

Đường Văn cũng rất tò mò, giống như vậy mỹ nữ lẳng lơ tận xương, muốn tìm đến tốt cùng sẽ là tuýp đàn ông như thế nào?

Chỉ thấy nàng ở tại một chỗ góc âm u dừng lại, Đường Văn thấy nơi đó có hai người đàn ông ngồi, mà một người trong đó là cùng với cô có "Va chạm" duyên phận. . .

Bỗng dưng, người đàn ông kia ngẩng đầu lên, tầm mắt tinh chuẩn cùng với ánh mắt của cô tiếp xúc lẫn nhau.

Đường Văn chỉ cảm thấy ngực cứng lại, có chút không thở nổi, đôi tay luống cuống niết chặt ly rượu. Một hồi lâu sau, cho đến lúc cô gái đẹp kia ý vào trong ngực của hắn, cô mới chậm rãi quay đầu ra.

Kế tiếp cả đêm, tầm mắt của cô luôn là không tự chủ liếc về phía cái góc âm u đó, nghĩ dự đoán biết động tĩnh đôi nam nữ kia.

Mà đối thành đối tượng khiến cô chú ý tới, là cách cô hai bàn — một cô gái độc thân, cô ấy mặc một thân y phục màu vàng, cự tuyệt tất cả những người đàn ông đến bất chuyện, nhưng trong mắt lại lóe lên tia sáng chờ đợi.

Thật sự là kỳ quái, tới nơi này nam nữ không phải đều là tạm thời nẩy lòng tham mới tìm bầu bạn một đêm đẹp sao? Tại sao cô gái trước mắt này lại mang chờ đợi? Chẳng lẽ ở loại địa phương này cô ấy cần phải đợi người đến sao?

Ánh mắt của cô lần nữa liếc về phía cái góc âm u, chỉ thấy vị mỹ nữ kia đang mềm mại không xương dựa vào trên người của hắn, chẳng biết tại sao, cô cảm giác cổ họng có chút khổ sở, theo bản năng nắm lên cái ly hung hăng hớp một ngụm rượu.

Lúc này, có một người đàn ông tới đây đến gần, cô tốn mấy phút mới đuổi hắn đi mất, lần nữa ngẩng đầu, lại phát hiện bọn họ đã không có ở tại chỗ đây rồi.

Cô cầm túi đeo lên lưng chạy ra khỏi cửa, cũng đã không thấy được bóng dáng của bọn họ rồi.

Xem ra, hôm nay vẫn là không thu hoạch được gì?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Quân Tinh Nồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Lại là một buổi tối khác .

Đường Văn chăm chú nhìn kỹ cô nàng y

phục màu vàng tối hôm qua, người đàn ông cao lớn kia không có xuất

hiện, từ tối cho tới bây giờ cũng còn chưa có nhìn thấy hắn, cho nên cô đem phần lớn lực chú ý đặt ở trên người của cô nàng y phục màu vàng, đối với cô nàng này càng ngày càng hiếu kỳ rồi.

Cô đã liên tục quan sát cô gái này ba

buổi tối, thấy cô ta luôn là một thân y phục màu vàng, mặc dù kiểu dáng vô cùng giống nhau, nhưng toàn bộ lấy gọi cảm làm chủ, giống như tối nay, cô ta sẽ mặc lấy một cái váy màu vàng nhạt vai trần gọi cảm, hợp với một cái áo choàng chiffon mỏng màu trắng, vẫn không ngừng cự tuyệt tất những gã đàn ông tiến lên bắt chuyện.

Đường Vân đã từng hỏi qua phục vụ nơi

này, mới biết cô ta nửa năm qua, mỗi ngày cũng mặc kệ mưa gió đều ghé

qua, Đường Vân cơ hồ khẳng định có thể cô nàng là đang đợi người khác.

Có lẽ, cô ta từng có qua một đoạn

chuyện xưa tương đối động lòng người đây? Lòng hiếu kỳ của cô đột nhiên trào tới cực điểm, bưng lên ly rượu trên bàn từ từ đến gần vị kia xem ra là một cô gái có chút điềm đạm đáng yêu.

“Hai? Đang chờ người sao?” Cô nàng y phục màu vàng nghiêng mắt nhìn cô một cái. “Tôi không phải loại người như vậy.”

Đường Vân sững sốt một chút mới biết cô nàng hiểu lầm. “Cô hiểu lầm, tôi cam đoan với cô tôi cũng không phải

vậy.” Cô thân thiện cười nói: “Tôi có thể ngồi xuống sao?” Mặc dù hỏi

như thế, cô lại đã tự mình ngồi xuống. Cô nàng y phục màu vàng như ngượng mảy, không nói gì.

“Thật xin lỗi, tôi lần đầu tiên tới

loại địa phương này, lại là một mình, cho nên có chút khẩn trương, chúng ta làm bạn có được hay không?” Lâm phóng viên hơn một năm, da mặt của

cô đã bị huấn luyện có chút dày.

Cô nàng y phục màu vàng sắc mặt như cũ không phải rất tốt, chỉ là ngược lại không nói lời phản đối.

“Tôi là Đường Vân, chúng ta làm quen

được không?” Cô mỉm cười vươn tay, ở đối phương dưới ánh mắt cảnh giác, có chút lúng túng rút tay về.

Trầm mặc chốc lát sau, cô thở dài một

hơi, “Những ngày sau này thật là buồn bực à?” Cô từ khóe mắt dư quang

biết cô gái đó dời lực chú ý đến trên người mình, thế là tiếp tục nói: “Nam nữ hiện đại, sợ nhất là tịch mịch, cũng sợ nhất cô độc, cho nên

tất cả mọi người hy vọng có thể tận hưởng lạc thú trước mắt, coi như chỉ là ngắn ngủi sung sướng cũng tốt.”

Cô gái đó không nói gì, chỉ là tiếp tục uống rượu.

“Nhưng là, ở ngắn ngủi sung sướng qua sau, có có lẽ là mãnh liệt hơn trống không.”

Đường Vân uống một ngụm rượu, tiếp tục

thử dò xét mà nói: “Thật ra thì nói một cách thẳng thừng, mỗi người đi

vào trong xã hội, cũng đều muốn ở ngoài tìm được một nửa kia cùng mình

linh hồn tương hợp , nhưng là lại có bao nhiêu người có thể chân chính như ý nguyện đây? Phần lớn người của cuối cùng cả đời đều ở đây tìm tìm kiếm kiếm, nhưng đến cuối cùng vẫn uống phí tiếc nuối.”

Cô ta trong nháy mắt đổi sắc mặt, trầm giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi muốn một mình yên lặng một chút.”

“Vậy chúng ta lần tới tán gẫu tiếp chứ?”

Đường Vân tuyết không để ý cô nàng lệnh trực khách, kia cô nàng đó có phản ứng lớn như vậy, không phải cô nói

bậy, chính là mình nói trúng tâm sự của cô ta, mà cô dám đánh cuộc đáp

án tuyết đối là người sau.

“Oh?” Đường Vân một đường lâm vào trầm

tư , cho đến lúc đụng vào người, rượu trong tay hắt trên người đối

phương mới thanh tỉnh lại.

“Cô luôn là thích dùng loại phương

thức này chào hỏi sao?” Một giọng nam tự trên đỉnh đầu của cô vang lên,

mà âm điệu kia trầm thấp dễ nghe tựa hồ làm cô có loại cảm giác quen

thuộc.

“Là anh?” Đường Vân vừa ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc hô nhỏ một tiếng.

“Đúng, lại là tôi.” Trong mắt của hần loáng hiện ra điểm cười , bàn tay vẫn đặt tại hông của cô.

Máu nhất thời ở trên mặt xông lên, cô

thẳng hận không được lúc này đào cái hang chui vào. “Đúng. Thật xin lỗi, tôi phụ trách giặt sạch ——.”

“Không cần.” Hần nhún nhún vai một cái, lấy khăn tay ra lau đi vết rượu trên âu phục .

Cô thuận thế thối lui một bước, lúng túng nói: “Vậy làm sao không biết xấu hổ đây?”

Hần nhú mày mỉm cười, “Nếu cô thật cảm thấy xin lỗi lời mà nói, có thể mời tôi uống một ly.”

Người đàn ông này đáng đáp quá anh

tuấn, mỉm cười quá mê người, trên trán có cổ tự nhiên lộ ra cuồng ngạo

không kềm chế được, khắp nơi đều biểu rõ rang hần là người đàn ông nguy hiểm .

Trái tim của Đường Vân bắn loạn không

an phận liên tục nhảy loạn, hần lộ ra bên ngoài khí thế càng làm cô muốn rời xa, rồi lại. Khó có thể chuyển bước.

“Tốt?” Cô nghe cổ họng mình khô khốc phát ra thanh âm khan khan.

Hần mỉm cười sâu hơn, đang định nói những gì, lại bị phía sau người của cắt đứt.

“Lôi Ân, bên này?”

Đường Vân theo tầm mắt của hần nhìn sang, nhìn thấy có một người đàn ông hướng tới hần ngoắc:

“Vậy không thể làm gì khác hơn là chờ

lần sau rồi.” Đường Vân không biết nổi lên trong lòng đến tội cùng là

thất vọng, hay là nhẹ một hơi.

“Chắc chắn sẽ có cơ hội.” Hân cười như không cười nhìn cô, có hàm nghĩa khác nói.

Ngắm nhìn bóng lưng hân cao lớn to lớn cao ngạo, Đường Vân không khỏi có chút buồn bực, vì sao người đàn ông này luôn có thể làm cô cảm thấy cả người không được tự nhiên đây?

Một ngày này, sau khi đưa Phi Linh đến

sân bay, Đường Vân về đến nhà, đối mặt với trống rỗng tứ phía là tường,

không khỏi có chút chán nản.

Này phòng vốn là cha mẹ của cô, ba năm trước đây, bọn họ theo anh trai cùng chị dâu di dân sau liền còn dư lại một mình cô sống một mình, vốn là hơi nghi ngờ phòng chật chội, ngủ

đầy lập tức trở nên trống rỗng, thế là cô liền cho thuê.

Khéo chính là, người nhà Phi Linh ở đây

khi đó lại di dân, trải qua bạn bè giới thiệu, hai cô gái tuổi tương

tự vừa thấy mặt liền rất hợp duyên, lập tức liền quyết định cùng ở, ba năm qua đi, họ đã từ bạn cùng phòng biến thành không chỗ nào là không thể chia sẻ là bạn bè thật tốt.

Chỉ là, kể từ sau Phi Linh nháo tự sát, Đường Vân biết dựa vào chính mình một người căn bản không cách nào chăm sóc cô ấy, dù sao cô còn phải đi làm, mà Phi Linh thân thể mặc dù từ từ bình phục, nhưng bác sĩ nói tâm tình của cô ấy vẫn như cũ không ổn

định, vẫn có khuynh hướng tự sát, nếu Phi Linh thừa dịp lúc cô không ở

nhà lần nữa tự sát. Cô thật không dám tưởng tượng đến cái

tình cảnh đó.

Thế là, cô làm trái với ý nguyện Phi

Linh, âm thầm đem sự tình từ đầu đến cuối báo cho Phi mẹ, Phi mẹ sau

khi nghe xong, lập tức từ Mỹ quốc trở lại, vì lâm vào bi thương trong

tuyệt vọng Phi Linh cần thân tình an ủi, hơn nữa một khi Phi Linh có

thể xuất viện, liền dẫn cô ấy về nước Mỹ chữa thương.

Hi vọng ở người nhà quan tâm cùng chăm sóc cho, Phi Linh bình tĩnh vượt qua bóng ma này, lần nữa đối mặt

cuộc sống.

Ngồi đối diện với cô nàng mặc y phục

màu vàng này, Đường Vân trong lòng không nhịn được dâng lên một tia cảm

giác thất bại, đã qua vài buổi tối, cô gái này như cũ không để ý tới cô

đến bất chuyện, cô than nhẹ một tiếng, không thể làm gì khác hơn là âm

ức tìm một cái bàn khác ngồi xuống.

Này mấy buổi tối, cô liên tục cùng một ít khách nói chuyện qua, từ cuộc sống giấc mơ của những thanh niên bây

giờ tới các vấn đề giới tính, quan điểm của niềm đam mê và cảm giác dưới cái nhìn của họ.

Lâm cô khiếp sợ chính là, lại có phần

lớn mọi người cũng không tin thế gian có chân ái (tình yêu), phần nhỏ người ta là cảm thấy tình yêu là khả vọng nhi bất khả cập (mong muốn mà không thể thành) , cho nên, thay vì vĩnh viễn chờ đợi không có điểm

dừng, không bằng trước lấy ngắn ngủi tình một đêm thay thế, nhằm đền bù trước mắt trống không.

Cô tính toán lấy chủ đề này đi sâu vào nghiên cứu thảo luận , mà lão tổng cũng cảm thấy đây là một chủ ý thật

tốt, muốn cô mạnh tay đi làm, cho nên, hôm nay có người đến bắt chuyện, cô cũng sẽ thừa cơ theo chân bọn họ nhiều tán gẫu một chút.

Nhưng là, đối với trước mắt cái người đàn ông đây đưa với cô buổi tối nay là ngoại lệ.

“Thật xin lỗi, tôi muốn một người yên

lặng một chút.” Cô lãnh đạm cự tuyệt. Cô thấy được hần tối nay tựa hồ

uống nhiều, cho nên càng thêm chỉ muốn thoát khỏi hần.

Người đàn ông tự xưng là Peter , giống như nghe được loại chuyện cười cười lên ha ha. ”Tối trong quán rượu nghĩ yên lặng một chút? Diễm Tâm, cô thật sự cảm thấy có hài hước à? OH, I

LOVE YOU!”

Nghe vậy, Đường Vân không vui nhăn đầu lông mày.

“COME ON, BABY, chớ cau mày? Người

biết đây là nơi nào sao? “ Hoan nhạc kim tiêu “, danh như ý nghĩa chính

là muốn chúng ta nắm chặt đêm nay, thật tốt vui mừng một chút?” Nói

xong, còn muốn vờ tay hướng tới gương mặt của cô sờ soạng .

Thấy hần càng nói càng không chịu nổi, Đường Vân bản lấy mặt đẩy tay của hần ra. ”Mời đi ra?”

Peter đã sớm toát ra sắc dục , nào có

dễ dàng như vậy bị đuổi đi.”Diễm Tâm, cô không nói cho tôi biết không

phiền, cô tới nơi này, không phải là muốn tìm người đàn ông cùng nhau

chơi đùa sao? Mà tôi sẽ là ứng cử viên tốt nhất của cô?” Hần cười đến

đâm tà và bi ối, nhắc lên tay Đường Vân hướng giữa háng mình đè

xuống.”Thử nó một chút, cô nhất định sẽ si mê nó.”

Trong lúc kinh sợ , Đường Vân không chút nghĩ ngợi đem rượu trên bàn hất tới hướng hần.

“Gái điểm thú?” Peter nhất thời mất lộ ra hung quang, bộ dạng rất muốn hung hăng đánh cô một trận.

“Buông cô ấy ra?” Bỗng dưng, một tiếng lạnh lùng ra lệnh vang lên.

Đó là người đàn ông gọi là Lôi Ân? Nhìn thấy cái khuôn mặt kia miễn cưỡng cũng được gọi là khuôn mặt quen

thuộc, Đường Vân không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, càng thêm dùng sức muốn

tránh thoát Peter kiềm chế.

“Tôi nói lại một lần nữa , buông cô ấy ra?” Lôi Ân trầm giọng nói.

Peter liếc mắt nhìn trước mắt người đàn ông này khí thế lạnh băng , cuối cùng tâm không cam lòng nhưng cũng

biết điều buông tay Đường Vân ra, “Ta nhỏ vào? Không cần đàn ông thì

đừng tới nơi này? Thấy rõ ràng nơi này là cái gì đi, là đồng tính nữ

cũng không cần tới nơi này chơi?” Hấn xấu hổ thành giận hờn Đường Vân hung hăng mắng, sau đó hậm hực tránh ra.

“Cám ơn anh.” Đường Vân vô lực ngồi liệt ở trên ghế dựa.

Hồi lâu, nhưng không nghe thấy hấn hồi âm, cô không nhịn được ngược mắt lên nhìn hấn.

Hấn con người đen nhánh đang lạnh lùng nhìn chòng chọc cô, đáy mắt có một tia tức giận, còn có. Một tia khinh miệt.

Đường Vân trong lòng hết cách thoáng qua một tia đau nhói.

Đôi mắt hấn trở lại một mảnh hồ hững, nhẹ giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Không có. Không có sao?” Đường Vân cúi đầu, nhỏ giọng ngập ngừng nói.

Hấn bỗng nhiên xoay người giống như là muốn rời đi, rồi lại dừng lại, tự trong túi áo móc ra một cái khăn tay ném cho cô.

“Sửa sang lại chính mình một chút.”

Hấn trầm trầm giọng nói mang theo nồng

đậm không vui mừng, nhưng mà, Đường Vân lại không rảnh ngẫm nghĩ lại, bởi vì cô nhìn tới mình thật nhếch nhác —— trong lúc đang cùng tên kia giãy dụa, áo khoác của cô đã không biết ở khi nào chảy xuống bả vai,

lộ ra dây áo lót, mà áo len màu trắng cũng dính một mảng lớn vết

rượu.

Cô vội vàng kéo lại y phục, xấu hổ nhanh chóng chạy vào trong phòng vệ sinh.

Con đường này đến tốt cùng là đi thông nơi nào?

Đường Vân trong lòng một hồi nói thầm,

mới vừa rồi cô ở trong phòng vệ sinh nán lại thật lâu, ai ngờ lúc đi ra

vừa đứng nhìn thấy cái người đàn ông gọi là Lôi Ân cùng bạn gái hấn

đang muốn rời đi, thế là cô vội vội vàng vàng đuổi theo.

Nói thật, theo dõi thật đúng là không

phải một chuyện dễ dàng, đặc biệt là lấy một chiếc xe nhỏ cũ rách muốn

theo dõi một chiếc Lamborghini xe thể thao khó càng thêm khó.

Đường Vân thở dài, cẩn thận từng li

từng tí cùng xe phía trước giữ một khoảng cách, không biết hấn đi con

đường nào mà thấy càng ngày càng yên lặng, phía sau dường như không nhìn thấy có bất kỳ bóng xe nào, tiếp tục như vậy nữa, rất có thể sẽ bị

phát hiện.

Ngay tại thời điểm cô do dự có muốn

hay không buông tha, trước mặt chiếc xe chợt ngừng lại, khiến cô giật

mình, qua vài giây mới đạp xuống phanh xe lại, thiếu chút nữa liền đụng

vào xe của hấn rồi.

Ngay tại lúc cô ngây người như phỗng ,

hắn đã đi tới bên cạnh xe của cô, hơn nữa âm trầm hé ra gương mặt dùng

sức gồ lầy cửa kính xe của cô . “Cô đến tột cùng là người nào? Tại sao

muốn theo dõi tôi?” Một lúc cô không biết làm sao quay cửa kính xe

xuống, hắn lập tức không khách khí chút nào đưa tay đi vào mở ra cửa xe

của cô quát: “Xuống xe?”

Đường Vân theo bản năng quay về phía sau co lại.”Không cần? Tôi không cần?”

“Tại sao theo dõi tôi? Nói?” Hắn trầm giọng gầm nhẹ.

Cô lập tức không có một chút tiền đồ run cầm cập.”Tôi. Tôi chưa từng theo dõi anh.”

“Lôi Ân?” Lúc này, bạn gái hắn cũng

chạy xuống xe, Đường Vân chú ý tới đó là một khuôn mặt bất đồng xinh

đẹp khác, “Làm gì lãng phí thời gian cùng loại đồng tính nữ này đây đưa sao? Chúng ta đi thôi?” Hiển nhiên, cô ta cũng thấy chuyện xảy ra ở

trong quán bar.

“Tôi không phải người đồng tính luyến

ái?” Chẳng biết tại sao, giải thích lời nói rất tự nhiên thốt ra ra, hơn nữa nói xong đỏ mặt tía tai.

Mỹ nữ phát ra khinh bỉ cười lạnh.

Dư Lôi Ân ánh mắt lóe lóe, quay đầu lại đối với bạn gái lạnh lùng nói: “Bản thân mình tự lái xe đi về nhà.”

“Lôi Ân?” Mỹ nữ khó có thể tin thấp giọng kêu.

“Ừ?” Dư Lôi Ân hừ lạnh một tiếng, trong tình mẫu không nghi ngờ tản ra sắc lạnh .

Ngơ ngẩn Đường Vân lúc này mới phục

hồi tinh thần lại, mắt thấy mỹ nữ ngoan ngoãn đi trở về, không nhận được kêu lên, “Không, cô không phải phải đi, tôi đi?” Nói giỡn, người đàn

ông này nói không chừng liền là cái tên biến thái sắc ma, để cho cô đơn độc cùng hắn ở lại cái vùng hoang vu này, ngày mai nói không chừng liền thấy có một cái xác chết lại là một cô gái không rõ thân phận .

Nhưng tiếc nuối chính là, mỹ nữ kia

nghe được là cái này khí thế lạnh băng của người đàn ông ra lệnh, mà

không phải cô này một cái phóng viên còn con .

“Đi sang ngồi?” Dư Ân Lôi lạnh giọng hạ lệnh, cũng động thủ đem cô cứng rắn đẩy tới bên kia.

“Anh. Anh không thể như vậy.” Đường Vân kinh hoảng nhìn hắn đem thân hình cao lớn nhét vào trong xe

nhỏ bé của cô .”Tôi có thể kiện anh?”

“Kiện tôi cái gì?” Hắn tựa hồ cảm thấy thú vị nâng lên khóe miệng, dù bạn vẫn ung dung nổ máy xe.

“Kiện anh. Kiện anh bắt cóc? “

“Tôi bắt cóc cô?” Dư Ân Lôi buồn cười,

ngay sau đó thu lại tươi cười, “Tâm tình của tôi thật không tốt, cô tốt

nhất là an tĩnh một chút cho tôi.” Hấn quay đầu cho cô một cái nhìn
chằm chằm lạnh lùng .

Đường Vân mới vừa muốn mở miệng ngay sau đó khép chặt, sợ hãi như loại dòi núi lấp biển đánh úp về phía cô.

Trời ạ? Cô có thể hay không cùng số mạng với Phi Linh ?

Trêu đùa

Tối tăm trên bờ cát,

Chỉ có giai điệu sóng biển dâng mãnh liệt ,

Cùng ánh sao lấp lánh mê tình,

Nhỏ giọng bày tỏ tâm sự,

Khiêu khích đã từng khô kiệt tình yêu.

Hai phút sau, xe dừng ở một chỗ không người trên bờ biển.

Dư Lôi Ân cứng rắn đem theo cô xuống

xe, mặc cho cô liều mạng giãy giụa đi chẳng nữa, hấn như cũ thoải mái

mà đem cô đi phía trước luôn.

Đường Vân nhìn thấy cách đó không xa

trên sườn dốc có một tòa biệt thự xinh đẹp, thế là lên tiếng hét chói

tai, mặc dù trong căn biệt thự kia hoàn toàn không có ánh đèn, giống như không nào ở người, nhưng bất kể như thế nào, cô cũng phải nỗ lực thử một lần.

Nếu hấn thật sự đúng như cô nghĩ chính là cái kia người. Vậy hấn nhất định sẽ giết cô diệt

khẩu, dù sao cô cũng biết tất cả bí mật của hấn ?

Cô cũng không hy vọng cứ như vậy chết đi không rõ , hơn nữa trước khi chết còn phải chịu hết lắng nhục.

Bầu trời đêm yên tĩnh , trừ thanh âm của sóng biển bên ngoài, cũng chỉ có một tiếng hét thê lương của cô cất lên.

“Câm miệng?” Đột nhiên, Dư Ân Lôi tính nhẩn nại hoàn toàn biến mất, so với cô thanh âm còn lớn hơn quát.

Đường Vân khi bị hấn rống hạ dữ dội sợ tới mức ngậm miệng lại.

“Cô đến tốt cùng là người nào? Tại sao

muốn theo dõi tôi?” Thấy cô không có lên tiếng, hấn dùng sức nắm chặt cổ tay của cô.”Nói?”

Đường Vân nhịn xuống đau nhức, cật lực trả lời, “Tôi. Tôi chỉ nghĩ muốn trả lại khăn tay cho anh.”

Hấn lạnh lùng cười một tiếng.”Còn con

mảnh khăn tay cần lớn như thế hoảng hốt sao? Cô cho rằng tôi là người

ngu à?” Ngay sau đó trầm xuống — gương mặt, đe dọa mà nói: “Sẽ không

thành thật mà nói, tôi liền cho cô đẹp mắt?”

“Anh muốn làm gì?” Đường Vân kinh hãi nhìn hấn.

“Cô cứ nói đi?” Dư Ân Lôi nhìn cô tính

phản xạ động tác nín chặt cổ áo , một tia hiểu rõ vào trong mắt, nhưng
hắn vẫn không biến sắc tiếp tục uy hiếp nói: “Nếu như không nghĩ có kết
quả như vậy, liền thành thật một chút, nói cho tôi biết cô là ai?”

“Tôi Tôi tên là Gọi Đường Đường Vân.”

“Tôi là hỏi cô đến tột cùng là làm cái
gì?” Hắn bỗng chốc nheo lại mắt, từ trong con ngươi hẹp dài bắn ra tia
sắc bén lạnh lùng .”Cũng đừng nói cho tôi biết cô là phóng viên chết
tiệt ?”

Á? Đường Vân hoảng sợ mở to mắt, “Tôi Tôi Anh buông tôi ra?”

“Cô tên là Đường Vân phải không?” Hắn

không có ý tốt dùng ngón tay cuốn lấy mái tóc dài của cô, giọng nói nguy hiểm, trầm thấp.”Có người hay không nói qua cho cô tôi không có tính
nhân nại gì?”

Ngắm nhìn lấy cái khuôn mặt tà tử càng ngày càng ép gần, Đường Vân không cách nào khắc chế run rẩy, khi bàn
tay hắn xoa lưng của cô thì hai chân cô càng thêm mềm nhũn, ngồi liệt ở trên bờ cát.

“Đừng Đừng Tôi

là Là người đồng tính luyến ái.” Khi hắn thuận thế để lên cô
thì cô hô to ra tiếng.

Nghe vậy, Dư Lôi Ân đáy mắt tinh quang
chợt lóe.”Vậy sao? Người kia lúc nào cũng khiêu khích ánh mắt nhìn tôi
cũng không giống như vậy.”

Đường Vân lập tức giận đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, kháng nghị nói: “Tôi mới không có khiêu khích anh nha ?”

“Như vậy, là ai luôn là len lén nhìn
tôi? Giống như hận không được tôi lập tức cung chiêu cô tựa như.” Hắn
nhếch miệng giễu cợt lấy.”Hơn nữa, lại như vậy trăm phương ngàn kế tự
động đưa tới cửa, tôi nếu không nhận lấy, chẳng phải là quá cô phụ một
phen tâm ý của cô sao?”

Nghe vậy, cô tức giận đến không thể nói, một đôi mắt đẹp bị kích thích tựa hồ muốn phun ra lửa.

Hắn khiêu tuấn lông mày, tuyệt không vì cô tức giận ảnh hưởng, ánh mắt đùa cợt của hắn chậm rãi dời xuống tới
cô kịch liệt phập phồng ** thượng.”Hiện tại, tôi liền tới chọc phá lời
nói dối của cô “.

Ở cô còn chưa hiểu ý nghĩa lời nói của

hắn thì môi của hắn đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đặt lên

cánh hoa của cô **.

Đường Vân sững sờ kinh hãi ở, ngay sau

đó bản năng há mồm nghĩ thét chói tai, lại làm cho hần linh hoạt lưỡi

dài thuận thể chui vào.

Của cô tiếng thét chói tai cùng miệng ** một dạng, đều bị hần cắn nuốt, hần không nhìn phản kháng của cô,

cường thể tiến vào chiếm giữ trong cái miệng ấm áp của cô, nóng rực

lưỡi phớt qua mỗi góc, sau đó ngậm mềm mại cái lưỡi của cô, dùng lực

** lấy, buông lỏng căng thẳng, tái diễn trên đùa cô, cuối cùng khơi

nên hồi hộp không nên có của mình khẽ run.

Khóe miệng của hần mang theo một chút

nụ cười liễu lĩnh, không cho cô bất kỳ cơ hội thở dốc, đầu lưỡi càng

bừa bãi cuốn lấy cái lưỡi đỉnh hương của cô, một bàn tay to cũng linh

xảo dò vào ngực của cô.

Đường Vân nghĩ đẩy hần ra, khi đôi tay

chống đỡ lồng ngực nóng bỏng của hần thì một bên ngực lại bị hần nắm

thật chặt lòng bàn tay hần nóng bỏng làm cô như có điện khiến toàn thân tê dại, cổ họng phát ra tựa như kháng nghị, vừa tựa như hoan nghênh thờ dãi.

Cô ** làm hần càng thêm không chút

kiềm kị, nhu niết lấy nơi đầy đà của cô, cho đến ngọc nhũ của cô bị

hần dưới chưởng gắng gượng, **, một cái tay khác cũng thuận thực vạch

ra áo ngoài của cô, kéo xuống vai của cô cùng bên trong áo ngực, để

cho cô trắng như tuyết ** phơi bày ở dưới ánh trăng sáng tỏ.

Đường Vân lâm vào ngất xỉu, mơ hồ biết như vậy là không đúng, cô muốn phản kháng, rồi lại vô lực kháng cự, đặc biệt là khi hần một đôi bàn tay mạnh mẽ có lực, nhiệt độ mười phần chia ra xâm chiếm của cô hai ** thì càng thêm làm cô vô dụng đắm chìm ở

hần mang đến trong khoái cảm xa lạ.

Hần cuối cùng cũng buông cái miệng nhỏ

nhấn của cô ra, gần như muốn hít thở không thông cô theo bản năng

từng ngậm từng ngậm hấp khí, nhưng hít vào lại tất cả đều là hơi thở phái nam của hần, mà hần hai chân to lớn kiên định thật chặt chống

đỡ cô, càng khiến cô thêm nóng bỏng.

Đầu lưỡi của hần di chuyển xuống, dán chặt lấy cổ của cô mạnh mẽ liếm, vỗ về chơi đùa cô ** tiết tấu càng thêm cuồng dã.

Cô không kìm hãm được bật ra **, ngay

sau đó lại cắn môi dưới của mình, khắc chế trong cơ thể một luồng khoái

cảm xa lạ sóng xông tới.

” Cô bé lừa đảo ?” Hần ngẩng đầu lên,

khàn đục lấy cổ họng treu tức cô , con người đen nhánh ở dưới ánh
trắng tỏa sáng, ánh mắt đốt cháy lấy cô như ngọn sóng hạ xuống phập
phồng tuyết trắng Ngọc Phong.

Đường Vân ý thức được bởi vì hấn hành

động xâm lược tạm thời dừng lại mà xông vào một tia trấn tĩnh.”Anh. Anh buông ra.”

Lời còn chưa dứt, hấn miệng rực nóng

lại không hề báo động trước ngậm cô một bên **, làm cô chột thờ dốc vì

kinh ngạc, lạnh lạnh thanh âm ở trong đêm trắng có vẻ cực kỳ phóng đảng

Giống như lấy được kích lệ tựa như cổ họng trắng của hấn phát ra một tiếng gầm nhẹ, tà ác đầu lưỡi cuốn vòng qua cô **.

“Không.”

Hấn không có để ý tới cô yếu ớt kháng

ngại, ở trên chọc trong chốc lát rất nhanh chóng đổi bên, sau đó giống

như vội vàng nhẹ gặm mút lấy.

Ở giữa khe hút một chút, hấn tựa hồ thật cao hứng có thể đem cô đùa bỡn với trong lòng bàn tay.

“Ừ. Ách.” Tiếng kháng nghị cuối cùng chuyển thành rên khẽ.

Hồ hấp của hấn cũng biến thành càng

thêm đậm đặc, bàn tay vội vàng dò vào chân của cô thăm hỏi, kéo xuống

quần lót của cô, ngón tay chính xác tìm được của cô tiểu **, điên cuồng mà vân vê nhu niết lấy.

“A.” Đường Vân toàn thân chấn động, cảm giác thân thể giống như đang không ngừng rơi xuống dưới.

“Đồng tính? Đồng tính mà nhiệt tình như vậy sao?” Hấn phát ra cột nhả cười nhẹ, rồi lại bỗng ngưng thu lại tiếng cười.”Sau này không cho phép đối
với tôi nói láo, biết không?”

Dư Lôi Ân bá đạo ra lệnh , mặc dù trong lòng của hấn hiểu nói láo là sở trường diễn kịch của mỗi cô gái, nhưng

hấn chính là không cho phép cái này có thể dễ dàng khơi dậy dục niệm

của hấn ,cô gái nhỏ này có phải là trường hợp đặc biệt hay không.

Đường Vân lần nữa toàn thân chấn động, lý trí cũng nhanh chóng trở về, ngay sau đó một cỗ cảm giác xấu hổ che phủ cô .

Trời ạ? Cô đang làm gì? Thế nhưng như

dâm phụ lại mặc cho cái này người đàn ông xa lạ này. Coi như là Diêm Dương, cô cũng chưa bao giờ cho phép hấn như vậy thân mật vuốt
ve cô.

Vừa nghĩ tới Diêm Dương, cô liền tính phản xạ mãnh lực đẩy ra người đàn ông phía trên.

“Cô làm cái gì?” Dư Lôi Ân thấp giọng

gầm một tiếng, chưa từng có người phụ nữ nào dám đối với hấn như vậy,

này chết tiệt cô nhóc lừa đảo cư nhiên đang lúc quan trọng cùng hấn.

“Tôi không thể. Anh đừng tới đây?” Đường Vân cuồn loạn vẫy tay, “Tôi sẽ nói thật “?

Một lúc lâu cuối cùng cũng tự kể rằng của hắn phát ra một câu.”Cô tốt nhất là nói thật?”

Ánh sáng ở phía sau hắn, làm cho cô

không cách nào thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng hắn nặng nề tiếng thở dốc

cùng tản ra cuồng dã

Hơi thở, khắp nơi nói rõ hắn đang đè

nén cơn giận của mình. Ánh mắt của Hắn trong đêm tối loáng ra tinh

quang, giống như một con sư tử vận sức chờ phát động, tùy thời chờ

hướng cô nhào tới.

Cảm giác nguy cơ nhét đầy ở Đường Vân

suy nghĩ trong lòng hỏi, cô miễn cưỡng nuốt xuống trong lòng mãnh liệt

kinh hoàng, run run lấy tay nghì kéo áo, cẩn thận từng li từng tí nói:

“Tôi là. Thám tử tư.”

Không đợi cô nói ra câu nói thứ hai, cô liền thấy trước mắt tối sầm lại, lần nữa bị đặt bên dưới thân thể của

hắn, mặc dù nóng rực cứng rắn dục vọng nam tính của hắn như cũ căng

cứng lên tiến đến bụng cô mềm mại, nhưng cô lại có thể rõ ràng cảm

thấy hắn phần lớn cơ thể phía dưới tức giận cùng với uy hiếp.

“Là ai bảo cô điều tra tôi sao? Nói?” Hắn lạnh giọng hỏi.

Đường Vân chỉ cảm thấy bị hai vai hắn

cầm cơ hồ muốn bể nát, cô bắt đầu cảm thấy tạo cái thân phận này tựa

hồ quá ngu xuẩn vừa mới trong thái độ của hắn, cô có thể kết luận hắn đối với phóng viên tuyệt đến sâu ghét cay ghét đắng, nếu như cô tỏ

ra thân phận chân thật của mình, hắn rất có thể sẽ tay không đem lấy cô xé thành hai mảnh.

Chỉ là, nếu như vào lúc này nữa nói thật, nói không chừng cô sẽ chết được thảm hại hơn.

Cô nhanh chóng run cầm cập, trong lời

nói phát ra khó khăn biện luận”Anh. Anh trước.

Trước hết nghe tôi. Nói.”

“Nói?”

“Tôi không biết cố chủ là ai, chỉ là,

muốn điều tra người cũng không có đặc định đối tượng.” Cô nhanh chóng

bổ sung thêm một câu.

Hắn lãnh mị trừng mắt thật chặt nhìn chăm chú vào cô, giống như đang xác định cô nói là hay không là lời nói thật.”Có ý tứ gì?”

“Cuối tháng trước, có một người đàn ông gọi điện thoại tới công ty chúng tôi, nói con gái của ông ở quán bar “

hoan nhạc kim tiêu “ sau khi cùng một người đàn ông rời đi sau liền

chịu thâm cái kia biến thái sắc ma cường bạo, xong chuyện còn

nghĩ vứt bỏ cô gái ở rìa núi, ông thông qua ngân hàng trực tiếp chuyển

tiền vào công ty của chúng tôi muốn tạo một trương mục, cung cấp giá

tiền hậu đãi muốn chúng tôi giúp ông ấy tìm ra cái này tên vô lại.” Bởi vì chủ đề là thật, cho nên cô nói coi như lưu loát.

Hắn xì mũi coi thường.”Hắn không tìm

cảnh sát sáng suốt uy phong, lại tìm tới cái người này cái thám tử

tư kém bản lĩnh không có tài cán gì?” Giọng nói biểu hiện hắn căn bản

cũng không tin lời của cô.

Mặc dù cô không phải thám tử tư, thế

nhưng sứt sẹo vô năng (kém bản lĩnh không có tài cán gì) hình dung cái từ đó thực khiến Đường Vân cảm thấy chói tai, mà hắn từ đầu đến cuối

thái độ khinh thường càng thêm làm cô cảm giác chịu nhục, chỉ là, vào

lúc này cô hiển nhiên không thích hợp hành động theo cảm tính. Nổi đóa.

“Có thể gã đàn ông kia là người có địa

vị, sợ truyền làm hỏng danh dự con gái mình, hay hoặc là ông ta cảm

thấy đem cái tên sắc ma nhốt vào trong tù thật sự là quá tiện nghi hắn,

cho nên muốn muốn lên lút dạy dỗ hắn.” Cô nói ra phỏng đoán hợp tình hợp lý.

“Thật cũng chỉ là đơn giản như vậy?” Hắn kêu lên một tiếng, nhưng sức lực gia tăng ở trên vai cô lại giảm bớt.

“Chính là đơn giản như vậy.” Đường Vân

biết này bày tỏ hắn đã có điểm tin tưởng cô, thích thú thờ phào nhẹ

nhõm, chỉ là, cô tựa hồ yên tâm quá sớm một chút.

“Cho nên —— cô cảm thấy tôi rất giống như cái biến thái sắc ma?”

Hắn giọng nói quá mức âm trầm làm cô lòng thoáng chốc lại nhảy lên.

“Tôi Tôi” Cô

“Tôi” một hồi lâu, mới nuốt vài ngụm nước miếng tiếp tục nói: “Tôi là

căn cứ khách quan tư liệu phán đoán mới có thể để mắt tới anh, bởi vì

theo trí nhớ còn sót lại cô gái kia, cái biến thái sắc ma kia là người Trung Quốc, chiều cao vượt qua sáu thước (trên 1m8), có một đôi rất

mị hoặc có thể mê hoặc phụ nữ, cho nên.” Cô quay đầu ra,

không có nói thêm gì nữa.

“Cho nên.” Hắn tiếp lời nói,

giọng nói không nhanh không chậm, “Cô cảm thấy tôi có một đôi mắt có thể mị hoặc phụ nữ? Vậy ánh mắt của tôi có thể có mị hoặc cô, hử?”
Kéo

dài âm cuối mang theo vẻ đắc ý.

Đường Vân dưới hai gò má tự giác nóng lên ửng hồng, nhỏ giọng nói lảng ra chuyện khác.”Anh vô cùng. Rất cao lớn.”

“Chỉ là như vậy?” Hấn nhỏ giọng cười, biểu hiện tâm tình của hấn đã chuyển tốt. “Kia vì sao cô không phải dám nhìn thẳng tôi? hử?”

Cô phải cứng rắn ngẩng đầu tiếp nhận

cái khiêu chiến này, nhìn vào trong con ngươi thâm thúy của hấn, nhưng

mà, trong một khoảng cách gần hạ bốn mắt giao nhau, làm trong đầu của

cô vừa một hồi rung động.

Bọn họ cứ như vậy không nói gì mà nhìn

lấy đối phương, bốn phía một mảnh tĩnh mịch, giống như liền thanh âm của

sóng biển cũng đã biến mất, bọn họ hút lấy đối phương thở ra hơi thở, ở

dưới ánh trăng mờ tối truyền lại không khí khác thường thân mật Mập mờ chân tình.

Hồi lâu, Đường Vân không thể tiếp tục chịu được cổ họng khô khốc, không nhịn được rử mí mắt xuống, nuốt từng ngụm nước bọt.

Dư Lôi Ân chậm rãi cười nham nhở, giống như biết một bí mật tựa như dương dương đắc ý.

“Cô bây giờ nói cho tôi biết những điều này, làm sao có thể kết luận tôi không phải cái biến thái sắc ma kia?” Hấn dường như trên đùa ở bên tai của cô thôi hời, giọng nói êm ái, “Nếu như điều kiện của tôi phù hợp trong cảm nhận của cô là người kia.”

Đường Vân bởi vì hấn cuồng vọng mà thôi nổi đóa, nhưng lại lại không có từ phản bác.”Anh. Anh mới vừa rồi cũng không có dùng bạo lực tổn thương tôi.”

Nữa như thế nào quần bách, cô đều không có cự tuyệt quyền trả lời , mà hấn chính là chặt chẽ áp lấy cô, và lại không chút nào mở tính toán, rõ ràng là trận chiến lấy thân thể cường

trắng khi dễ cô.

“A?” Dư Lôi Ân hếch lên mày, nhìn về

bầu trời, ngữ điệu càng thêm trầm nhẹ chậm chạp, làm Đường Vân một trận tê dại da đầu.”Có lẽ. Tôi chỉ ở đây. Đêm trăng

tròn. Mới có thể phát tác.”

“Anh. Anh không phải nói là thật chứ?” Thanh âm của cô bởi vì sợ hãi mà run run lấy.

“Cô cứ nói đi?” Dư Lôi Ân ác ý mà dùng bụng dưới hạ xuống bụng cô.

Hấn nghĩ muốn trừng phạt cô to gan lớn mật nay cư nhiên một cô gái lại dám một mình theo dõi đàn ông, đáng

hận nhất chính là, cô khơi dậy lửa dục vọng của hấn rồi lại không để

cho hấn được thỏa mãn.

Chẳng lẽ cô hôm nay thật mất mạng ở nơi tuyệt vời này sao?

Đường Vân tim đập tạm dừng lại vài

giây, sau đó lại điên cuồng nhảy lên, trong lòng sợ hãi bay lên tới điểm cao nhất, còn có một loại đau đớn không biết tên chạm lấy trái tim cô,

cô hai mắt nhắm lại, nước mắt như trân châu chảy xuống tới tóc mai bên cạnh. Chăm chú nhìn nước mắt

của cô óng ánh trong suốt dưới ánh trăng chiếu lấp lánh, Dư Lôi Ân khẽ

nguyên rủa một tiếng, lật người rời khỏi cô .

Trên người chợt giảm bớt sức nặng làm

Đường Vân mở mắt ra, kinh ngạc nhìn nhìn lên hấn như thiên thần đứng

vững , một hồi lâu, mới ý thức tới mình bị đùa bỡn, một cỗ cực độ khủng
hoảng qua sau cảm giác an toàn ập vào lòng, nước mắt không tự chủ như
đứt giấy trên châu lại rơi xuống.

“Thật không có đầu óc?” Dư Lôi Ân chán ghét nhăn đầu lông mày.

Nghe vậy, Đường Vân tức giận ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ chỉ trích hắn.”Anh khinh người quá đáng rồi.”

Dư Lôi Ân ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời, cắn răng nghiền lợi nói: “Kéo lại quần áo? “

Đường Vân hô nhỏ một tiếng, vội ngồi dậy, luống cuống tay chân kéo mới vừa rồi chưa kịp kéo tốt y phục.

Thật vất vả sửa sang lại phía sau tốt

hơn, cô ngẩng đầu nhỏ giọng hướng Dư Lôi Ân ,một cái chớp mắt cũng không có trong nháy mắt nhìn lấy cô nhất cử nhất động nói: “Mời anh xoay
qua chỗ khác một chút.” Hắn ánh mắt nóng rực làm cho cô cực kỳ không được

tự nhiên.

Hắn liếc một giây đồng hồ, sau đó đưa tay đem cô kéo đến .

“A? —”

“Đừng kêu quỷ nữa ?” Hắn mất đi tính

nhân nại rống cô, sau đó đem lấy cái kia của cô bị chính mình tuột đến

mắt cá chân ** kéo lên, bàn tay lại vẫn dừng lại ở hông của cô.

Đường Vân kinh ngạc nháy mắt mấy lần, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại.

“Tôi phải đi, anh có thể buông tôi ra chứ?”

“Không thể?” Hắn đánh giọng nói, sắc mặt còn là rất khó coi.

“Tại sao?” Cô hoạt động lấy thân thể

mềm mại, bởi vì lòng bàn tay hắn như cũ dán chặt ở trên eo cô trên da

thịt, nóng nóng , nóng nóng , làm cô cảm thấy rất. Rất không

thoải mái.

Hắn không bỏ qua hứng thú có chút

nhếch lên khóe miệng.”Cô đuổi đi bạn gái hiện tại tới nay của tôi, thì phải phụ trách theo tôi.” Hắn nắm chặt eo thon nhỏ mảnh khảnh của cô

bất khả tư nghị được (không thể tin được) , để cho cô không cách nào

nhúc nhích.

“Là anh tự mình đuổi cô ta đi, chuyện

này —— liên quan gì tới tôi?” Đường Vân không khỏi tức chết, nào có

người nào ngang như vậy à?

“Nếu như không phải là cô, tôi cần gì

phải đuổi cô ta đi . Hơn nữa, nếu như không phải là cô, tôi có thể đã

tiến vào cảnh giới mất hồn, cần gì ở chỗ này chưa thỏa mãn dục vọng

theo sát cô nói nhằm liên thiên?”

“Anh anh anh. Anh đừng trông cậy vào tôi.”

“Tôi đặc chuẩn cô tối nay không cần

thỏa mãn tôi, chỉ là —— phải lưu lại đi theo tôi. Thường thức

ánh trăng.” Hấn dù bận vẫn ung dung nghiêng mặt sang bên liếc coi cô khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phiếm, một bộ dáng

Đường Vân quay đầu ra, che giấu một hồi rung động sợ hãi đột nhiên tới.”Cùng anh ngắm trăng? Tôi với anh lại không biết.”

“Cô không biết tôi?” Dư Lô Ân cảm

thấy rất buồn cười, cô gái nhỏ này theo dõi hấn, chú ý hấn lâu như vậy,

lại nói không biết hấn?

“Anh là ai?” Cùng lắm cũng chỉ là một

chút háo sắc anh tuấn lãng tử thôi.”Chẳng lẽ anh lại còn là đại nhân vật nào à? Tôi làm chi mà phải biết anh.” Đường Vân ngẩng cao cằm, gương mặt xem thường.

“Một ngày nào đó, cô sẽ vì lúc này

khinh miệt trả giá thật lớn.” Hấn nhàn nhạt nói, sau đó chậm rãi buông

ra bàn tay ở trên eo cô.”Tôi tên là Dư Lô Ân.”

Đường Vân lúc này thực thờ phào nhẹ nhõm, thừa cơ lui ra thân thể, lại bị hấn kéo.”Dư tiên sinh.”

“Lôi, gọi anh là Lôi.” Hấn nâng bàn tay của cô lên vừa hôn.

Đường Vân đơn giản chỉ là bỏ qua cảm giác nóng rát trên mu bàn tay.”Tôi ngày mai còn phải”

“Ở lại theo anh?” Hấn không tha cho cô hoài nghi mệnh lệnh nói.

Đường Vân trừng mắt hấn, một hồi lâu mới nói: “Tôi phải đi về.”

“Đến đây đi? Đường Vân.” Hấn tựa hồ không nghe thấy cô..., đơn giản chỉ cần kéo cô hướng trên một khối đá lớn.

“Tôi thật sự không có thời gian, mời

buông tôi ra.” Ở nơi này bốn bề vắng lặng trên bờ biển, cô nam quả nữ. Cô không thể không đề cao cảnh giác.

“Anh đại khái có thể tìm bạn gái của

mình chỉ cần bỏ ra một món tiền lớn, tôi tin tưởng họ nhất định rất

thích cùng anh.” Chẳng biết tại sao, lòng của cô lại bởi vì ý nghĩ như

vậy mà khẽ đau nhói lấy.

“Chắc chắc? Mùi dấm chua quá đó?” Hấn vui vẻ cười.

Đường Vân im hơi lặng tiếng lần nữa

cường điệu, “Tôi muốn trở về?” Hấn là cái nhân vật nguy hiểm, nhìn hấn

mới vừa rồi có thể đem cô dẫn dụ được mất đi để ý trí liền biết rằng, cô nhưng tuyệt đối không lần nữa cùng hấn đơn độc ở chung một chỗ.

Thế nhưng hấn lại thoải mái mà chau chau mày.”Anh nói rồi, đây là em thiếu nợ của anh.”

Đây là cái gì Logic? Đường Vân không nhận được ghen hống nhìn trân trối nhìn hấn.

Ở cô đồng thời sững sờ, hắn đã đem cô kéo ngồi ở trên tảng đá lớn.

“Tại sao muốn tôi cùng anh?” Cô không chút suy nghĩ thốt ra .

Hắn đảo mắt nhìn cô, làm người ta cảm

thấy khó khăn ánh mắt của cô không được tự nhiên rũ mắt xuống. Hồi lâu,

đang thời điểm khi cô cho là hắn không có trả lời, lại nghe thấy hắn

thanh âm trầm thấp vang lên ——

“Bởi vì em Rất đặc biệt.”

Đường Vân nhanh chóng ngẩng đầu lên,

đem hắn trên mặt một màn kia thần sắc phức tạp thu vào đáy mắt, nhưng

mới trong nháy mắt, ánh mắt của hắn lại khôi phục yên tĩnh không có

sóng.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Lời này của anh là có ý gì?” Cô kinh ngạc phát giác thế nhưng mình nín thở mà đợi đáp án của hắn.

“Thật muốn biết?” Hắn khẽ nhếch miệng,

trong mắt trộn lẫn vào vẻ đùa cợt, “Bởi vì anh chưa từng gặp qua người

phụ nữ nào so với em càng sẽ thét chói tai , trừ.”

“Trừ cái gì?” Biết hắn là cố ý nói sang chuyện khác, Đường Vân mắt húng trừng mắt liếc hắn một cái, không hề

phát giác mình hỏi ra ngay lòng kẻ dưới này (ý nguyện) của hắn, cứ

như vậy một cước bước vào trong bẫy rập của hắn.

Dư Lôi Ân xấu bụng cười, liếc xéo lấy cô từ chậm chạp nói: “Trừ ở trên giường.”

“Anh.” Đường Vân vừa thẹn vừa tức đỏ mặt lên.

“Tốt lắm, an tĩnh một chút theo anh ngắm trăng chứ?” Hắn ngang ngược mà mệnh lệnh.

“Trăng sáng có cái gì tốt mà nhìn.” Cô không vui nhỏ giọng lầu bầu.

Dư Lôi Ân lập tức nheo lại mắt.”Không thích vậy sao? Có lẽ, em nghĩ làm chuyện khác chẳng ?”

Nghe ra hắn mập mờ ám hiệu, Đường Vân

không nhịn được nuốt xuống một ngụm nước miếng, không cam lòng mà nói:

“Xem liền xem thôi?”

Dư Lôi Ân kéo cô vào trong ngực, ở cô giãy dụa giãy giụa thì lại nhỏ giọng cảnh cáo nói: “Em tốt nhất ngoan một chút?”

Đối với cô bé này, hắn đã coi như là

dung túng rồi, quá khứ, nếu có người phụ nữ nào dám can đảm khơi lên dục vọng của hắn, lại nữa đường treo ngược khẩu vị của hắn, vọng tưởng tự

mình có thể khống chế hắn, sớm đã bị hắn một cước đạp ra.

Nhưng mà hắn nhìn ra được cô mới vừa

rồi mặc dù chìm đắm trong trong ngực hắn, nhưng cô kháng cự cũng là

thật, cũng không phải là đang cùng chơi đùa mà muốn cự tuyệt trò chơi

với hắn .

Hắn biết nếu như hắn cố ý muốn tiếp tục thì thân thể của cô không cách nào kháng cự được hắn, vậy mà, chẳng

biết tại sao, hắn lại không hy vọng cô có một tí một chút nào là không

nguyện ý, hắn muốn cô cam tâm tình nguyện.

Đường Vân cuối cùng cũng an tĩnh lại,

xem ra tối nay cô là không trốn khỏi ngũ chi sơn (lòng bàn tay) của

hắn rồi, thế là than nhẹ một tiếng, theo ý của hắn tựa đầu tựa vào trên

bả vai của hắn.

Cô không phải không thừa nhận đây là

một địa điểm xinh đẹp, biển rộng dưới ánh trăng lặn tỏa phát sáng, tiết

tấu sóng biển từ xưa tới nay như gảy đàn , ở nơi này bờ biển cách xa

khu đô thị , làm cô cả người một môi giống như cũng nhận được yên ổn.

Mặc dù bị một nam nhân xa lạ ôm lấy

cùng nhau ngắm trăng có chút hoang đường, nhưng lắng nghe lấy êm ái

tiếng sóng biển cùng tiếng tim đập của hắn, cô lại giống như là bị thôi

miên tựa như, mí mắt từ từ nặng nề, cuối cùng cũng khép lại . .

Bạn đang đọc truyện *Cường Quân Tinh Nồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tình dậy hương vị ngọt ngào, Đường Vân thỏa mãn duỗi — cái lưng mỏi, trong nhà gối đầu cùng đệm giường giống như trở nên hơn mềm mại, thoải mái hơn rồi, dần dần cô tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

“Nên tỉnh. ”

Giọng nam trầm thấp không nên xuất hiện ở trong mộng truyền vào trong đầu cô, làm Đường Vân bỗng nhiên mở mắt ra, kinh ngạc nhìn chăm chăm bên giường chính là hắn.

“Tôi tại sao lại ở chỗ này?”

“Là anh ôm em tới đây. ” Dư Lôi Ân bĩu môi cười một tiếng, lớn mật áp sát ngồi vào trên giường.

Cô lại cư nhiên không phát giác gì? Một chút đỏ bừng lập tức xuất hiện trên hai gò má Đường Vân. “Đây là nơi nào?”

“Nhà của anh. ”

Đường Vân lẩn lộn bò dậy đứng lên, lại phát hiện mình lại không có mặc áo lót, không nhịn được kêu lên một tiếng.

Dư Lôi Ân chắc chắn lên tiếng lắc đầu một cái, liếc nhìn trên trọc cô. “Không nghĩ tới em sáng sớm cũng ảm ỉ như vậy. ”

“Anh. . . Anh làm cái gì?” Cô núu lấy cái mền giữ thật chặt, kinh nghi bất định (ngạc nhiên mà nghi ngờ) nhìn hấn.

“Em cứ nói đi?” Hai cánh tay hấn ôm ngực, một lúc thanh thần thoải mái mà hỏi ngược lại.

Cô cảnh giác nhìn hấn, trong mắt to tròn trĩa chứa đựng không tin tưởng cùng lên án.

Dư Lôi Ân cũng trên dưới đánh giá cô, hấn chưa từng thấy qua cô gái nào mới vừa rời giường cứ như vậy mê người, mái tóc xốc xếch, thủy mâu trong suốt, hai gò má phấn hồng, còn có cái kia mê người đồ tươi **. . .

Đáng chết? Cô cứ nhiên cái gì cũng đều không cần làm, lại có thể khiêu khích bùng lên bản năng phái nam của hấn.

“Làm sao anh có thể coi. . . Coi của tôi. . . quần áo?” Nếu như tối hôm qua có xảy ra chuyện gì, cô hấn là sẽ hoàn toàn không biết gì cả, nhưng hấn tự mình đem cô coi trông trơn, vẫn là không thể tha thứ cho hấn, bởi vì như thế này không phải để cho hấn thấy hết sao?

Dư Lôi Ân mỉm cười. “Trong trong ngoài ngoài cũng sờ khắp cả rồi, làm gì mà không coi được?” Chẳng biết tại sao, hấn chính là thích trêu chọc cô, nhìn cô tức giận đến đỏ bừng hai gò má, hấn tự tưởng xấu cảm thấy rất vui vẻ. (□□)

“Anh. . . Anh. . .”

Dư Lôi Ân chậm rãi hít sâu một hơi, chậm rãi trở lại bình thường bởi bụng cảm giác căng đau. “Chẳng lẽ em lại thích mặc quần áo dính đầy hạt cát đi ngủ?” Thật là người phụ nữ ngốc không biết phân biệt?

“Chẳng lẽ tôi còn phải cảm ơn anh à?” Cô rũ mắt xuống nhỏ giọng lầu bầu.

Hấn đột nhiên nâng lên cằm của nàng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đặt lên đôi môi cô, hơi thô bạo đè nát chướng ngại vật đôi môi của cô, sau đó cạy mạnh ép cô vì hấn mở ra đôi môi, như nguyện vọng hút hết trong khoang miệng của cô **.

Hồi lâu, hấn mới buông cô ra. “Cái này coi như là làm tạ lễ đi? 』 sau đó dương dương đắc ý cười.

“Anh. . . Hèn hạ ác ôn?” Một lần nữa tiếp tục để cho hấn ăn đậu hũ, làm Đường Vân lòng tràn đầy không cam chịu.

Mới vừa mắng xong, thân thể của cô liền bị lộn một vòng, cái mông bị một chương — mạnh tay.

“Từ nay về sau không cho phép em đối với anh miệng phun ác ngôn, nghe hiểu chưa?” Hấn ở cô âm thanh kêu đau đồng thời bá đạo ra lệnh. “Nhanh lên một chút? Anh còn muốn về công ty đi họp. ” Quăng xuống lời nói sau hấn liền đi ra cửa phòng.

Đường Vân trừng mắt cửa phòng thật lâu, mới tâm loạn như ma xuống giường nhặt lên quần áo tán loạn trên mặt đất mặc xong.

Mãi cho đến xe lái ra cửa chính sau cô mới chú ý tới thì ra là nhà hấn chính là tòa biệt thự xinh đẹp tối hôm qua cô trông thấy kia.

Cô không nhận được sinh lòng hâm mộ, ở nơi này, mỗi ngày đối với biển rộng xanh thẳm, lắng nghe sóng biển dâng lên cao lại lui xuống, sáng sớm nhìn mặt trời lên, hoàng hôn ngắm mặt trời lặn, ở trong đêm trăng pha một ly cà phê thơm nồng kèm theo một tiếng song triều, cuộc sống chính xác là tình thơ ý họa à?

Chỉ là, loại này xa xỉ phải có nhiều tiền bạc mới có thể thực hiện, mà bên cạnh cô người đàn ông này, vô luận khí độ (phong thái)cùng tác phong làm việc, khắp nơi nói rõ hấn xuất thân phi phú tức quý (sinh ra đã là giàu có).

Nói một cách khác, cô cùng hấn là người của hai thế giới khác nhau?

Dư Ân Lôi đưa cô đến bãi đậu xe của cô, đem chìa khóa xe trả lại cho cô.

Đường Vân không nói gì tự giác đi về phía xe của mình, phía sau lưng thanh âm truyền ra làm cô quay đầu lại ——

“Đường Vân, em có một vóc người thực cân xứng rất mê người, còn có một thân nồn nà làn da trắng như tuyết, ôm em ngủ rất thoải mái. ”

Hấn liếc liếc cười theo xe thể thao gào thét đi, lưu lại cô thở phì phò một mình đứng ở bên đường.

Đầu thu gió thổi qua, lại có cổ xào xạc lạnh lẽo, tự dưng mang đến buồn bã.

Tức giận

Lâm vào yêu trong,

Không thấy rõ là đúng hay sai,

Muốn buông tha,

Lại không tìm được đường rút lui,

Càng giãy dụa, tâm lại càng thống khổ,

Càng không thôi, tâm lại càng hồ đồ.

Đường Vân mờ mịt vào trong forum, tâm tư vẫn dừng lại ở đối thoại mới vừa rồi cùng Diễm Dương.

Tan việc sau, Diễm Dương hẹn cô nói một chút chuyện muốn nói xin lỗi cùng giảng hòa vì đêm đó cưỡng bách cô.

Quen biết đã lâu, giữa bọn họ dĩ nhiên cũng có qua tranh chấp, mỗi lần hấn cũng đều sẽ trước nói xin lỗi để dành cô, nhưng là chẳng biết tại sao lòng của cô cũng không giống như trước kia như vậy vì hấn chịu tổn tâm tư để dành cô mà kích động, thậm chí đối với mong muốn cùng hấn nói lại chuyện tình xưa có chút hứng thú cũng mất hết.

Ngay cả cô đều rất kinh ngạc với tâm tính của mình, đã từng, hấn là người đàn ông cô muốn phó thác cả đời, vậy mà hôm nay áy náy của hấn cùng lời tâm tình cũng rất cuộc không cách nào kích động lòng của cô, đây tốt cùng là thế nào?

Cô biết mình biểu hiện thật sự rất lãnh đạm, cũng nhìn ra được Diễm Dương vô cùng chán nản, nhưng là cuối cùng cô vẫn lặng lẽ xoay người rời đi.

Có người nói qua cho dù là nam nữ rất yêu nhau, quan hệ trong đó cũng không thể tránh khỏi có cao thấp song triều, không thể nào vĩnh viễn đều giống như pháo bông rực rỡ, mà có lẽ cô cùng Diễm Dương thực tại chính là trải qua loại này cơn sóng nhỏ đi? Bằng không cô là đêm đấy sẽ không như vậy không biết xấu hổ. . .

Suy nghĩ bị cắt đứt khi ở cửa xuất hiện kia bóng dáng quen thuộc, Đường Vân vội vàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu hướng cô nàng mặc y phục màu vàng đi tới cái bàn.

Thật ra thì, cô đối với Diễm Dương cũng có mang một phần đau lòng, cho nên mới không biết nên lấy loại thái độ nào đối mặt với hấn, cô không cách nào nói thật với hấn mình lại cùng người đàn ông khác như vậy thân mật mà dây dưa lẫn nhau, mà rất không tha thứ chính là cô chẳng những không có khước từ, cuối cùng thậm chí còn đắm chìm trong đó.

Cho đến giờ phút này, cô vẫn không hiểu mình đêm đó tại sao lại cùng Dư Lôi Ân đối với cô muốn làm gì thì làm, nghiêm chỉnh mà nói, bọn họ thậm chí không tính là biết, nhưng lại. . .

Cô đến tốt cùng là loại phụ nữ như thế nào? Bình sinh lần đầu tiên, cô liền cảm thấy ngay cả cô cũng không nhận thức được chính mình.

Cô sâu kín thờ dài, liếc mắt một cái nhìn cô nàng y phục màu vàng, không khỏi càng thêm như đưa đám. Mỗi lần quay lại dùng lời thủ dò xét cô ta, cô ta luôn là đuổi cô đi, thế là cô thay đổi sách lược, chỉ là dầy lấy da mặt dầy lẳng lặng ngồi đấy, không đi âm ỉ đến cô ta, muốn đợi đến lúc cô nàng nguyện ý nói mới quyết định; có lẽ là nguyên nhân bởi vì cô đơn, sau tới cô gái đó không có đuổi cô đi nữa, vậy mà tồn tại giữa các cô vẫn là một mảnh trầm mặc.

Xem ra, cô nàng y phục màu vàng tới nay cảm xúc cũng phi thường xuống thấp, mới mười giờ hơn mà cô nàng đã rót hết toàn bộ một bình rượu rồi.

Mất thấy cô ta còn muốn gọi một bình khác, Đường Vân khẽ cười khổ, cũng không nhịn được nuốt chửng một cái.

Bỗng dưng, ánh mắt của cô hướng về cặp tròng mắt kia tựa như loáng ra hải hươc tré giễu, trái tim chấn động mạnh một cái, nhanh chóng quay đầu ra.

Mấy ngày qua, cô luôn là đồ thừa quán lấy cô nàng y phục màu vàng, có hơn phân nửa cũng là bởi vì muốn trốn tránh hấn, từ cái đêm ấy bên bờ biển xảy ra qua sự kiện kia sau cô thật sự không có biện pháp thân nhiên nhìn thẳng hấn, không giống hấn lại còn bộ dáng có thể một bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Người ta kinh nghiệm phong phú sao? Giống như loại chuyện này, hấn có thể mỗi ngày đều đang làm. . . Mới nghĩ đến, lòng của cô đột nhiên như bị nọc độc ong mật chích đến đau đớn không dứt.

“Tại sao? Tại sao anh không bao giờ nữa tới tìm tôi?”

Cô ta tự dưng làm bầm lầy bầu lầy cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, chẳng biết lúc nào, cô nàng này đã uống xong bình rượu thứ hai, men say cũng càng dày đặc.

Cảm thấy ánh mắt Đường Vân, cô ta cười nhạo một tiếng. “Cô nhất định cảm thấy tôi rất ngu có đúng hay không? Thế nhưng lại yêu một người đàn ông cùng mình xảy ra tình một đêm.”

Đường Vân cẩn thận từng li từng tí nhìn cô ta nói: “Chuyện tình cảm rất khó nói. ”

Cô nàng y phục màu vàng kinh ngạc tròn to ánh mắt say lơ đãng, kinh ngạc nhìn nhìn cô.

“Nếu nói vừa thấy chung tình không phải là chuyện này sao?” Đường Vân nhàn nhạt còn nói.

“Chẳng lẽ cô cũng ở đây chờ hắn? Cô nàng y phục màu vàng có chút cô đơn hỏi.

“Không, không có, tôi không có ở chờ bất luận kẻ nào. ” Đường Vân chuyên chú nhìn cô nàng này hỏi: “Tôi nghĩ, cái đó để cho cô si chờ người đàn ông đó nhất định vô cùng đặc biệt chứ?”,

“Đúng vậy, hắn rất đặc biệt, trừ hắn ra, chưa từng có người đàn ông nào có thể khiêu khích lòng của tôi. ” cô ta một bộ dạng say rượu, khoe môi dâng lên một tia khổ sở mỉm cười. “Liền tính tôi căn bản còn không biết hắn, coi như hắn cả đêm hung hăng quát tôi, tôi cũng là không cách nào khác chế yếu hắn. ”

Hung hăng quát? Đường Vân tâm bỗng dưng khê động, nhưng lại có chút khó có thể tin.

Cô nàng y phục màu vàng nhìn cô tròn tròn mắt hạnh, tự giấu cười cười. “Tôi rất bị coi thường có phải hay không? Từ nhỏ, tôi chính là thiên kim tiểu thư, được mọi người cưng chiều lấy, chưa từng có người nào dám đối với tôi lớn tiếng qua, mỗi người đàn ông theo đuổi tôi cũng đều cẩn thận từng li từng tí che chở lấy tôi, thế nhưng đêm đó hắn mỗi một thanh tức giận mắng, mỗi một cái ra sức đánh, lại mang cho tôi hưng phấn cùng khoái cảm trước nay chưa có. . . ” (□)

Nghe đến đó, Đường Vân ước chừng đã biết trước mắt này đích thị là cô nàng nhà giàu, đại khái chính là cái gọi là trời sanh thích bị cuồng ngược đãi đi?

“Khi tôi ở trong ngực hắn, tôi là nhanh như vậy khoái hoạt. ” Cô ta lại nắc cục một cái, thanh âm thấp hơn. “Nhưng là tại sao hắn không bao giờ lần nữa tới tìm tôi? Chẳng lẽ hắn không nhìn ra, tôi cái gì cũng nguyện ý vì hắn làm sao?”

Hồi lâu, Đường Vân mới có khả năng nói chuyện. “Hắn không tìm cô, tại sao cô không chủ động đi tìm hắn?”

“Cô cho rằng tôi không muốn sao? Nhưng là tôi thậm chí không biết hắn là ai. . . ” Cô ta khổ sở lắc đầu một cái.

“Vậy người nhớ người kia diện mạo sao?”

Cô nàng y phục màu vàng lắc đầu một cái. “Tôi lúc ấy say, nhìn không quá rõ ràng. . . Chỉ nhớ rõ hắn dáng dấp rất cao lớn, có một đôi mắt mê người, ánh mắt rất mê người. . . ”

Đáp án đúng như cô suy nghĩ vậy mà, nhưng cũng làm cho Đường Vân vô cùng kinh ngạc. Hai cô gái gặp phải cùng một gã đàn ông cuồng bạo, kết quả lại khác xa, Phi Linh cả người bị thương, đau đến không muốn sống, nhưng trước mắt cái cô nàng này lại giống như thích thú, si nhớ không quên.

“Đến, theo tôi uống một ly? Cùng?” Cô nàng y phục màu vàng lần đầu chủ động mời cô.

Đường Vân tâm tình âm ức vội vàng liếc cô nàng một cái, chậm rãi gờ ly lên.

Bỗng dưng, khoe mắt cô ánh mắt liếc về một chút bóng dáng quen thuộc, kinh ngạc định thần nhìn lại ——

Không sai? Đúng vậy. . . Cô tính phản xạ đứng dậy đuổi tới cửa, lại chỉ tới kịp nhìn thấy bóng lưng bọn họ lên xe.

Cô ngây người như phỗng đứng ở tại chỗ, cô chưa từng nghĩ tới Diêm Dương sẽ xuất hiện ở loại địa phương này, mà cùng rồi đi với hắn là cô gái mà cô cũng biết, cô gái kia bình quân mỗi tuần lẽ tới 2, 3 lần, mà mỗi lần cũng sẽ cùng một người đàn ông khác rồi đi.

Một cổ cảm giác bị phản bội dâng lên, làm cô toàn thân không tự chủ được bắt đầu phát run.

“Thế nào một bộ bộ đáng thấy quý? Có phải hay không nhìn thấy người mà em muốn điều tra rồi hả?” Một đôi bàn tay to phủ trên bả vai của cô.

Trầm thấp thanh âm hùng hậu, giống như mang theo năng lượng trấn định lòng người, Đường Vân lấy lại bình tĩnh, lùi ra sau một bước rời khỏi đụng chạm của hắn.

“Không, không phải. ” Cô loạn xạ gạt đầu nhẹ liền muốn xoay người tránh ra, cổ tay lại bị hắn chế trụ.

“Thế nào? Lại muốn trốn tránh anh?” Dư Lôi Ân không vui nhìn lại mày hỏi, này mấy buổi tối cô luôn là nghĩ hết biện pháp né hắn, làm hắn phi thường tức giận.

“Không có. . . Không có chuyện đó. ” Cô thử suy nghĩ muốn thoát khỏi tay của hắn, thế nhưng hắn dường như cũng không có động. “Tôi còn có

chuyện phải làm.”

“Vậy sao?” Hân yên lặng nhìn chòng chọc cô chốc lát, đột nhiên di chuyển đề tài. “Em rất sợ anh?”

“Ai nói?” Cô lập tức phản bác, sau đó bỗng dưng phát hiện chính mình hồi đáp quá nhanh đi.

Khóe miệng của hân chậm rãi phác họa một đường cong mê người. “Như vậy, theo anh uống một ly.”

“Tôi thật sự có chuyện phải làm?” Cô hiện tại thật sự không có tâm tình ứng phó hân.

“Em nợ anh một ly, có nhớ không?”

Đường Vân hơi hơi mở cái miệng nhỏ nhắn, ngập ngừng nói: “Lần tới được không?”

Hân nheo lại mắt nhìn chòng chọc cô, vẻ mặt cực kỳ không vui, đang định mở miệng thì lại bị người cắt đứt ——

“Lôi Ân, anh ở đây làm cái gì? Người ta tìm anh khắp nơi?” Một vị mỹ nữ quyền rũ thuận thế tiến sát trong ngực của hân.

Dư Lôi Ân như cũ mị mắt quan sát lấy vẻ mặt tái nhợt của Đường Vân, con ngươi hẹp dài tựa hồ có một đạo ánh sáng chớp qua.

“Có chuyện gì sao?” Hân ôm vai người trong ngực, chậm rãi buông tay Đường Vân ra.

“Anh xấu lắm à nha? Biết rõ người ta ngày ngày nghĩ đến anh, cũng không tìm đến người ta.” Cô gái quyền rũ nũng nịu mà nói, chân mày khóe mắt cũng là phong tình.

“Vậy tôi còn như vậy thật là quá không hiểu phong tình rồi.” Dư Lôi Ân nâng lên khóe miệng cùng với cô gái đó tán tỉnh, nhưng một đôi tròng mắt đen vẫn như cũ bình tĩnh nhìn khuôn mặt Đường Vân.

Đường Vân cảm thấy phi thường khó chịu, vội vàng chạy về chỗ ngồi, ngồi xuống còn không nhìn được quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy Dư Lôi Ân đang cười như không cười nhìn lấy mình, chẳng biết tại sao cô mặc dù không mở mắt nhưng vẫn cảm thấy hân quý dị nhếch miệng, ngay sau đó ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô nhiệt tình hôn cô gái bên cạnh. . .

Đường Vân trừng thẳng mắt, dưới hai tay theo bản năng nắm chặt, cho đến móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói, mới bỗng dưng tỉnh táo lại, thế là cuống quýt rồi đi tìm mắt.

Cô cầm lên ly rượu trên bàn ực mạnh một ngụm lớn, ý đồ trấn định tinh thần, nhưng một cổ mạnh hơn càng dữ dội hơn cảm giác bị phản bội không ngừng đánh thẳng vào nội tâm cô, như thế nào cũng vùng vẫy tới đi.

Từng có một câu nói, nói đàn ông tương đối dễ dàng xung động, cho nên bọn họ có thể bởi dựa vào tình dục mà tỉnh, quá khứ, cô vẫn cho là đây là những lý do phóng túng của đàn ông để biện hộ cho chính mình, Dư Lôi Ân không nghi ngờ chút nào chính là loại người điển hình chỗ này gặp dịp thì chơi, nhưng Điền Dương. . . Cô vẫn cho là hân cùng những người đàn ông khác bất đồng.

Thì ra là, nhìn người đàn ông đàn ông hoàng thật ra thì cũng không đàn ông, thật sự có đủ chăm chọc? Mà chăm chọc cả là, trải qua năm năm, cô cứ nhìn không thấu một người đàn ông, cũng tin sai một người đàn ông?

Cô cảm thấy tức giận, hơn nữa cảm thấy bị ai, khi hai người đồng thời xuất hiện thì là ép tới cô cơ hồ không thở nổi, chỉ có thể mượn lấy rượu còn tê dại mình, một ly tiếp theo một ly. . .

“Cô uống quang rượu của tôi rồi hả?” Cô nàng y phục màu vàng theo men say chỉ trích.

Đường Vân kinh ngạc liếc nhìn cô ta một cái, lúc này mới phát giác mình lại bất tri bất giác uống cạn hơn phân nửa bình rượu của cô ta.

“Xin lỗi, tôi gọi thêm một chai.” Cô chậm chạp hướng về phía phục vụ ngoắc ngoắc tay.

“Cô cũng thất tình có đúng hay không?” Cô ta cười khanh khách. “Chớ chối? Cô ở đây ghen tỵ, ghen tỵ hân muốn người phụ nữ khác lại không muốn cô.”

Cô có ghen tỵ sao? Đường Vân cũng không rõ ràng, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục buồn bực uống rượu.

“Cô yêu hân có đúng hay không? Cũng khó trách à nha? Người đàn ông kia kia thật rất xuất sắc.”

Nghe vậy, Đường Vân kinh ngạc thuận theo ánh mắt của cô nàng ngẩng đầu nhìn, lại khiếp sợ phát giác cô ta chỉ người hân là Dư Lôi Ân, thì ra là các cô một mực ông nói gà bà nói vịt a?

“Dĩ nhiên không phải.” Chuyện cười? Điều này sao có thể. Cô nghĩa chánh từ nghiêm (chính nghĩa) phủ nhận.

“Vậy sao?” Hoàng y nữ lang đùa cợt cười cười. “Cô nhìn hấn cái loại đó ánh mắt không thể gạt được tôi. ”

Đường Vân cau mày trừng mắt cô ta. “Cô say. ”

Cô nàng y phục màu vàng nhưng chỉ là cười như không cười nhìn lại cô.

Cùng một quý say có cái gì đạo lý tốt mà nói? Đường Vân trầm nghĩ, đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười, thế là đứng lên tập tễnh đi ra cửa, nhưng là đáng chết? Tại sao trước mắt có nhiều như vậy trời nổi không chừng bóng người?

“Tôi mới không có yêu hấn?” Cô không cam lòng lại quay đầu nhìn về hoàng y nữ lang hô to, trong hoảng hốt, thế nhưng cảm thấy bóng lưng hoàng y nữ lang cùng bóng lưng Phi Linh vô cùng giống.

Cô lắc lắc đầu, tránh né đám người xung quanh, lại đột nhiên bị vấp một phát, mắt thấy sẽ phải té ngã trên đất, cô theo bản năng đưa tay bắt được bên cạnh cây cột sau đó ổn định chính mình.

“Đáng chết? “

Cây cột thế nhưng lại phát ra âm thanh? Đường Vân ngây ngẩn cả người, ngửa đầu nhìn qua lại hướng về gương mặt tuấn tú tức giận của Dur Lôi Ân.

“Em đến tột cùng uống bao nhiêu rượu?” Hấn tức giận hỏi.

“Ừ?” Đường Vân ngây ngốc hướng hấn nhếch miệng cười một tiếng. “Đúng. . . Nặng, đúng không. . . Nặng sao?” Cô vỗ vỗ cái áo khoác của hấn bịn hấn chính mình niết, đẩy hấn ra, chuyển động thân thể tiếp tục đi tới.

Dur Lôi Ân xiết chặt lồng ngực mảy trừng mắt bóng lưng của cô, ở cô thiếu chút nữa lại muốn té đứt cổ của mình lần nữa cứu vớt cô.

“Ai, anh làm cái gì?”

Dur Lôi Ân không để ý tới cô, chỉ là âm trầm nghiêm mặt kéo lấy cánh tay của cô hướng xe hấn đi tới, sau đó đem lấy cô cứng rắn nhét vào ngồi trước.

“Anh cũng thật thô lỗ?” Đường Vân đô đô lấy cái miệng nhỏ nhắn mắt húng nói: “Tôi muốn ói. . . Nắc?”

“Em nếu dám ói ở trong xe của anh, anh liền đánh em?” Hấn bỗng nhiên trầm giọng, người phụ nữ này quả thật là tại đây khiêu chiến sự chịu đựng của hấn.

Bị hấn tức giận hù dọa, Đường Vân vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn, bộ mặt uất ức len lén nhìn hấn.

Dur Lôi Ân giận đến cắn răng nghiến lợi. “Thò đầu ra ngoài cửa sổ?” Dứt lời, hấn định nhéo lấy tóc của cô đem lấy đầu cô đẩy ra ngoài cửa sổ.

“Nôn. . . ”

Cô vẫn ói đến liên dịch dạ dày cũng phun hết sạch, mới thoi thóp một hơi co quắp tựa lưng vào ghế ngồi, mà từ đầu tới cuối Dur Lôi Ân thờ ơ lạnh nhạt, lại lập tức đem xe nhanh chóng như bão tố đột ngột dừng xe, không hề báo trước làm kịch liệt chấn động, hại Đường Vân nhین đau không được khổ **, nhưng hấn thậm chí ngay cả quay đầu liếc nhìn cô một cái cũng không có.

Ở trước một đèn đỏ, hấn ném cho cô một chai nước suối, Đường Vân uống một hớp nhỏ liền phun ra.

“Không phải rượu?” Cô oán giận nói.

“Súc sạch sẽ miệng của em, không cần để cho anh ngửi thấy được mùi thú vị của rượu. ” Dur Lôi Ân rống lên.

“Làm gì lớn tiếng như vậy à? Nắc. . . Người ta đầu cũng sẽ đau nha?” trong cơn say rượu cô mất đi khả năng nhìn sắc mặt người, rất không cao hứng đành trở về.

Chưa từng có người nào có thể làm hấn giận đến sôi lên, chớ nói chi là phụ nữ, Dur Lôi Ân cuối cùng tính nhẫn nại cũng hoàn toàn biến mất, bỗng đem chính gương mặt chuyển sang cô.

“ Anh nói em làm cái gì em liền làm? Hiện tại, lập tức súc miệng cho anh, nếu không đau cũng không chỉ là đầu của em?”

Đổi mặt hấn bộ dáng hung thần ác sát, Đường Vân men say cũng bị dọa sợ mấy phần, sợ hãi nuốt nước miếng một cái, lập tức làm theo lời của hấn, cho đến đem cả bình nước cũng dùng hết rồi, mới sợ hãi hỏi: “Như vậy có thể đi?”

Hắn không có để ý cô, chỉ là ngậm chặt miệng tiếp tục lái xe tốc độ cao đi nhanh tới phía trước.

Đường Vân lại không dám lên tiếng, cho đến khi hắn đem xe trên đường đi thông hướng gi lộ tuyến ngoại ô mới lấy dũng khí nhỏ giọng nói: “Nhà tôi không phải ở hướng bên này.”

“Câm miệng?” Hắn dùng khoeo mắt hung ác liếc cô một cái, lại không tự giác đem tốc độ xe chậm lại.

Đường Vân uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn, lẳng lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong chốc lát, ở xe vừng vàng lay động, nhắm mắt lại ngủ gật.
..

Bạn đang đọc truyện *Cường Quân Tinh Nồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Dư Lôi Ân mặt âm trầm cổng lấy cô vào nhà.

“Rượu, tôi muốn rượu? , chúng ta. lại uống. uống một ly?” Cô nằm trên lưng của hắn phát ra mê sảng.

Dư Lôi Ân vừa mới đề xuống tức giận lại bị khơi lên, một phen hung hăng đem lấy cô té ở trên ghế sofa.

“Làm cái gì à?” Đường Vân xoa xoa lấy cái mông bị ném đau , còn phân không rõ đông nam tây bắc, vừa nhấc mắt liền chống lại hai mắt mang hỏa của hắn.

Dư Lôi Ân trong thủy mâu trừng chết đôi mắt lơ dờ của cô , chốc lát sau mới lên trước kéo lấy cô đi lên lầu.

Đường Vân phát ra tiếng thét chói tai, giãy dụa không nhất định, nhưng hắn vẫn không chút cử động, đôi tay dùng lực mạnh mẽ ở hai tay của mình bắt được hai cánh tay của cô, cũng đem theo cô lên lầu, thẳng kéo cô vào trong phòng tắm.

Cho dù là ở ở bên trong say rượu, Đường Vân như cũ cảm thấy bị hắn như vậy kéo tới kéo đi thật sự là quá sức chịu đựng rồi, tùy ý dựa vào cảm giác say thích thu mắng hắn mấy câu ác ngôn lời nói thô bỉ.

Dư Lôi Ân cũng không phải là đèn đã cạn dầu, lập tức ném qua thân thể của cô ở cô tròn vênh lên mông trắng trên hung hăng đánh tam phát hạ lệnh cô câm miệng, sau đó tóm cô đến trước gương.”Em xem xem chính mình một chút đáng vẻ như cái quỷ gì?”

“Mắc mớ gì tới anh à?” Đường Vân rất tức giận, xoa xoa lấy cái mông bị đánh thương , bắt tuần từ trong gương hướng tới hắn khiêu khích.

Dư Lôi Ân quăng ra một cái cười lạnh, thô lỗ ném cô vào trong bồn tắm, Đường Vân còn chưa kịp bò dậy vòi nước liền không đầu không đuôi xối đi xuống.

“Đồ khốn kiếp?” Đường Vân vừa giận đến kêu thành thét tức giận mắng, vừa nhếch nhác trốn tránh nước lạnh xối xuống , lại bị hắn cường thế giữ chặt.”Thả. Buông tay? Buông tay. thật. Lạnh quá. Ô.”

Dư Lôi Ân cuối cùng cũng tắt chốt mở, giống như lãnh trùng mắt nhìn cô ướt sũng .

Đường Vân tựa như cảm giác mình giống như cái trụ băng, vòng lấy hai cánh tay ý đồ ấm áp mình, nhưng hàm răng vẫn bị lạnh không chế không chịu được run cầm cập.

“Em lần tới cho anh thấy được trong quán bar uống rượu say một chút xem?” Hắn con mắt lạnh lẽo khóa ở trên đôi môi tím bầm run run của cô , cuối cùng cũng đưa tay đem cả người ướt lặc cọc của cô kéo vào trong ngực.

Hắn như lò sưởi loại nóng bỏng nhiệt độ làm cô kết sương máu bắt đầu hòa tan, cô không hề cốt khí dựa chặt hắn, hấp thụ ấm áp của hắn.

“Không muốn chết rét nghe lời , liền cởi quần áo xuống?”

“Anh. Anh. Trước. Ra. Đi.” Cô mở miệng run run, nói không ra một câu hoàn chỉnh câu.

Dư Lôi Ân không nhịn được nhăn lại mày.”Bảo em cởi em liền cởi, lấy ở đâu nói nhảm nhiều như vậy?” Lời tuy như thế, hắn kêu lên một tiếng quay lưng đi, cởi xuống áo khoác cùng áo sơ mi của mình bị cô thấm ướt .

Mất đi nhiệt độ cơ thể của hắn, Đường Vân nhất thời lại cảm thấy toàn thân lạnh như băng, không thể làm gì khác hơn là run run lấy tay vụng về của mình mà cời ra nút áo.

Dur Lôi Ân từ trong gương thấy cô động tác vụng về, thấy cô thật lâu vẫn không thể cời ra một cái áo, và lại bắt đầu 揉 hất xì mũi, liền không kiên nhẫn xoay người vì cô làm thay.

Đường Vân kêu lên một tiếng.”Tôi. Tôi. chính mình.”

“Câm miệng?” Hắn nóng nảy trách mắng, hai ba lần liền đem quần áo của cô cời sạch, sau đó dùng khăn lông lớn đem cô bọc lấy.

Cô hiểu cho dù phản kháng cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là cho hắn ôm mình đi ra phòng tắm, mặc hắn thô lỗ lau sạch lấy thân thể của mình.

Bàn tay to của hắn lấy khăn lông ngăn cách đụng chạm lấy cô **, sau đó thuận thế xuống tới đùi của cô, không e dè lau sạch lấy giữa chân của cô, tay cũng không chú ý đụng phải cô.

Đường Vân run rẩy một chút, không hiểu vì sao thời điểm khi thân thể cóng đến tím bầm, trong cơ thể lại vẫn có cỗ cảm giác nóng ran xông thẳng tới.

“Lên trên giường?”

Về mặt của hắn không để cho người phản bác, Đường Vân chấp nhận xoay người, dụng cả tay chân, vụng về mà bò lên giường.

Dur Lôi Ân trông mắt đen thoáng qua một đám lửa nhỏ, bỗng chốc niết chặt khăn lông lớn trên tay. Người phụ nữ đáng chết? Chẳng lẽ cô không hiểu được cái tư thế này là như thế nào làm cho người mộng tưởng sao? Bụng dưới của hắn cơ hồ là lập tức đã nổi lên phản ứng.

Hắn đem khăn lông lau giọt nước trên mái tóc của cô nàng, như muốn trừng phạt cô hung hăng lau sạch lấy.

“Ôi chao?” Bảo bối tóc của cô không biết rớt bao nhiêu?”Tôi.chính mình làm.”

Hắn nặng nề ngồi ở bên cạnh của cô, động tác trên tay như cũ không ngừng, nhưng sức lực cũng là giảm bớt một chút.

Đường Vân không hiểu hắn vì sao tức giận như vậy, nhưng cũng thông minh lại không dám chọc hắn, lẳng lặng ôm chặt chân bông thật làm ấm áp thân thể.

“Tại sao uống nhiều như vậy rượu?” Hồi lâu sau, hắn mở miệng hỏi. Chờ giây lát, thấy cô trầm mặc không nói, hắn liền ần ần đỉnh đầu của cô ý bảo muốn cô trả lời lời của hắn.

Đường Vân chần chờ một chút mới nói: “Tôi. Ừ? Tâm tình không được tốt lắm, cho nên.”

“Cho nên đi uống say?” Dur Lôi Ân hừ lạnh một tiếng, lại không vui hỏi: “Tại sao tâm tình không tốt?” Hắn chà xát lấy tóc dài như tơ gấm của cô, thấy cô không có lập tức trả lời, không nịnh được ác thanh ác khí mà nói: “Hỏi em nói có nghe thấy không?”

Đường Vân vốn là không có tính toán trả lời như vậy vấn đề riêng tư, dù sao cô cùng hắn một chút cũng không quen thuộc, tuy nhiên lại kinh ngạc nghe được thanh âm của chính mình giống như từ xa xôi phương kia truyền đến——

“Mới vừa rồi ở trong quán bar, tôi nhìn thấy bạn trai của mình cùng một người phụ khác cùng một chỗ mà rời khỏi. Mến nhau năm năm, tôi cho là chính mình cùng anh ta sẽ gắn bó với nhau cả đời, lại không nghĩ rằng anh ta thế nhưng lại phản bội tôi.”

Dur Lôi Ân bàn tay bỗng chốc nắm chặt, đáy mắt phun ra lửa diễm.

Này người phụ nữ chết tiết đã có một người bạn trai thân mật, lại thỉnh thoảng vẫn dám dùng cặp mắt đẹp kia mềm mại đáng yêu trêu đùa hắn, lại luôn là làm bộ thẹn thùng tựa như như xử nữ.

Mến nhau năm năm, muốn cùng nhau cả đời vậy sao?

Hừ? Hắn quyết định, hắn muốn cướp đoạt lúc trước hắn nghĩ nên là cô nguyện ý cho, nhưng vào lúc này giờ phút này?

“A? Thật là đau?” Đường Vân từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần.

Dur Lôi Ân chậm rãi buông lỏng lực trên tay, thuận tay đem khăn lông vứt xuống dưới đất.

Hắn vén lên tóc đen của cô, lộ ra cổ bạch ngọc của cô, đôi môi nóng rực không kịp chờ đợi hôn lên da thịt lạnh như băng của cô.

Đường Vân xoay mình chán động, hốt hoảng quay đầu lại, vành tai lại vừa vịn đụng chạm môi của hắn, lập tức bị hắn ngậm, cũng nhẹ nhàng gặm

nhắm

“Không.” Cô kháng nghị lấy, nhưng phát ra thanh âm lại tựa như than nhẹ.

Dur Lôi Ân dùng hai cánh tay từ phía sau bóp chặt cô, để cho cô cong lên về phía sau làm cho khuỷu tay không thể nhúc nhích, cái tư thế này để cho lồng ngực trần trụi của hắn dán thật chặt dán trên lưng ngọc tron mềm của cô, đôi tay cũng toàn tính ở trước ngực của cô chạy loạn.

Hắn lồng ngực cứng rắn nóng bỏng ôm lấy da thịt cô , lạnh như băng cảm giác từng tắc bị hòa tan, thay vào đó là một cỗ nóng ran cảm giác, làm cô nghĩ càng muốn gần sát hắn, nhưng mà lại theo bản năng biết hắn là nên rời xa.

“Không cần.”

Cô giãy dụa chọn càng nâng lên sâu sắc dục vọng của hắn, hắn cảm thấy cô run rẩy, chứng tỏ của cô khẩu thị tâm phi.

“Anh nói rồi không cho em đòi với anh nói láo?”

Hắn dán lên tai của cô khàn giọng khê trách, nghiêng đầu chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, vì trừng phạt miệng của cô là khẩu thị tâm phi, hắn thô bạo mà nghiền nát môi anh đào của cô, cuồng dã müt gặm mềm mại của cô **.

Choáng vàng nhưng trong đầu vẫn còn một tia lý trí, biết nếu khiến hắn kỳ xảo cao siêu lưỡi tiến vào bên trong miệng của mình, như vậy, cô sẽ giống như đêm hôm đó, rốt cuộc không ngăn cản được hắn tiến một bước xâm phạm.

Cô khép chặt hàm răng không thể bị hắn làm nhục, bàn tay to của hắn bỗng chốc phủ lên ngực của cô, thuần thực chà xát niết lấy.

Trong ngực trải qua một hồi kích động, làm Đường Vân tay nhỏ bé không tự giác buông lỏng, chần bồng trượt tới hông của cô, cô tính phản xạ kêu lên, lại làm cho lưỡi dài của hắn thừa cơ đưa vào .

Thật sâu hôn lấy cô tựa như muốn đến đến núi lấp biển , lưỡi của hắn bá đạo ở trong miệng của cô hoành hành ngang ngược, nhóm lên ngọn lửa tình dục , cảm giác hưng phấn không cách nào ức chế từ trong cơ thể dâng lên.

Hắn thành công khơi lên cái lưỡi dinh hương của cô cùng hắn cùng múa, thân thể mềm mại trong ngực cũng không hề nửa cứng ngắc mềm mại thuần phục co quắp tựa vào trước ngực của hắn.

Dur Lôi Ân tại chính mình sắp sửa hít thở không thông trước gián đoạn này, cái này làm hắn cảm thấy mất hồn hôn thật lâu trước nay chưa có, bàn tay cũng không buông lỏng chiếm cứ lấy nhũ ngọc của cô, bừa bãi xoa bóp niết lấy.

“Ừ.” Đường Vân kim lòng không được ưm ra tiếng.

Tiếng ngâm khê của cô thực mê người làm hắn cốt máu sôi trào, bao hàm lửa dục tròng mắt đen quét qua cô phơi bày nửa người trên, một cái tay rời đi ** Ngọc Phong của cô, hắn chậm rãi đi xuống tìm kiếm khát vọng bụi rậm âm u.

“Ách.” Khi hắn tay dò vào giữa chân của cô thì Đường Vân tính phản xạ kẹp chặt hai chân.

Dur Lôi Ân cũng không thúc giục cô, mặc dù hắn đã nhìn đến mồ hôi đầm đìa. Hắn đang động mà không bối rối lấy đầu ngón tay của mình, ở cơ mềm mại ** thượng dùng sức vân vê, để cho cô tiết ra nhiều hơn **.

Sóng nhiệt cùng khoái cảm như một luồng sóng cuốn sạch Đường Vân, một tiếng lạnh lạnh ** tự trong cổ họng của cô bật ra, hai chân vô lực mềm nhũn, khê tách ra, tạo cho hắn nhiều không gian hơn, truyền lại tín hiệu mặc cho hắn làm gì thì làm.

“Em thực thích, có phải hay không?” Hắn tự ngực phập phồng quén rũ của cô ngẩng đầu lên, hướng thủy mâu cô nửa khép mí hoặc lại tràn đầy ánh lửa tình dục tạo ra một chút phóng lãng trên nụ cười, kêu gọi môi lần nữa đặt lên cô đồ tươi **, lần này hắn dễ dàng tiến quân thần tốc, vì tưởng thưởng cô mềm mại, hắn đồng thời đem ngón tay dài trượt vào cô như tơ loại ** trong.

Đường Vân phát ra nhiều hơn một tiếng té toái ngâm nga, toàn bộ bị hắn cắn nuốt, hắn thật chặt quán quanh lấy lưỡi mềm của cô, buồng lòng căng thẳng trêu đùa lấy cô, mà ngón tay dài ở trong cơ thể cô cũng phối hợp với đầu lưỡi tiết tấu co rút lấy.

Đường Vân chỉ cảm thấy cả người như bị liệt hỏa vòng quanh , ý loạn tình mê dán lên hắn giãy dụa, trong phút chốc, thân thể của cô không tự chủ được trải qua một đạo co rút, ngón chân tự động cuộn lại.

Dur Lôi Ân ở trong cô co rút lần nữa tiến đến phía trước, bỗng chốc rút lui ngón tay ra khỏi,thối lui thân thể cời ra quần của chính mình.

Đường Vân như ở đám mây bị người đạp rơi, mờ to mắt như oán như giận nhìn lấy hắn, bụng phồng khiến cô thân thể khó chịu cuộn lại , nhưng hắn như rục thiết (thanh sắt nóng bỏng) thân thể ngay sau đó lần nữa đặt lên cô.

“Vì anh mờ ra hai chân của em.” Dur Lôi Ân muốn chính là giờ khắc này, thời điểm ở cô không cách nào kháng cự, chủ động vì hắn nở rộ thân thể

của mình, cam tâm tình nguyện đem lấy chính mình hoàn toàn toàn bộ dâng hiến cho hắn.

“Lớn hơn nữa một chút.” Hắn khàn đục cổ họng đối với cô buông xuống trông mắt ra lệnh, cô thẹn thùng luống cuống lại bộ dáng nhu thuận, làm hắn cơ hồ khó có thể khắc chế, nhưng hắn vẫn cố gắng tự đè nén xuống loại dục niệm như lửa.

“Nhìn anh.” Hắn đặt chính mình với cô vì hắn rộng mở giữa chân ngọc, cự đại phân thân cương cứng chống đỡ ở lối vào mềm mại của cô chậm rãi vuốt ve, “Gọi tên anh.” Hắn đối với cô mắt đẹp sương mù cường hãn mà ra lệnh, hắn muốn cô rõ ràng nhận thức được là hắn Dư Ân Lôi người đoạt lấy thân thể của cô?

Đường Vân cõil lòng đầy mê hoặc, nhưng trong cơ thể cấp bách muốn được nhưng lại bị trì hoãn làm căng đau nhức thúc đẩy cô mềm mại phục tùng.

“Lôi?” Cô theo bản năng ngưỡng thân.

Cô trầm giọng khẽ gọi cùng chủ động động tác ngênh hợp làm Dư Ân Lôi cực kỳ hài lòng, dục vọng sôi trào cấp bách vọt tới cực điểm.

“Kêu nữa, không cho dừng?” Hắn cong người chột thẳng tiến cô ẩm ướt nhiệt ** trong.

“Lôi. A.”

Trong tiếng thét chói tai của cô, Dư Ân Lôi kinh ngạc dừng lại, nhìn cô nụ cười nhanh chóng trắng bệch.

Cô lại còn là một xử nữ? ! Ở cô sau khi cùng bạn trai kết giao năm năm?

Vô luận như thế nào, sự thật này làm cho hắn cảm thấy một cỗ vui sướng không thể tưởng tượng nổi, ở cô nóng bỏng chật hẹp cơ hồ lập tức muốn bóp nghẹt hắn ** trong nổ tung.

Hắn cắn răng nặng nề thở gấp gấp, tay dò vào chỗ kết hợp hai người lần nữa trên chọc cô, vậy mà, ở cô ẩm áp ** bao bọc xung quanh, không cần thiết chốc lát, hắn liền không cách nào khắc chế đã lần nữa luật động.

“Ngaoan, nhìn nhìn một chút?” Hắn thanh âm khan khan dán lên môi của cô nói nhỏ, ngay sau đó nặng nề ngâm cô **, hạ thân cũng bắt đầu từ chậm chậm luật động.

Khi hắn đắm sâu vào bên trong, đau đớn cọ rửa lấy cảm địa của cô, nhưng ở dưới lại có một loại cảm giác tê liệt vọt bay lên, sau đó, trận tê dại kia càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng một hồi dờn núi lấp biển qua đi chuyển thành cỗ vui sướng hưởng tới cô.

Cảm thấy cô đáp lại, Dư Ân Lôi buông môi lưỡi cô ra.”Anh là ai?” Hắn thô thở gấp tức hỏi, bàn tay to nắm thật chặt thân thể mềm mại cô, đem lấy cô gắt gao ôm trong ngực mình.

“Lôi. Ách.”

“Rất tốt? Nhớ kỹ, anh là người đàn ông của em?” Hắn nâng lên đùi ngọc tuyết trắng của cô, đâm thật sâu vào sau lại thối lui ra vào thân thể của cô, vùi đầu vào hai luồng tuyết trắng nõn nà kế tiếp in dấu trên người của cô thật nhiều ấn ký, lắng nghe từng tiếng ** tự môi của cô bật ra.

Đường Vân không tự chủ được cả người run lên, ở đó mãnh liệt cơ hồ đem cô cả người chìm ngập trong vui sướng chỉ có thể bất lực dựa vào người hắn, mặc hắn dẫn dắt chính mình leo lên tầng kia một tầng lại một tầng đỉnh cao.

Dục vọng

Dục vọng như lửa,

Giống như lấy dờn núi lấp biển xu thế đánh tới,

Bao phủ lý trí, phóng thích hò hét,

Ở ** hiểu rõ ôm ở bên trong, từ từ trầm luân.

Dư Ân Lôi ở trong bóng tối mở mắt ra, chân của hắn đè lên trên hai chân cô, tay vòng lấy eo nhỏ của cô.

Trong trí nhớ, hắn chưa bao giờ như vậy cùng một người phụ nữ bên cạnh tĩnh lại, thật giống như ngay cả trong giấc ngủ, hắn dường như đều muốn hướng cô tuyên cáo quyền sở hữu.

Hắn lui ra thân thể, mở lên đèn đầu giường, mặc cho ánh đèn nhu hòa trải khắp một phòng, đôi mắt đen nhánh nhìn lấy cô lâm vào trong ngủ mê.

Giống như mất đi ngực của hắn làm cô cảm thấy lạnh, cô nhẹ nhúu đầu mày, sờ xoạng một chút, sau đó tự động hướng hắn dựa gần.

Trừ bỏ thời điểm làm việc, hân cũng không có thói quen cùng người thân cận như vậy, Dư Lôi Ân lui về phía sau, vậy mà cô lại dựa đi lên, chân ngọc còn leo lên hân cạp sát.

Dư Lôi Ân không có đẩy nữa đẩy cô ra, mỉm cười chờ cô quỵên rũ mình, trên thực tế, thân thể của hân đã chuẩn bị xong một lần nữa rồi, chỉ là, lại thấy cô chỉ nhuyển động hai cái, tìm một vị trí thoải mái sau liền lần nữa ngủ thật say.

Hân nghi ngờ mà đợi hai phút, mới biết cô cũng không phải chơi trò chơi, mà là căn bản chưa từng tỉnh lại.

Hân nhẹ nhàng đặt lên hông của cô, đem cô ôm chặt, bàn tay to vuốt ve lưng trần tuyết trắng mềm mại của cô, một cổ dịu dàng đồng thời từ đáy lòng dâng lên, đây là việc mà hân chưa bao giờ làm trên người bạn giường khác.

Vào giờ khắc này, hân ý thức được cô không cùng bất kỳ một người phụ nữ nào hân từng quan hệ, họ chỉ là bạn giường của hân, mà Đường Vân cái này hân, giống như còn có chút ý nghĩa khác, nhưng hân cũng không muốn tìm hiểu tầng ý nghĩa này.

Không sai? Hân từ trên người cô có được thỏa mãn trước nay chưa từng có, thân thể của hân chưa từng như thế này khát vọng giữ lấy một người phụ nữ, nhưng, vậy thì như thế nào? Hân cũng không thừa nhận vì mình sẽ lâu dài quỵên luyến cô thân thể xinh đẹp uyển chuyển, chờ cảm giác mới mẻ vừa qua, có lẽ cô cũng đều trở thành quá khứ.

Chờ hân ngán cô sau, hân sẽ không quan tâm cô là làm cái gì dạng công việc nguy hiểm, sẽ không để ý cô hay không từng có bạn trai, sẽ không để ý cô cùng người đàn ông khác cùng ăn bữa tối lãng mạn dưới nến, sẽ không để ý cô bị nam nhân khác đến gần, sẽ không để ý cô một mình đến trong quán rượu uống say. Càng sẽ không quan tâm cô gặp quý muốn cùng người nào sống chung cả đời?

Đúng vậy, chờ hân sau khi ngán. Vậy mà, bây giờ cảm giác thân thể của hân lại gào thét lấy muốn cảm thụ ở trong cơ thể cô cái loại đó giống như đặt mình trong cảm giác Thiên đường.

Muốn cho loại lý trí khát vọng này giải thoát biến mất, phương pháp tự hồ chỉ có một.

Hân khẽ nâng lên khóe miệng, nhẹ nhàng linh hoạt ôm lấy cô xuống giường.

Đường Vân ở trong một hồi cảm giác lạnh lẽo tỉnh lại, bốn phía tối om thật có điểm quý dị, sau đó đưa tay sờ xoạng xung quanh.

Cô bỗng dung ngồi dậy, ở chỗ này đồng thời, một cánh cửa bị kéo ra, ánh trăng mờ tối từ bên ngoài rơi vào, mang theo vị mặn gió biển lập tức chui vào bên trong phòng từng góc ngách, cạnh cửa đang đứng cô được thấy được một bóng dáng cao lớn.

Lập tức, mới vừa rồi chuyện đã làm cùng hân thoáng hiện ở trong đầu, cô trong đêm tối đỏ bừng cả mặt gò má.

“Nơi này là nơi nào?”

Dư Lôi Ân đi tới đốt một cây nến sau, mới quay đầu mặt ngó cô.”Phòng dưới đất.”

Lời nói này làm cô lập tức kinh hoàng ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, đang xác định không nhìn thấy bất kỳ”Hình cụ” thì mới thở dài một hơi, đôi mắt kinh nghi (kinh ngạc nghi ngờ) quay trở về trên mặt hân.

“Yên tâm, anh cũng không có bất kỳ sở thích biến thái gì.” Hân mỉm cười gọi lên một chút mì hoặc, ôm cô ngồi lên đùi của mình, để cho cô cùng hân mặt đối mặt.”Anh lại muốn em rồi, cảm giác được không?”

Ở tiếp xúc được thân thể của hân thì Đường Vân mới bỗng nhiên ý thức được bọn họ đều đang hoàn toàn trống trơn, lập tức thẹn đến muốn chui xuống đất, cuống quýt cúi đầu xuống, rồi lại lập tức kinh hô một tiếng.

“Không, không được. em không được.” Cô lẩm bẩm nói, sợ hãi mà nghĩ muốn thối lui thân thể.

Dư Lôi Ân lập tức giam cầm thân thể mềm mại của cô, nghi hoặc cúi đầu xem cô, nhìn ánh mắt dừng tại chỗ làm cô vừa nhìn thấy liền kinh hoàng, lập tức liền hiểu nguyên nhân, bắt giác mỉm cười.”Bé ngọc, làm sao sẽ không được chứ? em mới vừa rồi không phải khiến nó tiến vào sao?”

“Nhưng. Nhưng là em mới vừa rồi không biết. Ừ. Như vậy. Như vậy. Không lờ.” Đường Vân cuối cùng cũng phát giác được mình đang nhìn “Đồ” không nên nhìn, bỗng chốc đóng chặt cặp mắt.

Ở cô động tác trẻ con làm Dư Lôi Ân không ngăn cản được âm thầm mỉm cười, nhưng cô lời nói ngây thơ lại làm cho dục vọng của hân nóng bỏng hơn.

“Đừng sợ? Anh sẽ rất dịu dàng, tối nay, anh sẽ không để cho em quá mệt nhọc.” Hân thấp giọng dụ dỗ nói, dù sao cô nói đúng sự thật, của cô nhỏ tiểu xinh căn bản là không có khả năng có thể chứa nạp được toàn bộ hân, chỉ là, hân đương nhiên sẽ không ở vào thời điểm này sâu hơn sợ hãi của cô.

Mặc dù trong cơ thể hần dồi nóng rực dực vọng cơ hồ làm hần không cách nào nữa chờ đợi, nhưng hần vẫn cố nén lấy, chỉ là không ngừng khẽ vuốt lấy lưng ngọc của cô đẹp an sự bất an của cô. "Ngoan, thả lỏng một chút, lúc này sẽ không đau nữa." Thẳng đến hần nhìn mồ hôi đầm đìa, thân thể mềm mại của cô mới không hề cứng ngắc nữa.

"Vì sao. Tại sao ở chỗ này?" Trời ạ? Cô làm sao sẽ hỏi cái loại vấn đề này? Giống như cô dường như nguyện ý .

Cô đã bỏ qua lần thứ nhất, không thể lần nữa sai lầm ? Đường Vân thừa dịp mình còn có một tia lý trí thì lần nữa nghĩ lui ra thân thể, nhưng cũng lần nữa bị hần cánh tay sắt nắm lấy cô thật chặt.

"Đêm đó, anh liền muốn nghe thấy tiếng kêu của em cùng với tiếng sóng biển giao nhau ở chung một chỗ." Hần hạ thanh âm khan khan nói nhỏ, mang theo hơi thở dực vọng thôi lất phất ở trên cổ trắng của cô , đưa tới cô một hồi khẽ run."Nhất định là chương nhạc thật mỹ lệ ."

Hần ngón từ trắng trơn làm cô mặt đỏ tới mang tai, nhưng mà, một cổ cảm giác hưng phấn cũng không mòi mà tới, Đường Vân phát giác thể nhưng chính mình trong lúc đó lại do dự khước từ cùng thuận theo hần .

Đang lúc ở cô ngẩn ngơ , bàn tay to của hần đã xoa nhẹ thân thể mềm mại của cô, đẩy lên ngọn lửa tình dực , nhanh chóng thiêu đốt lẫn nhau.

Cái loại cảm giác luân hãm đó lần nữa đánh úp tới cô, mỗi của hần cùng bàn tay bừa bãi ở trên người của cô chạy loạn, giống như thân thể của cô là vật sở hữu của hần, theo hần cao hứng hoặc liếm hoặc gặm, hoặc vuốt ve hoặc xoa nắn, hần dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào trên đùa cô, mà cô chỉ có thể thuận theo hần trên đùa, không lưu loát lại thiết tha đáp lại hần bá đạo tấn công .

Mờ tối dưới ánh nến, hai cổ thân thể thật chặt quấn quanh lẫn nhau, làm thanh tịch phòng dưới đất thoáng chốc tràn đầy cảnh tượng kiều diễm. . . .

Hồi lâu sau khi, nặng nề thờ dốc cùng nhẹ nhàng ** cuối cùng cũng từ từ về với bình tĩnh.

Đường Vân lẳng lẳng dán lên người trên hần nằm nghiêng, giờ phút này, cô không muốn phân tích tâm tính của mình, càng không muốn suy nghĩ tí mĩ ngày mai phải đem đối mặt chuyện.

"Anh như thế nào lại tạo một phòng dưới đất lớn như vậy ?" Cô mượn có lấy câu hỏi để phân tán sự chú ý của mình.

"Là chủ nhà trước lưu lại, hần là người buôn lậu súng, bên ngoài tương đối kín đáo, có thể cập bến thuyền bè nhỏ, từ nơi này trực tiếp vận hàng lên thuyền."

Đường Vân gạt đầu một cái. Cô tò mò quan sát này không gian to như vậy, mặc dù không có gia cụ gì (đồ dung trong nhà), nhưng lại được xử lý gọn gàng sạch sẽ, bọn họ nằm trên tháp tháp (giường hẹp mà dài) bên trên còn có một tấm da hổ.

"Lạnh không?" Phát giác cô khẽ phát run, hần ôm sát cô hơn một chút.

"Ừ"? Có một chút."

Hần bò dậy, ở góc trong mây rương lật lên trong một lát, tìm ra một cái đệm lông.

Những thứ kia đầy đủ mọi thứ, nói vậy hần thường mang phụ nữ tới nơi này sao? Đường Vân lắc lắc đầu, nghĩ bỏ rơi suy nghĩ đột nhiên làm cảm giác trầm xuống."Chúng ta tối nay phải ở chỗ này ngủ sao?"

"Em sợ sao?" Chân của hần ma sát chân cô lạnh như băng, thử lấy truyền lại ấm áp cho cô.

"Không phải." Thật sự là kỳ quái, bọn họ thể nhưng giống như nhàn thoai (nói chuyện phiếm) việc nhà?"Anh thường tới nơi này sao?"

"Ừ?" Hồi lâu, hần lại tiếp tục nói: "Khi còn bé cơ hồ thường ngày ."

Là cô nghe lầm sao? Đây là người đàn ông luôn là một bộ tràn đầy tự tin, thần thái phấn khởi sao , giờ phút này nói chuyện giọng nói thể nhưng lại mang theo một tia bi thương?

"Một người sao?" Nếu thật là, vậy thì quá đáng thương.

"Đúng vậy, một người."

Đường Vân trong lòng nhất thời tràn đầy thương tiếc, cô len lén liếc hần một cái, lại cùng hần buông xuống trông mắt giao nhau.

Dư Lôi Ân trong lòng rung mình, lập tức che giấu thần sắc đau thương . Hần chưa bao giờ ở trước mặt bất kỳ người nào tiết lộ qua loại tâm tình này, tối nay hần là thế nào? Hần ảo não mà ngậm chặt miệng, tự nói với mình hần cũng không cần bắt luận kẻ nào đồng tình hoặc thương hại, đặc biệt là cô gái mềm mại yếu ớt này ?

Đường Vân cảm nhận được hân không vui, cũng hiểu người đàn ông kiêu ngạo như hân, cũng không thích người khác đồng tình, nhưng cô giống như nhìn thấy một đứa trẻ cô độc tích tụ niềm vui ở cái nơi âm u trong tầng hầm ngầm này. Cô không cách nào để nén xuống cái loại đau lòng đó, không tự chủ hướng hân dựa gần, không nói gì mà cung cấp an ủi.

Dư Lôi Ân trong lòng cảm thấy một hồi rung động không lý do, tức giận thoáng chốc bị cô động tác dịu dàng vuốt lên, không chút nghĩ ngợi chính mình đem lấy cánh tay tay nhỏ bé của cô đang vuốt ve vòng trên lưng của mình.

Đường Vân bị hân ôm đến cơ hồ không cách nào hô hấp, nhưng cô cũng không có lên tiếng kháng nghị, chỉ là theo bản năng vuốt ve từ trên xuống dưới trên lưng hân, tựa như an ủi một con bị thương sợ hãi.

Dư Lôi Ân cả người vọt qua một hồi run rẩy, bụng dưới nhất thời kiên cường như sắt. "Đường Vân?" Hân gầm nhẹ.

"Trời ạ." Cô luống cuống bỏ tay, không nghĩ tới hân nhanh như vậy lại.

Bàn tay to của hân tự động của cô sau trượt vào giữa chân của cô, dùng sức lực vừa phải sờ mó. Hân nâng lên đầu đẹp của cô, ở cô là thần thái mềm mại đáng yêu cơ hồ đoạt đi tự chủ của hân.

"Chịu được một lần nữa sao?" Hân khàn đục thanh âm hỏi.

Cô mất đẹp nước mũi lung động lại vào hân loáng ra muốn quang mắt đen đáy, biết mình không cách nào cự tuyệt hân, cái này trên mặt có chút dịu dàng, đáy mắt cất dấu đau thương nam nhân. Cô nhất gan nũng nịu chui vào cổ của hân, không nói gì đáp lại hân? Dư Lôi Ân hô hấp nhất thời trở nên dồn dập, bỗng chốc lật người đè lên cô.

Nhìn trên bàn hoa hồng đỏ, Đường Vân thoáng chốc hiểu đại biểu ý nghĩa nó.

Một năm này qua đi, Diêm Dương mỗi lần đi công tác xong sau, nhất định đưa cô một bó hoa, nguyên lai là mỗi lần hân bên ngoài sau bày tỏ nhận lỗi với cô.

Cô thật sự không phải người phụ nữ thông minh lanh lợi, nếu không phải là tối hôm qua chính mắt thấy hân cùng với một người phụ nữ khác thân mật rồi đi, cô còn không biết được phải năm nào tháng nào mới có thể phát hiện hân phản bội mình; mà nếu không phải là bó hoa này, cô sẽ luôn luôn cho là hân chỉ là cho đến tối hôm qua mới bắt đầu đối với đoạn cảm tình này phản bội.

Nhưng ngăn ngừa cả đêm, thay đổi rất nhiều việc, biết hân phản bội cô, cô cũng không có như trong tưởng tượng thương tâm muốn chết, bởi vì cô cuối cùng cũng phát hiện, giữa cô và hân chưa bao giờ giống pháo bông rực rỡ qua, cho dù là ở hai người thời gian mật ngọt nhất.

Đến nay, nàng cũng mới hiểu được mình đối với hân cảm tình cũng không phải chân chính yêu, cô rơi vào tình yêu với loại người đi kèm với cảm giác cũ, và sau đó bị mắc kẹt trong tháp ngà của mình bởi những ước mơ thêu dệt.

Vì vậy, ở phát hiện hân đã sớm phản bội đoạn tình này thì ngược lại làm cô tâm tình nặng nề cũng đạt được mức độ nào đó thoải mái, đối với mình tối hôm qua chệch đường ray hành động ấy này cũng đã không tồn tại.

Đoạn cảm tình này, đã đến lúc nên kết thúc rồi?

Đường Vân dứt khoát kiên quyết đứng dậy đi vào Tổng Biên Tập thất.

Bạn đang đọc truyện *Cường Quân Tình Nồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Lần nữa xuất hiện nữa ở trong quán bar "Hoan nhạc kim tiêu", đã là chuyện bốn ngày sau.

Không ngờ tới chính là, cô vừa vào cửa, liền gặp gỡ Diêm Dương với gương mặt lo âu.

"Tiểu Vân, em đi nơi nào? Tại sao không mang theo điện thoại? Anh tìm em suốt bốn ngày, tại sao muốn từ chức?"

Đường Vân khẽ mỉm cười. "Chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói?" Ngay ngày nay, cô ở tại trong nhà một người bạn sửa sang lại bài viết có liên quan đến tình một đêm, cũng thuận tiện chỉnh lý một chút suy nghĩ của mình, vốn là tính toán lát nữa liên lạc cho hân cùng với hân nói rõ ràng, bây giờ lại

ở nơi này gặp gỡ cũng tốt.

“Làm sao anh biết tới nơi này tìm em?”

“Anh hỏi lão tổng, hẳn nói người gần đây đều ở trong đây cùng một CASE (*), anh khắp nơi đều không tìm được em, cho nên không thể làm gì khác hơn là tới nơi này chờ em.” Dừng một chút, hẳn cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Em một thời gian trước mỗi đêm cũng tới sao?”

Đường Văn bình tĩnh gật đầu một cái, “Cho nên, cũng nhìn thấy rất nhiều chuyện.” Điem Dương lập tức mặt đỏ lên quay đầu ra chỗ khác. “Bao gồm anh đêm kia mang theo một người phụ nữ cùng một chỗ mà rời khỏi.” Cô trực tiếp nói rõ, nếu chuyện đã đến lúc nên đến chấm dứt, cũng không cần phải dây dưa.

“Thật xin lỗi, tiểu Văn, anh. . . Anh là thật yêu em, xin cho anh thêm một cơ hội, được không?”

“Anh cũng biết đây đã là chuyện không có khả năng.” Cô bình tĩnh trả lời.

Hắn nhìn nàng hồi lâu, mới chán nản thở dài. “Em đối với đàn ông yêu cầu rất cao, em biết không?”

Mặc dù cũng không thừa nhận cách nói của hắn, nhưng Đường Văn cũng không có ý định phản bác.

“Em là vì chuyện này mới từ chức sao? Thật ra thì em không phải cần phải. . .”

“Anh nên biết trong công ty một chút lời đồn đãi.”

Tin đồn nói, cô sở dĩ có thể vào công ty làm việc, tất cả đều là dựa vào quan hệ với Điem Dương, quá khứ, cô chung quy cho rằng vì có thể ở cùng nhau nhiều bồi dưỡng tình cảm lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau trong cuộc sống, cho dù bị người hãm hại, chịu điểm uất ức thì có làm sao, nhưng hôm nay, cô đã không cần thiết lại chấp nhận loại làm thương tổn này.

“Người ta muốn nói gì mặc bọn họ nói đi, em có năng lực, cũng không. . .”

“Thật ra thì, tự em cũng tính toán thay đổi hoàn cảnh một chút xem sao.”

Điem Dương lần nữa trầm mặc, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Xem ra, ý em đã quyết, anh thật sự đã không hề cơ hội, có đúng hay không?”

“Đừng như vậy, em nghĩ, chúng ta làm bạn bè bình thường dường như tốt hơn.”

“Bạn bè?” Hắn cười khỏ, vẻ mặt rất là bất đắc dĩ. “Em còn có thể xem anh là một người bạn?”

“Đương nhiên rồi? Chúng ta từng có qua một đoạn thời gian vui vẻ, mặc dù kết quả không thể tận như người tính, nhưng là không cần thiết trở mặt thành thù, anh nói là không đúng?”

Hắn lần nữa dùng một loại ánh mắt hoàn toàn khác đưa mắt nhìn cô. “Anh chưa từng nghĩ tới em sẽ như thế tiêu sái (phóng khoáng).”

Đường Văn nghịch ngợm cười. “Anh xem, này chứng minh anh cũng không hiểu rõ em.”

Điem Dương cũng mỉm cười, giống như trong một nháy mắt cũng nghĩ thông suốt. “Được rồi? Bạn bè, thời điểm có chuyện nhớ tìm người bạn bè là anh đây.”

“Nhất định.” Đường Văn cười vờn tay cùng hắn bắt tay. “Bạn bè, trước mắt thì có một chuyện muốn nhờ anh.” Cô từ trong rút ra bản thảo bài viết, “Làm phiền anh hãy đem bản thảo này giúp em giao cho lão tổng.”

Bởi vì cô từ lúc vào tòa soạn tới nay còn chưa có thời gian nghỉ ngơi, cô cùng lão tổng (tổng biên tập) thương lượng qua, trong đoạn thời gian cô nghỉ việc, cô có thể không cần trở lại công ty, nhưng bài viết có liên quan đến cô mà cô đang làm, phải giao do công ty phát đăng tải.

“Cái này thì có vấn đề gì, anh nhất định sẽ giúp em hoàn thành.” Điem Dương sáng khoái nói, dừng một chút mới vừa tiếp tục nói: “Như vậy. . . Anh đi trước, có cơ hội cùng nhau nữa ăn một bữa cơm chứ?” Nói xong, hắn liền đứng lên.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, năm năm tình cảm cứ như vậy dấu chấm tròn trên bức tranh, làm Đường Văn trong lòng tuy thoải mái nhưng vẫn cảm thấy một chút thờ dài.

“Ừ?” Cô gật đầu một cái, thấy hẳn lưu luyến không rời nhìn cô một cái sau xoay người rời đi.

Bỗng dưng, hé ra gương mặt âm trầm lạnh băng thẳng vào tầm nhìn của cô, trái tim của cô lập tức như gặp phải đòn nghiêm trọng, cuồng loạn nhảy về phía trước, hai gò má cũng không chịu khống chế nóng ran ửng hồng, cô khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, mở miệng muốn mời hẳn ngồi xuống, nhưng đáy lòng rồi lại có một cỗ muốn chạy trốn khỏi gương mặt như yêu làm cô kích động.

Hắn tự mình ngồi xuống, làm cho cô mất đi lựa chọn trước.

“Này. . . Này?” Cô khô khốc theo sát hắn chào hỏi, thế nhưng hắn lại không có bất kỳ đáp lại, trong con ngươi lạnh không giảm chút nào.

Đường Vân luống cuống cúi đầu. Ở trước mặt hắn, cô luôn là tay chân luống cuống, không cách nào giống như ở trước mặt những người khác nhẹ nhàng như vậy tự tại, hơn sau khi nửa xảy ra chuyện đêm đó, hiện tại cô rất bất an cơ hồ liên hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Cô có thể cảm nhận được cơn giận của hắn, bởi vì ánh mắt nghiêm túc chặt chẽ chăm chú nhìn vào trên người của cô, mang cho cô cảm giác bị áp bức thật lớn, điều này làm cho cô cảm giác mình giống như đã làm sai chuyện, mặc dù cô không biết mình từng đã làm sai điều gì.

Cô cuối cùng cũng lấy dũng khí liếc hắn một cái, lại làm cho con ngươi đen của hắn chặt chẽ nhú chặt.

“Bạn trai?” Hắn lạnh lùng nâng cằm cứng rắn hướng chỗ ngồi vừa mới khi nãy của Địch Dương.

“Ừ?” Cô khẽ gật đầu, chú ý tới sắc mặt của hắn lại âm lãnh vài phần.

“Hòa hảo như lúc ban đầu rồi hả?” Hắn mắt sáng bắn ra hàn mang, làm cô sợ hãi run cầm cập một chút.

Cô lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đã chia tay rồi. ”

Hắn con ngươi rét lạnh hip lại, đưa tay nâng cằm của cô. “Còn yêu anh ta?”

Mặc dù nàng đối với vấn đề này cảm thấy có chút hoang mang, nhưng vẫn không tự chủ được trả lời hắn. “Không có. ” Dứt lời, cô theo bản năng đưa lưỡi màu hồng đầu thăm ra giọng khô cạn **.

Hắn bỗng chốc niết chặt cằm của cô, tròng mắt mị chặt, đáy mắt hắn thoáng qua như có tia lửa. Hắn dùng thanh âm đậm mạc tiếp tục hỏi: “Mấy ngày nay trốn đến nơi nào?”

“Ách. . . Công ty có chút chuyện khác phải làm. ” Đối với thân phận phóng viên không thể lộ, cô mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy không ổn, nhưng cô thật sự không muốn chọc giận hắn.

Hắn trầm mặc lấy ngón trỏ miết theo viền môi của cô, dường như xẹt qua trêu đùa làm cô khẽ run **, hắn con ngươi hắc ám nhìn chăm chú vào đôi mắt sưng mù quấy rầy của cô thật lâu.

Đường Vân khuôn mặt phiếm hồng không dám mở to mắt, không muốn đối mặt với ánh mắt lửa nóng của hắn , cho đến hắn buông tay sau, mới thở dài một hơi.

Ánh mắt của cô dừng ở trên người của hoàng y nữ lang nàng (cô nàng y phục màu vàng), một loại cảm giác quen thuộc lần nữa hiện lên, cô hiểu nhớ lại say rượu kia, cô cũng cảm thấy cô gái đó mái tóc nửa che, hai vai buông xuống bóng lưng cùng Phi Linh rất giống, đầu tựa hồ có đồ cái gì đó chột lóc lên, lại không bắt được quang ảnh thoáng chốc kia. . .

“Anh. . . Làm cái gì?” Cảm thấy tay đồng thời bị người kéo, thân thể của cô đã bị kéo khỏi chỗ ngồi.

Dư Lôi Ân quay đầu lẳng lặng nhìn lấy cô tròn tròn thủy mâu, hơi dùng sức cầm tay nhỏ bé khẽ giãy giụa của cô, nhỏ giọng nói: “Đi theo anh?”

Đôi mắt hắn hoà nhã thanh âm tựa hồ có tác dụng thôi miên lỗ tai, làm Đường Vân si ngốc mặc hắn kéo lấy đi về phía trước.

Xe thuận lợi chạy nhanh ở trên mặt đường, trầm mặc tràn ngập cả buồng xe, giống như bốn ngày trước lúc hắn đưa cô đi làm chính là cái buổi sáng kia một dạng, ngay lập tức cô không cho hắn đưa đến tòa soạn lầu dưới, chỉ kêu hắn để cho cô xuống xe ở chỗ gần đây.

Đường Vân len lén liếc một cái Dư Lôi Ân bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt của hắn giống nhau ngày đó như vậy cao thâm khó lường, làm cô đoán không ra.

Cô hiểu lần đi sẽ xảy ra chuyện gì, mà mấy ngày qua, cô không ngừng báo cho mình không thể lại phạm sai lầm, vậy mà. . . Chỉ cần cùng hắn một chỗ, lý trí của cô liền hoàn toàn biến mất.

Cô biết giữa bọn họ tồn tại lấy một chút gì đó, nhưng cô không tin vậy sẽ là tình yêu.

Cô cảm thấy hắn khát vọng cô, chỉ là, cũng vèn vèn dừng lại với trên thân thể, tựa như hắn quá khứ hoặc tương lai cũng sẽ khát vọng những người phụ nữ khác, cũng không có ý nghĩa đặc biệt gì cả.

Vậy mà, chính cô đây? Mặc dù khổ khổ suy tư bốn ngày, vẫn như cũ để ý không rõ cảm tình mình đối với hắn, trừ tên tuổi hắn ra cùng hắn có một tuổi thơ không sung sướng ngoài ra, cô đối với hắn không biết gì cả, cô không cho là mình sẽ ở gần gũi trong vài ngày yêu thượng lạnh lẽ này, và lại đối với cô mà nói người đàn ông này như một thách đố, nhưng là, tại sao khi ở trong ngực hắn thì cô có thể giác thấy một loại chân thật vui vẻ đây?

Quá khứ, cô không phải xem thường nhất loại này không có cơ sở tình cảm mà kết hợp quan hệ nam nữ sao? Tại sao hôm nay cô lại vừa giống như dập lửa thiếu thân loại hăng hái tiến lên lao vào trong ngực của hắn đây?

Cô sâu kín thờ dài, không thể không thừa nhận mình đối với hắn có loại si mê vượt qua lí trí. Hắn anh tuấn giàu có, tỏa ra năng lực có thể nắm trong tay tất cả tự tin, rồi lại tối tăm phong bế, đem tất cả không sung sướng chôn giấu ở trong lòng, có lẽ nguyên nhân chính vì hắn cùng những người xung quanh cô hoàn toàn bất đồng, cô mới có thể bị hắn hấp dẫn đi?

Cửa cô tiếng thờ dài dần tới Dur Lôi Ân liếc mắt, hắn tự cảm tay mềm mại như cây cỏ của cô đặt ở trên đùi véo nhẹ hai cái.

“Mấy ngày nay có khỏe không?” Thấy cô mặt mờ mịt, hắn tà tà cười. “Anh là nói, thân thể của em còn có hạ thể sẽ đau nhức?”

Đường Vân nhất thời đỏ bừng cả mặt. “Ừ. . . Không có. . . Không sao. ”

Hắn nghe vậy cười cười, sau đó đem lấy tay nhỏ bé mịn màng của cô đặt ở bên môi êm ái hôn xuống.

Nhìn sắc mặt nhu hòa của hắn, Đường Vân lại không thể tưởng tượng nổi cảm thấy an lòng.

Đứng ở bờ biển, Đường Vân thật sâu mà hít một hơi hơi thở của biển. Đây là cửa ra vào phòng dưới đất, nhìn ra ngoài, là một mảnh biển rộng mênh mông, dưới ánh trăng lặn tản chiếu ánh sáng, nơi xa có ngọn hải đăng lóe lên, bên trái có một khối nhám thạch lớn, tạo thành bình phong che chở thiên nhiên, quả nhiên thật là địa phương tốt kín đáo.

“Tối nay ánh sao rực rỡ. ” Cô ngửa đầu nhìn bầu trời nhiều ánh sao thờ dài, ngày mai sẽ là tiết Trung thu rồi, tối nay ánh trăng vừa sáng vừa tròn.

Hắn tùy ý nhìn một cái, lại đem tầm mắt thu hồi đặt trên mặt của cô.

“Theo anh xuống nước. ”

Cô kinh ngạc nhìn hắn một cái, ngay sau đó lập tức khó xử nhìn một chút quần áo trên người mình.

Hắn nhỏ giọng cười một tiếng, lúc này mới buông tay to vãn nắm bàn tay nhỏ bé, tự mình cởi quần áo ra.

“Bờ biển này sản nghiệp của riêng anh, nơi này chỉ có hai người chúng ta, ngoại trừ anh ra, sẽ không ai nhìn thấy em. ”

Hắn mập mờ ám hiệu làm cô mặt hồng tím đập, “Nhưng là. . . Sẽ lạnh. ” Cô tùy tiện tìm lấy lý do, trên thực tế, khí trời vẫn nóng ran rất thích hợp xuống nước, vậy mà, cùng hắn cùng nhau khóa thân bơi lội không khỏi rất cái đó. . .

“Anh sẽ làm em nóng lên. ” Hắn khan khan cổ họng dịu dàng nhẹ dụ dỗ.

Hắn quần áo rất nhanh rơi xuống đất, hai mắt của cô không tự chủ được bình tĩnh nhìn trên thân thể màu rậm nắng của hắn, kia giống như pho tượng được điêu khắc tỉ mỉ sẽ là giải thích hoàn toàn hợp lý khi nhìn vào thân hình tuyệt mỹ của hắn, hơn nữa bản thân cô từng cảm thụ qua nó là cỡ nào cường tráng cùng dũng mãnh.

Cô khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, chậm rãi cởi ra quần áo của mình.

“Không, là toàn bộ. 』 hắn kéo tay của cô ngăn cản cô xuống nước, nhìn cô ánh mắt nóng rực mà tỏa sáng.

Khi hắn mang theo ngọn lửa trong lòng mắt đen nhìn soi mói, cô không hề làm gãy giữa vô ích, thẹn thùng cho hắn hoàn toàn cởi xuống quần áo mình, mặc hắn ôm chính mình cùng nhau xuống nước.

Dur Lôi Ân phát giác nước biển lạnh như băng căn bản không cách nào dập tắt kích động của hắn, hắn để cho cô nằm ngửa trong nước, mắt chưa từng rời khỏi thân thể uyển chuyển mềm mại của cô đảo khắp một vòng, dưới ánh trăng ngọc thể tuyết trắng không tỳ vết của cô chợt hiện lên thánh khiết rực rỡ, tựa như loại thánh phẩm (đồ cúng dâng cho thần linh, chắc miêu tả ghê thiết) hiện ra ở trước mặt hắn, trêu chọc hắn bùng lên dục vọng cuồng liệt.

“Anh không phải là muốn bơi lội sao?” Đường Vân lắp bắp hỏi, khi hắn ánh mắt phóng điện nhìn soi mói, cô cả người không được tự nhiên nóng ran lây, tựa hồ bốn phía nước biển ở đây cũng nhảy mắt biến thành Ôn Tuyền (suối nước nóng).

“Anh thay đổi chú ý, anh hiện tại liền muốn em. ” Hắn tự tay xoa nắn lấy cô **.

Đường Vân thờ gấp một tiếng, mặt hạnh tròn tròn. “Trong nước?” Có thể không? Cô không cách nào tưởng tượng, lại kim lòng không được lâm vào nghĩ thế nào.

“Đúng vậy, ngay tại trong nước, cùng với em có ánh trăng sáng và đầy sao. ” Hắn chậm chậm nhu hòa nói nhỏ, bàn tay lại vội vàng đi xuống di chuyển tới giữa chân của cô, dùng ngón tay cái có lực xoáy xoa lấy hai mảnh non mềm.

Mấy ngày qua, trong đầu của hắn luôn là thoáng hiện nên bóng hình xinh đẹp của cô, cô khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cô cùng, óng ánh trong suốt

Mà thủy mâu, hồn nhiên đáng vẻ nũng nịu. . . Hôm nay ôm lấy cô trong ngực, thân thể lập tức phản ứng làm cho hắn hiểu được, chính mình tưởng niệm là cô thân thể mềm mại tuyết trắng mịn màng, mỗi đo mọng mềm mại ngọt ngào. . .

Điều này làm hắn thở phào nhẹ nhõm, căn cứ kinh nghiệm của quá khứ, hắn đối với bất kỳ người phụ nữ nào dục vọng cũng đều một ngày chán ghét, mặc dù trong ngực cô nhóc này khơi lên hắn dục vọng mãnh liệt trước nay chưa có, nhưng chỉ cần hắn từng lần một đoạt lấy cô, cuối cùng sẽ có thỏa mãn một ngày, đến lúc đó, loại này không lý do nhớ thương cũng sẽ trừ khử mất tích.

“Nhưng là. . .” bản năng rụt rè làm Đường Vân chân chờ.

Dư Lôi Ân hồ hập hỗn độn, ngón tay tham tiến lối vào nóng rực ướt át của cô, hấp dẫn mà mỉm cười. “Cũng đừng nói cho anh biết em không thích.” Biết cô cùng hắn giống nhau có lửa nóng dục vọng, của hắn phái nam thỏa mãn cảm giác ưu việt.

Đường Vân mắc cỡ liền đầu ngón chân đều đỏ, quả muốn vui mình đi vào nước, nhưng hắn vẫn không cho cô cơ hội chạy thoát, một tay chống đỡ cao đầu của cô, lửa nóng rực cháy ngay sau đó đặt lên môi cô, điên cuồng phóng túng hóp trong miệng cô **, bàn tay càng thêm gia tốc trêu đùa lấy cô.

Cảm nhận được hắn vội vàng, Đường Vân kích động như lửa loại chảy tiết từng bộ phận trên thân thể.

“Lôi. . . Ừ. . .” Cô bầu vú cổ của hắn thật chặt, để ngửa chính mình xụi lơ đi xuống?

Như thể mềm mại đáng yêu ** không khác là lửa cháy đỏ thêm dầu, Dư Lôi Ân bàn tay bóp lại, nâng lên cô chân ngọc trắng mịn mềm mại, chia ra kẹp ở bên hông của mình, sau đó bùng lấy cô trắng như tuyết **, cương mãnh mà xông vào cô chặt hẹp ** trong.

“Ách. . .” Cái hắn muốn vừa hưng vừa dữ, động tác một số gần như thô bạo, cũng không làm đau tới cô, mà mỗi một lần đâm vào đều đưa cô đẩy lên một tầng đỉnh cao khác.

“A. . .” Xung quanh biển yên tĩnh vọng lại tiếng mình làm cô ngẩng cao đầu **, cô cắn chặt môi dưới, không muốn để cho mình lại phát ra tiếng kêu phóng dăng.

Dư Lôi Ân trong cuồng dã chạy nước rút đưa tay cạy ra hàm răng cô, thô thờ gấp bả đao ra lệnh, “Đừng nhịn xuống, anh thích nghe.”

“Oh. . . Lôi. . .” Một tiếng ** tự Đường Vân làn môi đỏ tươi bật ra, cô vận vẹo lấy thân thể mềm mại, thiết tha nghênh hợp cùng hắn mỗi một lần mạnh mẽ mà uy lực chạy nước rút, cao triều nước biển giống như cọ rửa lấy thân thể của cô.

“Em thật chặt. . . thật hẹp. . .” Mồ hôi chảy xuống bên trán Dư Lôi Ân, ở cô nhiều tiếng ngâm nga ở bên trong, hắn cúi đầu ngậm cô trên đỉnh Ngọc Phong đỏ tươi **, dùng sức **, hạ thân cũng đồng thời đâm sâu hơn mạnh hơn đụng lấy cảm địa ngọt ngào kia.

Quá mức đủ loại kích tình vui thích tràn ngập lấy tứ chi của cô, làm Đường Vân cảm giác chính mình đã không thể lại tiếp nhận hơn nữa, vậy mà, thế nhưng hắn lại như cũ ngang ngược xâm lược lấy, tựa hồ nghĩ ép khô toàn bộ cô, mà cô chỉ có thể nhu thuận mặc hắn ta cần ta cứ lấy (đòi lấy tùy tiện), cho đến khi bị hắn vết sạch một tia hơi sức cuối cùng, mới khóc sụt sùi buồn bã thanh âm cầu xin tha thứ.

Kia thanh âm yếu ớt cầu khẩn đánh tan tự chủ Dư Ân Lôi, hắn gầm nhẹ một tiếng, thật sâu vọt vào cô chỗ sâu nhất, phóng thích nhiệt dịch của mình. . .

Đường Vân chậm rãi mở mắt ra, lập tức đối diện với tròng mắt đen mang theo ám áp của Dư Lôi Ân.

” Vật nhỏ vô dụng?” Hắn vô cùng thân mật điểm điểm một cái chóp mũi của cô đùa giỡn nói.

Trên mặt hắn xuất hiện nét cung chiều cô chưa từng thấy qua, làm Đường Vân ám thấu trái tim, không tự chủ cong đôi môi hồng điểm điểm sáng giọng: “Còn không phải là tại anh. . .”

“Anh thế nào?” Hắn cười liếc lấy cô mắt mang xuân ý, má đào đỏ tươi bộ dáng mềm mại đáng yêu, tâm trạng lần nữa rung động.

“Anh. . . Nếu không phải là anh. . . Như vậy. . . Ừ. . .” Ba lần bất tỉnh trong ngực hắn, mặc dù làm cô xấu hổ không chịu nổi, có thể nói cũng không phải là trách nhiệm đơn phương của cô a? Tối hôm qua chính hắn so với đêm đó, cuồng dã đâu chỉ gấp mười lần, này làm cô như thế nào chống đỡ?

“Đêm đó. . . Lại không thấy em đã bất tỉnh.” Cô nỗ lực biện giải cho mình.

“Tiểu ngu ngốc, đêm đó là thương tiếc em đêm đầu tiên.” Hắn cười nhạo một tiếng, đưa cọt lấy cô không biết phân biệt, đẩy mắt lại mang theo dịu

dàng. "Từ nay về sau có thể phải theo phương thức của anh, hiểu không?"

Hắn đối với cô có thương tiếc. . . Đường Vân một lòng không tự chủ cuộn cuộn lấy vui sướng, nũng nịu mà hướng hẳn tràn ra một chút cười ngọt ngào.

Dung nhan thanh lệ trộn lẫn vào vào dáng vẻ phóng túng quyến rũ, khiến cho Dư Ân Lôi nhìn ngây ngốc. "Đừng hấp dẫn anh nữa, trừ phi em nghĩ muốn bất tỉnh lần nữa. " Hắn khàn giọng nói nhỏ, vốn là bàn tay to ôm lấy cô cũng tự động ở trên thân thể mềm mại của cô chạy loạn một vòng. "Chỉ là, anh lại không để ý. "

"Chẳng lẽ anh lại muốn lần nữa quay lại làm em bất tỉnh à?" Trời ạ? Nhìn xem cô vừa mới nói cái gì? Giống như cô đã ngầm cho phép giữa bọn họ loại quan hệ này còn có thể sẽ tiếp tục tựa như. . .

Hắn cười khê, thanh âm trầm thấp dễ nghe. "Là thân thể của em quá nhạy cảm, rất ưa thích anh. . . " Hắn ưỡn muội dừng lại, lấy cái loại ánh mắt đó ngầm hiểu lẫn nhau khiến cô cảm thấy toàn thân nóng ran, một hồi lâu sau, mới cười tà lấy tiếp tục nói: "Chỉ là, đừng sợ? Anh sẽ từ từ huấn luyện em, để cho em lực bền bỉ mạnh mẽ một chút. "

Trời ạ? Hắn thế nào càng nói càng thái quá? Đường Vân toàn thân không cách nào tự chế dâng lên đỏ mặt, không thuận theo đám lấy hắn, khiến cho hắn một hồi vui vẻ cười to.

"Anh hôm nay tâm tình giống như đặc biệt tốt. " Không để ý xấu hổ, cô tò mò nhìn khuôn mặt vui vẻ của hắn, hắn như vậy, cô còn chưa từng gặp qua.

"Ừ. Một hắn gạt đầu một cái, khoe miệng như cũ mang theo nụ cười, ác ý hướng cô nháy mắt mấy cái. "Một người đàn ông được hoàn toàn thỏa mãn, tự nhiên tương đối khá nói chuyện. "

Thật là không thể tưởng tượng nổi, cô gái nhỏ này không thuần thực, có thể mang cho hắn thỏa mãn trước nay chưa có, không chỉ là trên thân thể, còn có tâm hồn, từ trước đến giờ hắn tại những người phụ nữ khác trên người chỉ có thể đạt được phát tiết sinh lý, chuyện sau thường thường sẽ càng cảm thấy trống không, nhưng cái cô gái nhỏ này lại có thể đồng thời để cho lòng của hắn lấy được bình tĩnh.

Ôm trong ngực lấy cô, hắn từ xưa đến nay nhưng là — lần đầu giải thích được cái gì gọi là hài lòng.

Hắn mập mờ lời làm Đường Vân ngượng ngùng, nhưng hắn dịu dàng đưa mắt nhìn lại càng khiến cô tai nóng bừng nhịp tim đập loạn.

"Anh thường mang những người phụ nữ khác tới nơi này sao?"

Vấn đề thốt ra, cô liền bị chính thanh âm mình sợ hết hồn, nhưng là vừa nghĩ tới hắn từng cùng người phụ nữ khác ở nơi này giường thượng Phiên Vân Phúc Vũ (mây mưa thất thường), cùng người phụ nữ khác cùng hưởng thụ tới hôm qua bọn họ chỗ kia chia sẻ cái loại này... Cực hạn vui thích, lòng của cô không lý do được trầm xuống.

Dư Ân Lôi lẳng lẳng nhìn lấy cô, hắn cũng không thói quen bị phụ nữ chất vấn, cũng không thói quen trước bất kỳ ai giải thích hành vi của hắn, vậy mà, nhìn cô chợt chuyển nụ cười thành u ám, trong lòng lời nói cứ như vậy bật thốt lên ——

"Không có, em là người thứ nhất. "

Đường Vân tròn tròn mắt đẹp, lần đầu tiên với sự tự tin dám bước duy nhất, rồi sau đó phát ra tia sáng kỳ dị. "Lời?"

Cô biết cái phòng dưới đất này đối với hắn mà nói có ý nghĩa vô cùng đặc biệt, hắn nói như vậy, bằng gián tiếp thừa nhận hắn đối với cô cùng đối với người phụ nữ khác bất đồng, cũng làm cô cảm thấy giữa bọn họ thật sự có chút gì đó này sinh.

Giờ phút này, cô cuối cùng cũng không hề lần nữa cho rằng chuyện xảy ra giữa bọn họ là một sai lầm, mặc dù cô không có có thể cung cấp ví dụ so sánh, nhưng cô hiểu, cũng không phải là mỗi đôi nam nữ cũng có thể cùng hưởng thân mật như tốt đẹp vậy đây chính là kinh nghiệm của cô.

"Ừ?" Hắn ôm chặt cô thân thể mềm mại thơm mát, đầu ngón tay nhẹ thương vuốt ve quảng thâm mắt cô, trên mặt xuất hiện nét dịu dàng ngay cả hắn đều không thể phát giác. "Còn có mệt hay không?"

Lần nữa cảm thấy dục vọng nóng bỏng của hắn, Đường Vân thở gấp một tiếng, kinh ngạc nhìn về hắn. "Anh. . . Tại sao lại. . . "

"Ai dạy em lại hấp dẫn anh. " Hắn cười đến rất tà khí, bàn tay càng làm chuyện xấu leo lên người cô **.

"Người ta nào có?" Đường Vân không khỏi vì mình khiêu khuất, nhưng vào lúc này, bụng của cô truyền đến một hồi cô lỗ vang lên.

Dư Ân Lôi ngẩn ra, ngay sau đó đối với cô khuôn mặt đỏ bừng cười tà nói: "Xem ra, anh trước phải cho em ăn no. . . bụng. "

Đường Vân ngượng ngùng xoay người bò dậy, không biết tại sao, hai chân lại mềm nhũn co quắp, ngã trở về trên người của hắn.

“Thật đáng thương đó? Bị anh làm mệt mỏi thành như vậy.” Dư Lôi Ân ôm chặt bộ mặt ửng đỏ của cô, mặt sáng khoáy ha ha cười không ngừng, hấn lại dịu dàng hôn cô hồi lâu, mới ngồi thẳng thân thể ôm cô lên lầu.

Si mê

Không cách nào khắc chế tâm,

Chỉ vì một người rung động,

Trước nay chưa có thỏa mãn,

Chỉ vì một người có được,

Ôm lúc ngọt ngào cảm thụ,

Làm sâu sắc tình yêu nóng rực.

Đơn giản rửa mặt qua sau, cô đi xuống lầu tìm Dư Lôi Ân, ra khỏi cửa chính, lúc này mới phát giác sắc trời đã tối, trời chiều cũng đã ngã về tây.

Cô ở vườn hoa lục giác trong đình tìm được hấn, giống như cảm thấy sự tồn tại của cô, hấn chậm rãi xoay người lại, hướng cô tràn ra cười một tiếng.

Đắm chìm dưới ánh trời chiều chính hấn giống như là một thiên thần sẽ sáng lên, Đường Vân tâm lại lần nữa theo quy luật mà nhảy loạn lên, cô nuốt từng ngụm nước miếng, si ngốc đi về phía hấn.

Dư Lôi Ân dắt tay nhỏ bé của cô, mang cô đến bên cạnh cái bàn đá bên ngoài xuống. “Đói bụng lắm đi? Nhanh lên ăn một chút.”

“Anh nấu hay sao?” Nhìn trên bàn đá một đĩa cái đĩa tinh màu sắc, Đường Vân không khỏi kinh ngạc nhìn hấn, bởi vì cô dưới đường đi tới cũng không có nhìn thấy bất kỳ người giúp việc.

“Gọi mua đồ ăn ngoài.” Hấn nhún nhún vai. “Anh không ở trong nhà ăn cơm, người giúp việc cùng người làm vườn đều là thời điểm anh đi làm mới đến xử lý phòng.”

Đường Vân gật đầu một cái, nghe thấy được mùi thơm của thức ăn, liền cũng nhịn không được nữa đói bụng, ngồi xuống liền bắt đầu ăn như hổ đói.

“Anh như thế này có muốn hay không đi ra ngoài?” Cơm sau, cô hỏi.

Dư Lôi Ân ngẩng đầu lên. “Em lại muốn đi đến quán bar?”

“Ừ?” Em muốn sớm ngày tra ra cái đó sắc ma.”

Hấn cau mày. “Em chỉ tính toán theo dõi, còn là, khi tất yếu lấy mình làm mồi nhử?”

“Em chỉ tính toán theo dõi có khả năng là mục tiêu, mới sẽ không ngu phải lấy mình làm mồi nhử đây?”

“Em kỹ thuật theo dõi cũng không thấy có bao cao minh, 』 hấn lông mày đậm nhều thành một cục.

Đường Vân khẽ cong lên đôi môi đỏ tươi. “Anh đừng nhìn em như vậy có được không? Đêm đó bị anh bắt được chẳng qua là nhất thời thất thủ thôi.”

Dư Lôi Ân kêu lên một tiếng, hướng cô ngoác nói: “Tới đây.”

Cô chần chờ một chút, sắc mặt của hấn lập tức trở nên rất khó coi, cô đi từ từ gần bên người hấn, lại bị hấn kéo vào trong ngực.

“Hai ngày nay ngày lễ, anh muốn em ở lại với anh.” Giọng nói bá đạo gần như không nói đạo lý.

“Nhưng là...” Ngộ nhớ cái đó sắc ma ở nơi này xuất hiện hai ngày, cô kia chẳng phải là bò lờ? Hơn nữa, giữa bọn họ loại này tình cảm mãnh liệt không hề lí trí, làm cô tương đối hoang mang, cũng cảm thấy sợ hãi.

Dư Lôi Ân đối với cô lần nữa do dự cảm thấy phi thường không vui, hấn không thích cô không có lập tức nghe lời nói hấn, lại càng không thích cô đem những người khác hoặc chuyện khác đem so với hấn quan trọng hơn.

Hấn muốn cô đem hấn đặt ở trong suy nghĩ quan trọng nhất, tuyệt đối không cùng người nào sự vật có thể so sánh vị trí của hấn?

Loại này chưa bao giờ từng xuất hiện ở trong sinh mệnh của hắn lại mãnh liệt đòi hỏi, làm hắn mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy không ổn, nhưng cô đem thân thể mình cho hắn, mà không phải bạn trai quen biết năm năm, làm người đàn ông đầu tiên của cô, hắn đương nhiên có lý do cho là mình ở trong lòng cô cảm nhận là độc nhất vô nhị, vì vậy, khi hắn vẫn muốn cô trong đoạn thời gian này bên, cô nên thuận theo hắn, mọi chuyện đem hắn đặt ở vị thứ nhất, cho đến một khắc kia hắn chán ngấy cô mới thôi.

Chỉ là, vừa nghĩ tới từ nay về sau có thể sẽ có đàn ông khác sẽ có cô, cướp đi trong cảm nhận địa vị của cô đối với hắn, tim của hắn liền không khỏi trầm xuống.

Giống như không nhìn được cái ý nghĩ này, hắn vội vàng hôn cô, vừa cuồng dã lại triền miên hôn phương thức, giống như lặng lẽ tiết lộ hắn không thể luôn luôn gọn gàng tình cảm đã mất đi khổng chế.

Hồi lâu, hồi lâu, hắn ngừng đầu lên, ôm chặt lấy cô thân thể mềm mại yếu đuối vô lực, nhìn cô môi nhỏ bé ướt át sưng đỏ cùng thủy mâu ý loạn tình mê, biết mình đối với nàng có như vậy sức ảnh hưởng lớn sau, một chút mỉm cười mê người nhảy lên trên môi hắn, không tự chủ được thả mềm thanh âm.

“Phải nghe lời, biết không? Ở lại với anh “.

Hắn giọng nói dịu dàng cùng con mắt đen như hai hố nước sâu thăm hun hút mang theo cường lực ma mị đầu độc cô, dựa vào trong ngực ấm áp hắn Đường Vân, giống như là bị thôi miên tựa như ngưng ngừng gặt gặt đầu

Cô mềm mại lấy lòng hắn, Dư Lôi Ân tâm sột ruột trong nháy mắt được an ủi, bên môi nụ cười không tự chủ được sâu hơn, “Lúc này mới ngoan?” Mang theo cung chiêu, hắn lại cúi đầu ở trên môi đỏ của cô nhẹ nhàng in xuống.

Đường Vân then thùng gục đầu xuống, lẳng lặng tựa vào trong ngực của hắn, lắng nghe tiếng tim hắn đập, đột nhiên cảm thấy, nếu có thể cả đời cũng vui ở trong lồng ngực rộng rãi ấm áp như vậy, thật là tốt bao nhiêu.

“Muốn làm cái gì sao?” Hai người thưởng thức hết cảnh đẹp Lạc Nhật (tà dương) sau, Dư Ân Lôi mới nhỏ giọng hỏi.

“Ừ? Tới nay là tiết Trung thu . . .” Đường Vân mắt to như nước trong veo vòng vo chuyển một cái, đột nhiên kêu lên: “Chúng ta đi trên bờ cát chơi thấp nền, có được hay không?”

Dư Lôi Ân ngó thấy cô hưng trí ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, không tự chủ dung túng cười cười. ”Tốt thôi?”

(*) Case :trường hợp đặc biệt ý chỉ tính chất công việc của Đường Vân đang làm,theo dõi tên biến thái đại sắc ma.

Bạn đang đọc truyện *Cường Quân Tinh Nồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Đem hình trái tim cắm vào cây nền cuối cùng giữ vững, Đường Vân vỗ tay một cái, hài lòng xem kỹ kiệt tác của mình.

“Đến, mau tới đây. ” Cô cao hứng bùng bùng vẫy tay về phía hắn.

Dư Lôi Ân định đi vào trong khu vực dùng cây nền làm thành hình trái tim, lại không cẩn thận đá ngã lăn mấy cây nền.

“Nhìn, anh đánh đổ nền của em. ” Cô như oán như giận nói giỡn.

“Anh sẽ giúp em sửa lại. ” Hắn nửa hài hước nửa thật nhẹ nói, đem cây nền ngã xuống đất cắm về tại chỗ, sau đó nhận lấy trong tay cô cái bật lửa. ”Anh tới đây. ”

Đường Vân ngồi xếp bằng, nhìn hắn đem từng cây nền một đốt, không khỏi vui vẻ cười. Cô không nghĩ tới hắn thể nhưng chịu theo cô chơi loại trò chơi trẻ con này, còn một bộ dạng thỏa mãn tự tại.

“Thật là xinh đẹp đó?” Cô than nhẹ, hắn lại mỉm cười, kề bên cô ngồi xuống.

“Điều này khiến em nhớ tới lúc nhỏ, hàng năm buổi tối tiết Trung thu, ba mẹ tổng hội mang theo em cùng anh trai đến trên bờ cát, đem cây nền làm thành một cái vòng tròn lớn, sau đó người một nhà liền cùng nhau ngồi ở trong vòng ăn lấy bánh Trung thu ngắm trăng, em cùng anh trai còn có đèn lồng có đề chơi, cảm giác thật vui vẻ, thật ấm áp. ”

Cô đột nhiên sâu kín thở dài một cái. "Chỉ là, kể từ ba năm trước đây ba mẹ em cùng anh trai và chị dâu bọn họ đi dân đi Canada sau, chỉ có dịp gặp nhau mỗi lần ăn tết, em bao giờ cũng đặc biệt nhớ tới bọn họ. "

Hắn khẽ vuốt lấy tóc đen của cô. "Tại sao em không có đi cùng?"

"Em khi đó học đại học còn chưa có tốt nghiệp, hơn nữa em học hệ qua bên kia cũng không tìm được công việc gì phù hợp, cho nên tốt nghiệp sau liền vẫn ở lại chỗ này thôi. " Cô ngẩng đầu lên, hướng hắn nhẹ nhàng — cười, "Không nói em nữa, anh thì sao?Anh khi còn nhỏ trước đây trải qua tiết Trung như thế nào? Rất khó tưởng tượng anh sẽ chơi đèn lồng loại vật này. "

Hắn nhìn lại cô, vẻ mặt có chút trở nên phức tạp, mắt đen từ từ thâm thúy, hắn dùng giọng trầm thấp nói: "Kể từ chín tuổi năm ấy vú bà của anh đi dân sau, anh liền cũng không có quá quá bất kỳ ngày lễ rồi. "

Cô bị lời nói cùng trên mặt ảm đạm hắn làm cho khiếp sợ, "Lôi?"

Hắn không có nhìn cô, dường như trông mắt đen phiêu hướng đêm tối phương xa.

"Anh là con riêng, ba là con cháu gia đình giàu có quyền quý, đã có vợ, mẹ anh là nữ minh tinh giới phim ảnh, người cho là, vì ba sinh đứa bé, là có thể bước chân vào nhà hắn, vậy mà, người ba anh nhà thậm chí không thừa nhận anh là máu mủ nhà bọn họ, chỉ dùng một số tiền lớn đuổi mẹ đi.

"Giấc mộng tiến vào nhà quyền quý bề tan tành sau, vì tiếp tục sự nghiệp diễn xuất mình, mẹ đem anh vừa tròn đầy tháng liền giao cho bà vú cùng một công nhân, chúng ta ở tại một gian phòng lớn bên trong, mà người chỉ là thỉnh thoảng mới đến thăm anh một lần ".

"Thân phận của anh vẫn bị giữ bí mật, nhưng giấy không thể gói được lửa, ở anh sáu tuổi năm ấy, mẹ quen biết một người đàn ông, tính toán cùng ông ta kết hôn, cũng đồng thời bị phóng viên vạch trần tin tức người cùng ba anh từng có một đứa con, chuyện này ngay lúc ấy gây chấn động, người đàn ông kia lập tức hủy bỏ hôn sự, mà sự nghiệp của mẹ cũng không thể tiếp tục nữa, thân bại danh liệt mẹ, vì vậy mà luẩn quẩn trong long sau thì tự sát. "

"Lôi?" Thanh âm của cô mang theo ghen ngào, nắm ở trên eo hắn tay càng không ngừng run run.

Cô tràn đầy tình cảm kêu gọi cùng đột nhiên tới ôm làm hắn thân thể xoay mình cứng đờ, cho đến cảm thấy bên gáy ướt át, mới chậm rãi thanh tỉnh lại, bàn tay dùng sức nắm chặt vòng eo thon thả cô.

Đường Vân cảm giác sự khó thở, nhưng cô không thêm để ý, ngược lại nhẹ nhàng lung lay lấy lấy hắn, gương mặt ma vuốt ve nhẹ nhàng trong tai của hắn, không nói gì cung cấp an ủi, cô cảm thấy cảm của hắn nhẹ nhàng đặt tại trên đầu vai của cô.

"Đoạn ngày kia, anh là như thế nào sống qua được sao?"

Nước mắt của cô thấm ướt cổ áo của hắn, hắn chuyển qua đầu của cô đối mặt với hắn. "Đừng khóc?" Hắn dịu dàng nói, duỗi lưỡi liếm đi mỗi một giọt nước mắt trong suốt vì hắn mà chảy, tâm hồn cũng bị cô tác động tới rồi.

"Anh nhất định chịu rất nhiều khổ. " Đôi mắt đầm lệ lơ mơ ở bên trong, cô giống như nhìn thấy một cậu nhóc, cô đơn co rúc ở trong góc phòng dưới đất to như vậy, không ai thương yêu, không ai che chở.

"Chính là có một ít. Bất quá em yên tâm, anh cũng không phải là hoàn toàn không ai thương yêu, bà vú của anh cũng coi như thương anh. May mà mẹ của anh những năm đó gom góp được không ít tiền, anh mới không có luân lạc tới cô nhi viện đi, mười tám tuổi năm ấy, anh tiếp tục thừa kế tất cả di sản của mẹ, sau đó chạy đi Mỹ quốc học đại học, cũng bắt đầu sử dụng khoản tiền trên để đầu tư phiếu công trái cùng cổ phiếu, hơn mười năm qua đi, lấy được hồi báo rất hậu hĩnh phong phú, cho đến hai năm qua, anh mới trở về định cư. "

"Anh biết không? Anh thực tài giỏi. " Đường Vân sùng bái đưa mắt nhìn hắn.

Dư Lôi Ân thật lòng cười, một loại phát ra từ trong đáy lòng nhẹ nhàng chiếm lấy hắn.

Hắn chưa từng cùng bất luận kẻ nào đề cập tới chuyện cũ, bởi vì hắn cũng không cần đồng tình, hắn biết người đời bình thường thương hại cũng xen lẫn quá nhiều kiểu cách, cô là duy nhất một người để cho hắn có xung động nghĩ nói với chuyện cũ của mình, hơn nữa, cô trong mắt trong suốt tinh khiết như vậy thực chân thành, tựa như một đạo thanh tuyến (nước không có chút cặn nào)tựa như chảy vào tâm hồn khô kiệt của hắn.

"Em biết không? Em rất đơn thuần. "

"Anh nói là em ngu xuẩn?" Đạo này, đơn thuần cùng ngu xuẩn giống như đã thành từ đồng nghĩa.

Dư Lôi Ân lần nữa cười, nhẹ nhàng vuốt lấy cô môi đỏ mọng cong lên, "Tuyệt đối là khen ngợi ý tứ của em. "

Hắn hi vọng cô vĩnh viễn giữ vững loại này tính cách đặc biệt đáng quý, hơn nữa vì hắn mà giữ lại. . . Trong đôi mắt hắn ánh sáng không khỏi càng thêm dịu dàng.

Nét xinh đẹp rạng ngời hiện đầy nụ cười cô, Đường Vân hoan hỉ căn vặn vui mặt trong lồng ngực rộng lớn của hân.

Bỗng dưng, cô đột nhiên nhớ tới hân thái độ phi thường chán ghét phóng viên, cũng khó trách hân, phóng viên chẳng khác nào gián tiếp hại chết mẹ của hân, mặc dù từ hân trong lời nói, có thể cảm nhận được mẹ con bọn hân quan hệ cũng không thân mật, nhưng bà cuối cùng là mẹ đẻ của hân?

“Là bởi vì mẹ anh tự sát, cho nên anh mới đặc biệt ghét phóng viên sao?” Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Cũng không hẳn vậy, chỉ là phóng viên kia thủ pháp thật sự quá hèn hạ, cô ta ản mình nhận làm trợ lý riêng của mẹ anh, sau đó điều tra nhất cử nhất động của mẹ, lại viết báo ra ngoài.” Trên mặt của hân tràn đầy chán ghét. “Hiện giờ phóng viên càng làm người ta thêm ghét, vì gia tăng lượng tiêu thụ, cái thủ đoạn hèn hạ gì cũng đều có thể làm được.”

Đường Vân phải thừa nhận quả thật có loại này con sâu làm rầu nồi canh, mặc dù cô vẫn giữ nghiêm đạo đức nghề nghiệp, nhưng nhớ tới thân phận của mình và không có ý định lừa gạt, cô một lòng không khỏi nặng nề lại khó chịu, không biết nên như thế nào giải thích cho hân, nhưng nếu vào lúc này nói ra, lại sợ hân sẽ tức giận, từ đó không lại để ý cô.

Đi? Cô tại sao phải như vậy sợ hân từ này về sau không để ý cô đây. . .

“Thế nào? Một mối sao?” Cô trầm tĩnh làm Dư Lôi Ân hiểu lầm.

Đường Vân tâm tư rối loạn tới sầm mà tùy tiện gạt đầu một cái.

“Con heo lười nhõ?” Hân ôm cô nằm ở chỗ ngồi trên bờ cát, trêu chọc lấy cô nói: “Hôm nay anh đã để cho em ngủ hơn nửa ngày, thế nào nhanh như vậy lại một mối? Còn nói sẽ theo anh ngắm trăng đâu?”

Bàn tay to của hân không an phận dò vào bên trong váy của cô, dán lên bên tai của cô thanh âm khan khan nói nhỏ, “Tối nay, đừng mơ tưởng anh sẽ bỏ qua cho em, cũng không cho phép em vô dụng như vậy nữa.”

“Anh đừng như ông lão cười người à nha? Người ta chỉ là mấy đêm kia cũng không ngủ ngon thôi?” Cô hợp tác nâng cao thân mặc hân cởi ra quần lót của mình, cảm thấy hân nóng bỏng kiên định đang cọ xát lấy mình mềm mại **, không nhịn được thở gấp một tiếng.

“Khó trách sẽ có quảng thâm mất lớn như vậy.” Dư Lôi Ân nâng lên khóe miệng, tâm trạng tốt mà nói chuyện cười giòn. “Cùng cái gì CASE (*) cùng phải bận rộn như vậy, đại trình thám? Chẳng lẽ phải đi làm thuê bắt gian? Em được không? Không may nhìn thấy cái gì không nên nhìn liền thét chói tai phải hù dọa chạy đổi cầu nam nữ kia chứ?”

“Mới không phải đâu?” Cô sâu kín nhìn hân một cái, quay đầu ra hướng khác.

Hân che giấu biểu tình hài hước, chuyển qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chuyên chú mãi miết nhìn lấy cô. “Vậy tại sao lại không ngủ ngon? Nói cho anh biết.”

Hân mị mắt mê hoặc làm cô mất hồn, Đường Vân thành thực nói, “Em vẫn luôn luôn nghĩ tới anh.”

Một giây kế tiếp, hân lật người đè cô ở dưới thân, cởi ra quần của mình. . .

“Em đã muốn quyết định số mạng của mình.” Hân nhìn cô lúc thủy mâu đang sưng sò trong nháy mắt, cường hân tuyên cáo, “Nhớ, em là phụ nữ của anh, cả đời đều là?” Môi nóng rực chiếm lấy môi anh đào của cô, đầu lưỡi thật sâu dò vào trong cái miệng nhỏ của cô, điên cuồng mà phóng túng hấp thụ lấy hương thơm của cô, như muốn đòi lấy linh hồn của hân.

Hân mãnh liệt tham muốn giữ lấy làm cô trong đầu của thoáng qua một hồi rung động, vui sướng che mắt cô, vào giờ khắc này, cô biết mình nguyện ý vì người đàn ông này bỏ ra tất cả?

“Đừng vậy, Lôi. . .” Cô nhu tình như nước cong người hướng tới hân, chủ động nghênh đón hân tiến vào.

“Đừng rồi, chính là như vậy, thật ngoan. . . Anh thích. . .” Hân ồm ồm khan khan cười, thật sâu đắm vào cô trong cơ thể mềm mại, cuồng dã chiếm đoạt cô ngọt ngào.

Đường Vân trở mình, lại tìm kiếm không thấy ản ả bên cạnh, không thể làm gì khác hơn là nỗ lực nâng lên mí mắt nặng trĩu.

“Đã tỉnh rồi hả? Sớm?” Dư Lôi Ân đang thất cả vạt cúi thấp đầu xuống chạm khẽ vào cô.

“Mấy giờ rồi? Anh phải đi làm sao?” Đường Vân một mực trở mình mà bò dậy.

“Ừ? Thế nào, không bỏ được anh?” Dư Lôi Ân hài hước mà nói, ngồi xuống vừa lúc ngăn chặn cô muốn nhấc lên cái chân.

“Mới không phải đâu?” Đường Vân ửng đỏ cả mặt gò má, cong lên cái miệng nhỏ nhắn oán giận nói: “Anh nên sớm một chút đánh thức em đây?” Lại đẩy đẩy hắn. “Ừ? Anh đi ra ngoài sao? Người ta muốn xuống giường à nha? Cho em mười phút, lập tức là tốt rồi.”

Cô gái nhỏ này sáng sớm nói chuyện điên cuồng, tám phần là còn chưa tỉnh ngủ, Dư Lôi Ân bất giác mỉm cười.

“Xuống giường thì cũng xuống giường rồi, anh cũng không phải là không thấy qua, lảng tránh cái gì? Xấu hổ à nha?” Hắn không nhịn được đưa tay niết niết má phẩn đáng yêu của cô. “Cho em mười phút làm cái gì? Muốn tiền anh đi ra cửa sao? Không cần, em tối hôm qua bị làm thêm còn ngủ chưa đủ ba giờ đâu, tiếp tục ngủ đi?”

“Két?” Đôi mắt đang sưng mù lập tức tròn tròn. “Nhưng là. . . Anh đi rồi, một mình em tiếp tục ngủ. . .”

“Gối đầu một mình khó ngủ?” Dư Lôi Ân ôm cô, thở dài một tiếng. “Chớ dẫn dụ anh, hôm nay có ba cái hội nghị quan trọng chờ anh đi chủ trì, vô luận như thế nào anh đều phải về công ty một chuyến.”

Trải qua ba đêm hai ngày bừa bãi triền miên, hắn cư nhiên lại muốn muốn cô, hận không được có thể bỏ lại công sự, thuận tiện tỉnh dưỡng mà sẽ cùng cô lưu luyến, cô gái nhỏ này chính là đối với hắn hạ cổ (**)?

“Anh nói đi nơi nào rồi hả?” Đường Vân sảng giọng. “Người ta nói là anh đi rồi, một mình em ở nơi này. . . Cảm giác rất quái lạ sao ấy? Em xem hay là em trở về nhà trọ của chính mình ngủ tiếp là được rồi.”

“Em còn muốn trở về nhà trọ của em sao?” Dư Lôi Ân mặt trầm xuống, không vui hỏi: “Anh nói rồi em là phụ nữ của anh, em nghe không hiểu sao?”

Kia sáu chữ cũng không phải là cái gì cao thâm triết lý, cô dĩ nhiên nghe hiểu được, nhưng kia cùng cô trở về nhà trọ của mình có quan hệ gì? Đường Vân đầu óc nhất thời bị làm hồ đồ, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ trợn to hai mắt mờ mịt nước mông mông nhìn trong nháy mắt quay lại nhìn chính hắn.

Cô gái ngốc này? Dư Lôi Ân không khỏi tức chết. “Nếu là người phụ nữ của anh, nên đợi tại chỗ của anh, còn phải để cho anh tùy thời có thể tìm được, hiểu chưa?”

Đường Vân ngây ngẩn cả người, hắn như vậy nói, có phải hay không muốn đưa cô đến cùng hắn. . . Ở chung?

“Cho nên, từ nay về sau không cho phép em không được vô cớ mất tích, để cho anh không tìm được em, biết không?”

“Vô cớ mất tích? Nữa?” Đường Vân không hiểu nháy mắt mấy cái. “Em từng lúc nào mất tích cơ?”

Dư Lôi Ân trừng mắt cô đầu óc phi thường chậm chạp, ngay sau đó nhớ tới là mình huyền não cô cả đêm không có ngủ ngon, con tức liền tự giác tiêu mất. “Chúng ta lần đầu tiên ở chung một chỗ sau, em liền liên tục mất tích bốn ngày, để cho anh không tìm được em, sau này tuyệt không cho tái phạm, còn như thế nữa, anh nhất định sẽ phạt em!”

Thật là bá đạo đó? Nhưng hắn như vậy để ý cô “Mất tích”, có phải hay không bày tỏ cái kia mấy ngày cũng có ý nghĩ nhớ cô, cũng rất muốn gặp cô? Còn nữa. . . , có phải hay không bày tỏ hắn. . . Cũng để ý cô?

Đường Vân bất buộc cái đầu nặng nề hoạt động lại hoạt động, thật lâu, mới tự nói với mình đáp án phải là “Đúng vậy”.

“Từ nay về sau em sẽ không tái phạm à nha?” Cô dịu dàng nói, lại khó kìm lòng nổi hướng hắn cười ngọt ngào.

“Ngoan?” Hắn hài lòng khẽ hôn một cánh môi anh đào của cô. “Hãy ngủ một giấc thật ngon, anh sẽ gọi người giúp việc chuẩn bị đồ ăn cho em.” Cảm thấy đầu của cô nhẹ nhàng đặt trên vai của mình, hắn cũng không có đẩy cô ra, mặc dù trên đầu giường; đồng hồ báo thức nói cho hắn biết, nhân viên của hắn đã tại trong phòng họp đợi hắn nửa tiếng rồi.

Ôm chặt người trong ngực, hắn nghiêng đầu ở trên đầu cô êm ái ấn xuống một cái hôn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cô

Chạm vào mái tóc như tơ gấm, ngửi thấy mùi thơm thanh nhã trên người cô. . .

Không biết qua bao lâu, hắn cảm thấy cô hồ hấp vững vàng, hắn lúc này mới đặt cô về trên giường.

Đi tới cửa thì hắn không ngừng được quay đầu nhìn lại cô đang ngủ say, khoe miệng mang theo một chút dịu dàng trên nụ cười ngay cả mình hắn cũng không có phát giác.

Đường Vân ngồi một mình ở trong một góc quán bar, tiếng nhạc ầm ĩ cùng tiếng huyền não cũng không có ảnh hưởng tới tâm trạng vui vẻ của cô, ánh mắt của cô lúc thì hướng tới một chỗ khác khi thì trên người Dư Lôi Ân.

Hắn đang cùng người hiệp đàm công việc, cô đã biết hắn là lão bản công ty có tiếng ngoài thị trường, công việc chính là kinh doanh tài chính, mỗi ngày thực hiện hàng triệu tính toán mua bán.

Mặc dù nhìn ra được hắn rất có tiền, nhưng cô cũng không biết hắn kinh doanh sự nghiệp lại là khổng lồ như thế, cho nên, mới vừa nghe hắn nói thì khó tránh khỏi trợn mắt hốc mồm, không hiểu hắn như thế nào mỗi ngày còn có thể như vậy nhàn nhả tự tại, mà cô là xứng đáng ngu ngốc bộ dáng ấy thực để cho hắn giễu cợt một phen,

Cô phát giác hắn càng ngày càng thích trêu chọc chơi cô, nhưng cô lại một ít sẽ không để ý, bởi vì gần đây tâm tình của hắn tựa hồ rất tốt, chân mày không hề khóa chặt nữa, trên mặt cũng luôn là lơ đãng toát ra mỉm cười mê người.

Mặc dù cô trước kia kiên quyết phản đối ở chung cùng sống thử, nhưng tại hắn cường hãn khí phách, cô thuận theo tâm ý của mình, ngầm cho phép cùng hắn quan hệ ở chung, vậy mà, bởi vì đối tượng là hắn, cho nên cô chưa từng hối hận qua.

Bỗng nhiên quay đầu, cô mới phát giác nguyên lai mình đã sớm hãm sâu ở trong lưới tình mà không cách nào tự kềm chế.

Cô biết mình yêu người đàn ông này, nhưng không biết hắn là có hay không cũng yêu mình, chỉ là, cô hiểu chuyện hắn đã từng trải qua, hắn có thể vĩnh viễn cũng không học được yêu, vậy mà, cô lại có thể cảm giác là hắn thích cô, bởi vì hắn đối với cô rất tốt, làm cô cảm giác mình thực được quý trọng, hơn nữa hắn còn đối với cô mãnh liệt tham muốn giữ lấy.

Trừ thời gian đi làm bên ngoài, hắn cơ hồ không có lúc nào là đều muốn chiếm ngự cô, muốn cô đi theo ở bên người, thỉnh thoảng không tìm được người cô, sẽ gặp lập tức phát giận, đã man không hiểu chuyện làm cho cô rất tức giận, nhưng đồng thời nhưng cũng để cho cô cảm giác mình được coi trọng cùng bị yêu cầu, vì vậy kết quả là, cô ngược lại sẽ bởi vì hắn siêu cường độc chiếm mong muốn mà mừng thầm trong lòng.

Hắn để cho cô cảm nhận được vui vẻ trước nay chưa có, cho nên, coi như hắn chỉ có thể thích cô, lại không thể yêu cô, cô đã đủ hài lòng

Cho tới nay, cô kiên trì lấy muốn tìm người cùng mình yêu nhau đến cả đời, có thể tưởng tượng không có hắn xuất hiện cô làm sao buông tha nguyên tắc trước sau như một, à? Thật là không thể tưởng tượng nổi à?

“Một mình khúc khích cười cái gì?”

Thanh âm trầm thấp làm cô phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy hắn tư thế oai hùng xuất sắc chẳng biết lúc nào đã đứng ở trước mặt của mình, nhưng lại mỉm cười lấy đôi môi, thoát nhìn tựa hồ tương đối tức giận, chẳng lẽ là việc kinh doanh không thành? Cô dịu dàng cười với hắn, chủ động khoác ở cánh tay của hắn.

Thấy cô nàng đáng vẻ ngây thơ, Dư Ân Lô đường nét trên mặt cứng ngắc cuối cùng cũng hơi mềm hoá. “Đi thôi? Anh dẫn em đi ăn cơm. ”

“Nhưng là. . .” Cô viết một bài báo rất được hoan nghênh, nghe nói lượng tiêu thụ tăng lên 20%, lão tổng muốn cô thêm chút sức nhanh lên tìm ra cái biến thái kia sắc ma, cố gắng làm tăng lượng tạp chí tiêu thụ.

Hắn nhìn cô thời điểm do dự, đã không kiên nhẫn lời cô đi.

Nhìn thấy hắn mặt xanh mét, trông vẻ một bộ không nên chọc ta, Đường Vân liền lại không dám nhiều lời, thấp thỏm bất an đi theo sát lấy hắn.

Hắn mang cô đi tới một nhà hàng ăn kiểu Nhật được trang trí hết sức trang nhã, vào một phòng ghé lô (ghế được thiết kế đặc biệt một gian chỉ có mấy ghế) riêng, sau đó món ăn rất nhanh liền đưa đến, thức ăn tinh xảo làm Đường Vân miệng không khỏi nuốt nước miếng.

“Gắp cái gì? Chớ ăn như hổ đói, bằng không như thế này lại muốn mắc ung thư dạ dày rồi. ” Hắn trầm giọng cảnh cáo, sau đó nheo lại mắt nói: “Đừng nói với anh em còn chưa có ăn rồi đó? Còn nữa..., thuốc bao giờ uống chưa?”

Đường Vân ngẩng đầu lên, cười xấu hổ cười, nhìn ra một bộ bộ đáng rất chột dạ. “Thuốc uống. . . Ăn rồi. ”

Hắn lập tức giận tái mặt. “Lại không nghe lời phải không?”

“Em thức dậy muộn, không có gì khẩu vị thôi?” Cô nhỏ giọng biện giải cho mình, đáng thương nhìn lấy hắn.

Không nghĩ tới thế nhưng hắn lại thái độ khác thường, một chút cũng không nhẹ nhàng, ngược lại hung tợn lườm cô một cái.

“Như thế này trở về xem anh trị em như thế nào?” Chưa dứt, lại thấp khiển trách một tiếng, “Trùng mắt anh làm cái gì? Còn không ăn cho anh?”

“A?” Thật không biết tại sao mình sẽ yêu thương hắn tên đàn ông khôn khéo lại hung ác bá đạo, trừ thỉnh thoảng dịu dàng bên ngoài, người đàn ông này phần lớn thời giờ trong cũng bá đạo ương ngạnh rất không đáng yêu.

“Em ở đây nói thầm cái gì?” Hắn thanh âm dữ tợn ác khí nổi nóng nói.

Đường Vân không ngừng hít sâu, tự nói với mình hẳn chỉ cũng chỉ là không biết biểu đạt tình cảm, cho nên mới phải đem quan tâm dùng tức giận để diễn tả.

“Em kia là cái vẻ mặt gì? Không phục thì nói ra. ” Ai ngờ hẳn vẫn không buông tha cô, rõ ràng là cố ý đập phá.

“Anh. . . ” Đường Vân giận đến đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không giải thích được bị hẳn nổi cáu một trận, trở về sau còn không biết nếu bị hẳn trừng phạt thì như thế nào, cũng chỉ cũng chỉ là vì cô ăn ít một bữa cơm mà thôi?” Anh làm cái gì nổi cáu như vậy?”

“Tôi chính là như vậy nổi cáu đó, như thế nào?” Hẳn cũng không cam chịu yếu thế nóng giận nói.

“Anh. . . Nếu không phải là anh tối hôm qua. . . Không để cho em ngủ, em mới sẽ không ngủ thẳng gần tới mới tỉnh lại. . . Anh lại luôn là muốn em cùng anh ăn cơm tối, cho nên em liền chờ chờ. . . ” Ủy khuất vô cùng cô, thanh âm không tự chủ nghẹn ngào.

“Không cho phép em khóc!” Hẳn càng thêm cố tình gây sự.

“Anh. . . Em cũng không phải là nơi anh trút giận?” Cô có ngu xuẩn nữa cũng nhìn ra được con giận của hẳn cũng không phải là chỉ vì cô ăn ít một bữa cơm, không khỏi cũng nổi giận, cô có lẽ yêu hẳn, nhưng không có nghĩa là hẳn tùy ý có thể lấy cô ra trút giận. Cô tức giận o o đứng lên phải đi.

“Đi nơi nào? Ngồi xuống cho tôi?”

Tay bị hẳn thật chặt chế trụ, Đường Vân không thể không im hơi lặng tiếng trả lời. “Em muốn trở về trong quán rượu đi. ”

Thanh âm chưa dứt, thân thể liền bị hẳn hung hăng kéo lại, lập tức đối diện với cái khuôn mặt hung ác kia.

“Đuổi theo đi gặp người kia dịu dàng săn sóc tửu bảo phải hay không?” Hẳn cắn răng nghiền lợi hỏi.

Cô giật mình, không giải thích được nhìn lại hẳn, “Người nào?” Tửu bảo (người phục vụ ở quán bar)? Dịu dàng săn sóc? Hẳn đang nói gì?

“Còn giả bộ ngu? Mới vừa cùng cô lời lẽ kéo kéo chính là cái tửu bảo (người phục vụ ở quầy rượu)kia với cô là quan hệ như thế nào? Nói?” Hẳn gầm nhẹ.

Đường Vân cuối cùng cũng nghĩ tới, “Anh nói là SUNNY?”

“SUNNY?” Hẳn trong con ngươi sắc bén bắn ra hàn quang nhọn, bàn tay như cơ hồ muốn niết bẻ cổ tay cô dùng sức lực nắm chặt lấy cô. “Cô xem ra cùng hẳn hòa đồng rất quen nha? Ừ?”

“Thật là đau. . . ” Cô gào khóc lách, liên tiếp hít không khí, nhưng thấy hẳn không hề một tia đau lòng thương hương tiếc ngọc, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn đau giải thích. “Em mới vừa rồi đi đường không tập trung, lúc rẽ vào bị vấp, thật may là anh ta đỡ em một phen. ”

“Cũng chỉ là như vậy?” Hẳn rõ ràng không tin, lừa giận rục hơn. “Cô làm chi kéo lấy ống tay áo của hẳn? Nói đằng hoàng cho tôi, nếu có nửa điểm lừa dối, tôi sẽ cho cô đẹp mắt?”

Nhớ tới một màn kia, tựa như có một thanh liệt hỏa ở trong lòng hẳn thiêu đốt dường như làm hẳn đau đớn không chịu nổi, cô là người phụ nữ của hẳn? Lại dám cùng gã đàn ông khác dính dính không rời, cô là không muốn sống nữa?

Đường Vân nghi ngờ nhìn hẳn tức giận không tầm thường, này cùng thường ngày luôn là mặt lãnh đạm xa cách chính hẳn một chút cũng không giống, bỗng dưng, một cái suy nghĩ chiếm lấy cô —— hẳn là không phải đang ghen tỵ? Cô rất muốn hỏi, nhưng lại không dám.

“Em thuận tiện nhờ hẳn giúp một việc. ” Cô nhỏ giọng thanh âm nhu hòa. “Em không phải là luôn tới đây mà chưa đến nửa đêm anh liền kéo em rời khỏi, em sợ sẽ bỏ qua cái tên sắc ma đó, cho nên mời nhờ anh ta giúp em chú ý một cái có hay không người đàn ông cùng tương tự với cái tên sắc ma đó, anh ta mới đầu không chịu, sợ ngày sau sẽ gây họa trên người, sau, em lần nữa cùng hẳn bảo đảm chuyện sau nhất định sẽ giữ bí mật cho anh ta, anh ta mới chịu đáp ứng, cho nên em liền viết số di động của em cho anh ta. ” Cô khai báo rõ ràng, và lại thản nhiên nhìn lại hẳn.

“Cũng chỉ là như vậy?” Hẳn nhìn lấy cô đôi mắt trong suốt, trên tay sức lực từ từ buông lỏng.

Đường Vân gật đầu một cái, giữa hai người đột nhiên trầm mặc lại, không khí có vẻ có chút lúng túng.

“Sau này không cho lần nữa cùng người đàn ông khác áp áp ôm ôm, biết không?” Hẳn giọng nói cứng đờ, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, tựa như na ná giận dữ.

“Lôi. . . ” Cô hút giọng điệu, vẫn là nhìn không được lên tiếng hỏi, “Anh có phải hay không đang ghen?”

Gương mặt của hẳn cùng thân thể chợt cứng đờ, ngay sau đó lạnh lùng quay bĩu môi một cái. “Chuyện cười? Cô cho rằng tôi tức giận là bởi vì ghen?” Trên mặt hẳn bấp thập khẽ co rúm một chút, tiếp tục lạnh lùng thốt: “Tôi nói rồi cô là người phụ nữ của tôi, cho nên, cô tất cả đều thuộc về

của tôi, bao gồm thân thể này? Đòi này, trừ tôi ra, cô không thể để cho gã đàn ông khác chạm vào cô, cho dù là một cây đầu ngón tay út, hiểu không?”

“Có bao nhiêu cô gái là người phụ nữ của anh? Tôi tin tưởng nhất định rất nhiều đi?” Cô khổ sở nói nhỏ, một lòng níu lại đau quá.

Cô trong nháy mắt thần sắc đậm cho hẳn biết lời của mình làm thương tổn cô, làm hẳn một lòng không khỏi níu chặt, ngay sau đó rồi lại đối với mình luôn là không tự chủ được yêu thương cô mà tức giận.

Cô gái này thật không ngờ lại dễ dàng gây kích động tâm tình của hắn, đây là chuyện không cho phép xảy ra trong cuộc sống của hắn, vô luận cô đối với hắn mà nói có nhiều đặc biệt, nhưng làm hắn như thế mất khống chế vẫn là không thể tha thứ được?

“Nhiều lời cái gì? Còn không mau ăn cơm của cô đi?” Hắn tức giận ra lệnh.

“Mỗi một người phụ nữ của anh, anh đều không cho người đàn ông khác chạm sao?”

Cái này người phụ nữ ngu ngốc lại dám tại lúc này khiêu khích hắn? Cô cho là mỗi người đàn bà đều có tư cách là người phụ nữ của hắn sao? Dư Lôi Ân niết chặt hai quả đấm, lửa giận bốc lên.

“Đừng được đăng chân lần đăng đầu, tôi chưa cho cô quyền hỏi tới chuyện như vậy?”

“Anh chưa từng nghĩ tới phải yêu một người phụ nữ, chưa từng nghĩ tới người muốn cùng chính mình yêu nhau sống chung cả đời sao?”

“Tôi vĩnh viễn không có khả năng yêu bất kỳ một người phụ nữ nào, cho dù là cô cũng không thể?” Hắn thô bạo đập bàn một cái biểu đạt con giận của mình, vì cô bình thường không nghe lời, cũng vì vấn đề của cô mang cho hắn phiền não.

Hắn lời nói vô tình làm Đường Vân đau thấu tim phổi, thậm chí cơ hồ không cách nào hô hấp, một hồi lâu, cô mấp máy cánh môi ** muốn nói chuyện, lại bị hắn lửa giận lên cao cắt đứt.

“Phụ nữ nói nhiều làm người ta ghét, tôi khuyên cô đừng chọc giận tôi nữa. ” Dư Lôi Ân niết chặt hai quả đấm, hết sức khống chế lấy cơn giận của mình,

Đây là người phụ nữ chết tiệt, tại sao muốn lần nữa ở nơi này vấn đề trên cùng hắn dây dưa không rõ? Vì cái gì không thể ngoan ngoãn không làm hắn tức giận? Tại sao không thể thỏa mãn những gì hắn dành cho? Chẳng lẽ hắn đối với cô chưa đủ sao?

Cô lại giống như không nghe thấy cảnh cáo của hắn, con người chăm chú đứng ở trên người hắn ngó quan bên ngoài tựa như điều khác. ” Anh không biết là không có tình yêu con người quá khốn khổ sao? Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới muốn. . . Thay đổi sao?”

Thật ra thì, cô muốn hỏi chính là, chẳng lẽ hắn chưa từng nghĩ qua nên vì người nào mà thay đổi sao? Hay chính xác mà nói là vì cô mà thay đổi sao?

Trong nháy mắt, Dư Lôi Ân bị cô đẩy mất tràn đầy đau đớn làm cho kinh sợ, nhưng ngay sau đó đuổi trong lòng về thương tiếc này, cứng rắn nâng lòng dạ bỏ rơi không ngừng nhéo đau lấy trái tim, hẳn biết rõ ràng lời sắp sửa nói ra sẽ làm tổn thương cô, nhưng hắn vẫn lựa chọn lấy ngôn ngữ bảo vệ mình.

“Vĩnh viễn không người nào có thể làm tôi thay đổi, cho dù là cô cũng không thể? Tôi nói đủ rõ ràng chứ? Không cần ở trên người tôi ảo tưởng những thứ tình yêu ngu xuẩn này? Nếu như lần nữa khăng khăng một mực, cô liền nhất định phải thất vọng. ” Hắn giọng nói lạnh băng.

Đáp án tuy rằng đã ở trong dự kiến của cô, nhưng nghe đến hắn chính miệng nói ra, vẫn như lưỡi dao sắc bén loại cắm vào trái tim Đường Vân, thoáng chốc đâm đĩa máu tươi, đau nhức công tâm.

Thì ra là, cô cũng không tự cho là thoải mái đi, cô đắm ở trong lòng thâm cười nhạo mình, thì ra là trước kia lòng cô đã lường trước, chẳng qua là đã điều lừa mình dối người, mà sợ dĩ phải lừa mình dối người, có lẽ là trong vô thức sợ muốn đối mặt sự thật hẳn vĩnh viễn sẽ không yêu của cô đi?

Nhưng là, đến giờ phút này, cô đã không còn cách nào dối gạt mình, cô cuối cùng cũng hiểu, có vẻ chỉ là thích đối với cô mà nói phải không đủ, lòng của cô khát vọng nhất thủy chung vẫn là hắn yêu à? Bởi vì chỉ có yêu tài mới có thể Thiên Trường Địa Cửu. (tồn tại muôn thuở lâu dài như trời đất)

Ài? Cô đã sớm nên biết hẳn loại này tính tình quả quyết cao ngạo, căn bản là không thể sẽ vì người nào mà thay đổi, lại vẫn ý nghĩ kỳ lạ chờ đợi cái kỳ tích đó không thể nào thực hiện, là cô quá không biết tự lượng sức mình rồi.

Thấy lạnh cả người, lặng lẽ muốn ăn mòn cô thiết tha mà nghĩ muốn nhảy vào tim của hắn, mặc dù không đủ để cho vào nhưng cô đối với hắn là yêu, lại không thể tránh không được bắt đầu lùi bước, chần chờ. . .

Mà đêm hôm đó, Dư Lôi Ân dường như muốn trừng phạt cô, suốt đêm khiêu khích cô, đùa bỡn cô, trêu chọc cô, muốn cô mọi cách cầu xin mới từ chậm chạp đoạt lấy cô, đối lại muốn cô trong suốt cả quá trình không ngừng kêu gọi lấy tên của hắn, cố ý kéo dài hành hạ ngọt ngào kia, làm cô

không nhận được lần nữa cầu xin tha thứ, hắn mới hoàn toàn thỏa mãn lẫn nhau.

Vậy mà, đang cùng cô mười ngón tay quấn quít, cùng đi đến cực hạn vui sướng kia thì hắn lần nữa cường ngạnh muốn cô nhớ —

Cô là người phụ nữ của hắn?

Chẳng biết tại sao, lại một lần nữa nghe những lời này, Đường Vân cũng không có giống như lần đầu tiên nghe được loại này... Mừng như điên, đáy lòng ngược lại dâng lên một cỗ vô lực bí ẩn.

Một lần, cô cho là loại này mãnh liệt tham muốn giữ lấy là tình cảm biểu thị công khai, không nghĩ tới là cô hiểu lầm thái quá.

Đây chẳng qua là một loại tư tưởng bị vận vẹo, giống như có vài người chơi đùa món đồ chơi, cho dù hắn đã chơi chán ghét, cũng không cần rồi, nhưng cũng vĩnh viễn sẽ không tặng cho người khác. . .

Bất an

Lời nói dối có ý tốt,

Cuối cùng có một ngày,

Sẽ hay không biến thành nguồn gốc hai người chia tay?

Tâm thần bất định bất an lo lắng,

Một khắc một khắc hành hạ trái tim,

Chỉ sợ cuối cùng khiến lẫn nhau không hề nữa gặp nhau.

(*) Case :trường hợp đặc biệt ý chỉ tính chất công việc của Đường Vân đang làm,theo dõi tên biến thái đại sắc ma.

(**) Hạ cổ :Con sâu độc,hại người. Tương truyền những nơi mán mọi hay nó vào trong đồ ăn thức uống người nào sinh bị trúng thì sinh ra mê dại bị mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Cường Quân Tinh Nồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Hôm sau gần buổi trưa, bọn họ bị một hồi tiếng chuông cửa làm cho đánh thức, Dư Lôi Ân khẽ nguyên rửa một tiếng đi xuống lầu.

Đường Vân không nhận được buồn bực đến tột cùng sẽ là ai, ở nơi này phòng ra vào hơn một tháng, cô chú ý tới hắn luôn là độc lai độc vãng (một mình), chưa từng mang bạn bè trở về qua, nhưng sẽ là cô gái nào si tình tìm tới cửa đi

Cô xuống giường mặc bộ áo ngủ, đi tới cửa sổ tò mò đi nhìn xuống, chỉ thấy Dư Lôi Ân thẳng tắp lưng, hai chân vắt chéo đứng ở bên hông xe chờ người tới đến gần, đó là một người đàn ông trung niên khoảng sáu mươi tuổi, từ ông ta thái độ kính cẩn, cô đoán là thuộc hạ của hắn, thích thú xoay người lại nghĩ muốn dòm ngó tiếp.

“Tam Thiếu. . . Lôi tiên sinh, lão gia. . . ”

“Cho ông đi vào là muốn ông truyền đạt?” Dư Lôi Ân giọng ác độc lạnh như băng của làm Đường Vân dừng chân.

“Trở về nói cho lão nhân kia, kêu ông ta đòi này không cần vọng tưởng tôi sẽ theo ý ông ta, cũng đừng lần nữa kêu ông theo tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí? Còn nữa. . ., lần sau nếu nếu để cho tôi gặp được các người xông vào địa bàn của tôi, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát xử lý, kiện các người xâm nhập chỗ ở bất hợp pháp. Lời của tôi rõ ràng rồi chứ?”

“Dạ, nhưng là. . . ”

“Cút?” Theo hắn tự trong kẽ răng phát ra thanh âm lạnh lùng, người đàn ông trung niên kia lập tức ôm đầu tháo chạy.

Đường Vân kinh ngạc nhìn Dư Lôi Ân sau khi người đàn ông đó đi hung hăng đá lên chốt chặn cửa vững chắc, phát ra tiếng ầm ầm, hé ra gương

mặt tuần tú lãnh băng ngay sau đó hướng quẹo phải, xé áo ngủ trên người, phịch một tiếng nhảy xuống hồ bơi.

Cô ngơ ngác nhìn kỹ thân ảnh kiện tráng của hắn trong nước như con cá kình bơi lội qua lại, hồi lâu mới xuống lầu đi vào trong phòng bếp.

Người tới đến tột cùng là ai? Vì cái gì lại kích động hắn nổi trận lôi đình? Cô có chút tò mò, nhưng tự biết không liên quan đến việc của cô, vì vậy cũng không tốn nhiều tâm tư suy nghĩ, chỉ chuyển tâm mà lấy thức ăn trong tủ ra chuẩn bị làm bữa trưa.

Tiết Trung thu đêm đó, sau biết hắn luôn là ở bên ngoài giải quyết ba bữa cơm, hôm sau cô liền tâm huyết dâng trào đề nghị muốn nấu bữa cơm tối cho hắn ăn, ngay lập tức hắn giống như kinh ngạc, ngay sau đó liền nhún nhún vai nói tùy cô, thế là cô vui mừng đi siêu thị mua thức ăn, mấy phút đầu việc có chút khẩn trương sau, mới bung ra ba món ăn một món canh.

Lúc ăn cơm, hắn không có lên tiếng, chỉ là vui đầu đem mỗi đĩa thức ăn đều ăn sạch sẽ, làm cô thật vui vẻ.

Từ sau lần đó, trừ phi cô mệt mỏi ngủ chết rồi, nếu không chung quy rồi giường trước giúp hắn nấu một bữa ăn sáng, đợi đi làm sau, cô một mình thu cảm giác thật có ích, dĩ nhiên, có lúc cũng sẽ cùng hắn cùng lúc ra ngoài.

Dur Lôi Ân đi tới thì cô vừa lúc bụng thức ăn đặt trên bàn ăn.

Hai người tầm mắt đối diện, tâm Đường Vân liền run lên, nhanh chóng di chuyển hể mặt hướng khác.

Dur Lôi Ân sắc mặt nhất thời càng trở nên thêm khó coi, đặt mông nặng nề ngồi xuống. Kia sau, hai người đều tự ăn cơm của mình, ai cũng không ngẩng đầu không lên tiếng.

Dùng bữa qua sau, Đường Vân đổi đồ xuống lầu đi ra ngoài, chạm mặt đối diện Dur Lôi Ân thần sắc không tốt chút nào.

“Lại muốn đi đến quán bar buông thả rồi hả?” Hắn tự tay trong tay cô đoạt lấy chìa khóa xe. “Hôm nay đợi tại trong nhà cho anh, Còn nữa..., từ nay về sau không có việc gì không cho em đi ra cửa buông thả?” Hắn thanh âm hung dữ ác khí mà nói, liền đem chính mình nhốt vào trong thư phòng.

Cái gì gọi là buông thả? Cô đi đến quán bar nhưng cũng là vì công việc? Đường Vân nhìn hắn bóng lưng cao lớn, bởi vì hắn đã mạn không hiểu chuyện mà tức chết, chỉ là, nhưng cũng cảm thấy hắn phiền lòng, chắc là vừa rồi mới bị lão nhân kia cho làm phát bực?

Quyên đi, vẫn là lửa cháy đừng đổ thêm dầu rồi? Cô không thể làm gì khác hơn thở dài một cái.

Thẳng đến lúc, tối bữa ăn giữa hai người như cũ là trầm mặc không nói gì.

Dur Lôi Ân ánh mắt của thỉnh thoảng liếc về phía cô cúi đầu lấy hạt cơm, cau mày thật chặt.

Hắn phát giác chính mình là một điểm cũng không ưa thích cô cái bộ dáng này, trên mặt của cô không hề phát ra vui vẻ rực rỡ nữa, một chút buồn nhẹ bao phủ ở trên vàng trán của cô, làm hắn một lòng cảm thấy rất khó chịu. Hắn cũng không thích cô im lặng không lên tiếng, giống như trong lúc đó giữa bọn họ bị ngăn cách bởi một bức tường, khiến hắn không thể nào trêu chọc cô, không cách nào nghe được tiếng cười tựa như chuông bạc của cô, hơn cả làm hắn mất hứng chính là, cô thậm chí không muốn nhìn thẳng hắn.

Đây coi là cái gì? Cùng hắn giận dỗi sao? Thật là tức chết hắn?

Quá khứ những người phụ nữ kia, người nào không tận tâm tận lực lấy lòng hắn? Ai dám cùng hắn giận dỗi như vậy, không khác là tự chui đầu vào rọ, nhưng là cái cô gái nhỏ này lại cứ cố tình. . . Có thể làm lòng hắn phiền phải đứng ngồi không yên.

Thầm thở dài một tiếng, hắn để lại tay nhỏ bé cô đang dọn dẹp bát đĩa, cô giương mắt nhìn hắn một chút, ngay sau đó quay đầu ra.

Động tác của hắn êm ái ôm cô ngồi ở trên đùi của hắn.

“Đừng động, hãy nghe anh nói. ” Hắn ôm chặt cô. “Tối hôm qua anh. . . Có chút phiền lòng. ”

Đây chính là nói xin lỗi chứ? Cô biết hắn không phải cái loại đàn ông có thói quen nói xin lỗi.

Hắn bắt được hai tay của cô đang xoắn lẫn nhau, từ từ chậm rãi tiếp tục nói: “Anh không hiểu được yêu, cũng không có ý định yêu. Nói cho em biết lời nói thật là không muốn em vô ích ôm một phần chờ mong, cuối cùng rơi vào kết thúc thương tâm. ” Hắn chưa nói phải là, hắn hiện tại không quan tâm người nào sẽ thương tổn vì yêu hắn.

Yêu người đàn ông ôm cô dịu dàng nói cho cô biết không muốn lòng của cô bị tổn thương, đối với lần này, Đường Vân là xúc động, nhưng lại có một tầng sâu hơn, càng đậm bi thương hơn ở đáy lòng khuếch tán ra.

Tối hôm qua, cô lại khả lừa mình dối người tự nói với mình, hẳn chỉ là bị lửa giận hướng sai lầm đổ lên đầu, cho nên mới không lựa lời nói, nhưng hôm nay, hẳn dịu dàng bình tĩnh giọng nói, ngược lại biểu hiện đây chính là lời nói xuất phát từ đáy lòng hẳn.

“Em hiểu.” Cô nỗ lực nuốt lấy cổ họng tắc nghẽn.

“Em nên rõ ràng anh muốn em đến cuồng nhiệt cỡ nào, trừ yêu, em có thể hướng tới anh yêu cầu bất kỳ vật gì.” Vào giờ khắc này, hẳn đã lơ đãng tiết lộ tình cảm ngay cả chính hẳn cũng còn chưa có phát giác.

Vậy mà, Đường Vân cũng không còn nghe được, cô chỉ cảm thấy thật châm chọc, bởi vì trừ yêu, cô cũng không nghĩ tới hướng hẳn muốn bất kỳ vật gì.

Cô thương hẳn, thế nhưng hẳn lại chỉ cần cô; nàng khát vọng nhất chính là linh hồn cùng hòa hợp, hẳn mưu cầu nhưng chỉ là hướng tới vui sướng thân thể; bọn họ thể xác gắn bó trong gang tấc, tâm lại cách xa nhau tận chân trời. . .

“Nhưng là. . . Thiếu yêu. . .” Cô bị ai mở miệng.

“Chúng ta cũng thế có thể quá thật rất tốt?” Trên mặt cô lơ mờ làm Dur Lôi Ân cảm thấy không khỏi hoảng hốt một hồi, kia để cho hẳn cảm giác cô cách hẳn thật là xa.

Hắn vội vàng vạch ra váy của cô, muốn đập vỡ của cô xa cách, muốn nhìn thấy cô ở trong lòng hẳn trong bộ dáng mềm mại đáng yêu làm cho hẳn mê hoặc, muốn cảm thụ kia cùng với cô hợp làm — khoái cảm sung sướng cao nhất, muốn hướng chính mình chứng minh mình có thể khống chế cô, càng thêm để cho cô hoàn toàn hiểu —— cô đời này chỉ có thể là thuộc về hẳn Dur Lôi Ân một người thôi?

“Không. . .” Đường Vân đẩy tay của hẳn ra. Biết hẳn đối với cô cũng chỉ có dục vọng thân thể nguyên thủy, khiến cô bỗng nhiên giặt mình, còn như vậy đắm chìm đi xuống, chỉ biết làm cô rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục (muốn đời muôn kiếp không trở lại được).

“Muốn?” Hẳn kéo tay của cô ra, kiên định phủ lên địa phương mềm mại, đôi môi chiếm lấy vành tai nhạy cảm cô, dung kỹ xảo liếm mát lấy.

“Không nên như vậy. . .” Cô không tự chủ được thở gấp.

“Muốn?” Hẳn thanh âm dễ nghe mang theo mùi phấn hấp dẫn, bàn tay dịu dàng thuần thực trêu chọc lấy chỗ mẫn cảm của cô, làm cô cả người vọt qua hàng loạt run rẩy.

“Anh muốn em, em cũng muốn anh?” Hẳn cầm lấy tay cô trắng nõn mềm mại cô đi tới hẳn kiên định lên, cảm thụ hẳn đối với cô nóng bỏng dục vọng, sau đó lần nữa di chuyển đến cô cảm địa thần bí, cùng hẳn đồng thời cảm nhận được cô vì hẳn lên lửa nóng ướt át.

“Cảm thấy sao? Em không thừa nhận không được em khát vọng anh, tựa giống như bình thường anh khát vọng em.” Thanh âm của hẳn khàn khàn mờ ám mang theo thỏa mãn.

Mặc cho cô thẹn thùng tay nhỏ bé rút lại, hẳn cúi đầu ngậm cô ngạo nghễ ưỡn lên **, dùng sức **, bàn tay ôm trọn mảnh đất ngọt ngào ở kia, dùng hai ngón tay kẹp lại cô tiểu nhũ đỏ bừng **, nhanh chóng lấy sức lực xoa nắn lấy làm cô điên cuồng.

“Ừ. . .” Đường Vân ý loạn tình mê **, thân thể mềm mại tuyết non cũng dán chặt lên hẳn không ngừng vận vẹo lấy.

“Đúng vậy, bảo bối, anh muốn em vì anh điên cuồng. . . Hoàn toàn điên cuồng.” Hẳn hơi thở nặng nề thở gấp, lòng ngón tay dùng sức xoa lấy cô tiểu nhũ **, ngón tay thon dài giống như rắn trượt vào cô ** trong, linh hoạt tuyệt hảo trêu chọc lấy cô.

Cô dưới sự trêu đùa cuồng dã của hẳn không tự chủ được co rút, bên trong bắp thịt không ngừng co rúc lại, thật chặt mút ngón tay dài của hẳn, da thịt nhu bạch như ngọc dâng lên một mảng đỏ thắm.

“Lôi. . . Oh. . .” Cô hét lên một tiếng, bàn tay cuồng loạn bám vào trong vòng tay hẳn. “Cầu xin nhanh. . . Lôi. . . Ách. . . Van cầu anh. . .”

“Đúng vậy, chính là như vậy.” Dur Ân Lôi kết thanh nói nhỏ, say mê nhìn lấy cô bộ dáng xinh đẹp đạt tới cực lạc, bản thân dục vọng cũng kéo lên tới mức sôi trào.

“Buông lỏng tay của anh, ngoan, anh lập tức sẽ làm em thoải mái hơn. . .” Hẳn ở bên tai của cô dịu dàng mị hoặc lấy.

Đường Vân mềm mại buông lỏng mình, khi hẳn bàn tay rút khỏi người mình đồng thời, một tia lý trí vừa nặng nề trở lại trong đầu của cô. Thừa dịp hẳn coi áo ngủ nháy mắt, cô mạnh mẽ chống đỡ tứ chi như nhũn ra muốn thoát khỏi đuôi của hẳn, nhưng còn chưa chạm đất liền đã bị hẳn bắt về.

“Em. . . thật đáng giận.” Thật ra thì hẳn thật là tàn nhẫn, thế nhưng đem cô một mảnh thật lòng vận vẹo thành cùng hẳn giống nhau thú tính.

Vậy mà, cô tức giận thờ hờn hẳn chỉ trích giống như là làm nũng, cô tức giận mình vì sao khi trong ngực hẳn dường như thay đổi thành người khác, tâm ý xa cách trở về vì hẳn hòa tan, mặc hẳn tà khí định đoạt mình, nhưng là, cô phủ nhận không được mình đối với hẳn khát vọng, cô là khát vọng linh lấy hồn hẳn a?

Cô thanh âm mềm mại làm hấn cả người vọt qua một hồi tê dại, Dư Lôi Ân vui vẻ gần sát tai của cô trên đùa lấy cô. "Làm sao biết chứ? Anh lập tức sẽ thỏa mãn em."

Hắn ôm sát cô lần nữa khẽ giỡn giữa thân thể mềm mại, xoa nắn lấy cô **, cúi đầu xuống tà khí mà cười nói: "Chẳng lẽ em lại là chỉ tối hôm qua? Em không vui sao? Nhưng là, anh nhớ rõ được sau đó em liên tục thanh âm khàn khàn gọi đấy?"

"Anh. . ." Đường Vân mắc cỡ cả người nóng bỏng, không thể làm gì khác hơn là nói lảng ra chuyện khác. "Người ta nói là anh tối hôm qua lúc ăn cơm thật hung dữ à nha?"

Động tác của hấn hơi chậm lại, hé miệng mà cười khê. "Vậy mà gọi là hung? Chân chính hung em còn chưa có gặp qua đấy?" Cảm thấy cô run rẩy, hấn khẽ vuốt cô hai gò má phàn hồng đáng yêu. "Đừng sợ? Chỉ cần em ngoan, anh sẽ thương em." "Dừng một chút, hấn lại cường điệu tựa như tăng thêm một câu. "Sẽ rất thương rất thương em?"

Hắn trông mắt đen cuồng nhiệt chiếm lấy tầm mắt của cô, vẻ mặt giống như ở chấp nhận một lời hứa.

Đáng tiếc trong lòng Đường Vân có quỷ không rảnh mà chú ý. "Cái dạng chuyện gì sẽ làm anh chân chính đại phát tính khí đây?" Nhớ tới chính mình đối với hấn lừa dối, cô có chút lo lắng hỏi, lạnh lẽ đem thân thể từ từ rút lui về sau.

Sắc mặt của hấn trở nên nặng nề. "Lừa gạt cùng phản bội đều là anh không thể tha thứ được?" Tinh quang bắn ra bốn phía trông mắt đen động lại trong mắt cô, giống như mang theo một chút nào đó cảnh cáo. "Đối với em, anh không muốn em thêm lần nữa chống đối anh, kháng cự anh, cự tuyệt anh." Hấn không vui đem thân thể mềm mại cô kéo về. "Hiểu chưa?"

Câu trả lời của hấn làm cô chứng thực dự cảm bất tường, nhớ tới mình vô tâm lừa gạt, Đường Vân không tự chủ dâng lên thấy lạnh cả người, cô chột nuốt xuống một ngụm nước miếng, chột dạ gạt đầu một cái.

"Rất tốt, như vậy mới ngoan." Hấn sắc mặt lập tức dịu xuống, khẽ vuốt lấy tóc của cô, dịu dàng ra lệnh. "Hiện tại, vì anh mở ra chân của em, để cho anh yêu thương em."

Đường Vân bị hấn mị hoặc nhìn soi mói, thật giống như bị xuống nguyên rửa, từ từ chậm chạp vì hấn mở rộng chính mình.

Hấn lập tức thẳng tiến trong cơ thể cô loại trơn trượt như tơ, hơn nữa cuồng dã mà luật động.

"Ách. . . Lôi. . . Nếu như. . . Em là nói nếu như. . . Có một ngày. . . em trong lúc vô tình lừa gạt anh. . . thì anh sẽ như thế nào?"

"Em không phải sẽ hi vọng nhìn thấy ngày đó." Hấn giống nhau hô hấp nặng nề trả lời, chưa dứt, lại thấp khiển trách, "Không cho phân tâm?" Sau đó bỗng chốc dừng lại. "Anh còn muốn lại thêm một chút, làm như anh thời điểm muốn em, em phải toàn tâm toàn ý, toàn lực phối hợp, biết không?"

"Biết." Đường Vân ôn thuận trả lời, hấn khẽ mỉm cười, lần nữa ở trong cơ thể cô tiến lên.

Nhưng là nhạy cảm như hấn, không cần thiết chốc lát liền cảm nhận đến cô bất đồng thường ngày đè nén, bảo lưu lại một bộ phận chính mình, không hề giống quá khứ như vậy hoàn toàn vì hấn nở rộ.

Hấn lập tức đem cô ôm đặt lên bàn, đem hai chân mềm mại cô đặt trên bả vai của mình, sâu hơn, mạnh hơn ở trong cơ thể cô rút ra đâm vào, mỗi một cái đều thẳng tiến đâm vào cô hoa tâm chỗ sâu nhất.

"Lôi. . . A. . ." Đường Vân sau một hồi dòi núi lấp biển bỏ dờ không ngừng thét chói tai, đầu cuồng loạn mà lắc lư lấy, đôi tay bất lực siết chặt bàn. "Không. . . Lôi. . ."

"Không cho nói không?" Dư Lôi Ân cường ngạnh nhắc ra tay của cô vòng trên cổ của mình. "Đáng chết? Cho anh? Anh muốn tất cả của em?" Hấn ra sức đem lấy chính mình to lớn lần lượt chen vào cô trong cơ thể chặt khít, cuồng dã đòi hỏi lấy. "Không cho phép cất giữ, em phải cho anh toàn bộ?"

Hấn gần như thống khổ đòi hỏi làm cô yếu ớt sụp đổ một cách dễ dàng, cho dù người đàn ông này vĩnh viễn sẽ không yêu cô, cô như cũ sẽ yêu hấn tới mãi mãi, như vậy, cô còn có cái gì có thể cất giữ này đây?

Vì thế, cô giao ra tất cả chính mình, cái gì cũng không còn giữ lại. . .

"Lôi." Đường Vân bước nhanh vào thư phòng hấn.

"Em đã tỉnh?" Dư Lôi Ân từ trên máy tính ngẩng đầu lên, bỏ máy xuống trên mặt hiện lên nụ cười cưng chiều, hướng cô ngoắc, "Tới đây, "

Đường Vân ngoan ngoãn mà đi đến bên cạnh hắn, lại bị hắn ôm lên đầu gối, và lại lập tức bị hắn hôn.

“Ừ, tiểu bảo bối, em thật ngọt.” Hồi lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, thỏa mãn thì thầm, trên mặt vẫn dạng ấy làm Đường Vân mê say mỉm cười. “Ăn đồ ăn cùng uống thuốc đau bao tử rồi chứ?”

Như cũ phì phò thở gấp Đường Vân chợt dạ rũ mí mắt xuống, âm thầm le lưỡi một cái.

Cuối tháng trước cô có một hôm trở về nửa đêm nháo đau dạ dày, bị hắn không nói hai lời đưa vào trong bệnh viện, cũng mời bác sĩ chuyên khoa nổi danh nhất tới thay cô làm kiểm tra, sau kiểm tra hết dạ dày, hắn lại xin chuyên gia thay cô làm một cuộc kiểm tra toàn thân, đem cô ngũ tạng lục phủ đều khám hết, nói là cô quá gầy, không biết được có phải hay không còn có cái nguyên nhân gì giấu giếm.

Vì vậy, cô chính là một lần phạm vào đau dạ dày, lại bị giăng co suốt hai ngày mới có thể xuất viện, mà kiểm tra kết quả là, cô trừ có hơi viêm dạ dày bên ngoài, chuyện gì cũng không có?

Nguyên tưởng rằng ra khỏi viện có thể thoát ly khổ hải, lại không nghĩ rằng ngược lại con ác mộng mới bắt đầu, bởi vì Dư Lôi Ân vẫn như cũ giữ nghiêm quy định đại bác sĩ, muốn cô ăn ít nhưng ăn nhiều bữa, một ngày phải ăn đủ năm bữa ăn.

Mà cô thường ngày thích ăn đồ ăn vặt có hơn phân nửa bởi vì quá cứng hoặc quá khó khăn tiêu hóa, toàn bộ đều bị hắn ném ra ngoài, và lại nghiêm lệnh cô không được mua nữa, đáng sợ nhất là, mỗi ngày còn bị hắn nhìn chăm chăm đúng hạn uống thuốc, một ngày thức dậy phải ăn sáu viên thuốc lớn, một viên chừng năm đồng tiền xu lớn như vậy.

“Lại không ngoan phải không?” Dư Lôi Ân xệ mặt xuống lườm cô một cái, ôm lấy cô liền đi xuống lầu dưới.

Đường Vân ăn bữa ăn sáng muộn hồi lâu sau, đã nhìn thấy hắn cầm thuốc tới đây, lập tức sợ hãi nuốt từng ngụm nước bọt, cô đời này sợ nhất chuyện chính là uống thuốc đi.

“Không cần uống được không? Em hiện tại lại không đau.” Cô nũng nịu. “Có được hay không vậy, Lôi?”

Nhìn cô dáng vẻ nũng nịu mặc dù long hấn xao động, thế nhưng ngoài mặt hắn lại không chút thay đổi. “Dĩ nhiên không tốt? Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua đứa ngốc giống như em sợ uống thuốc.” Mỗi lần vòng vo tới khi hắn nửa dụ dỗ nửa ép hạ mới bằng lòng uống, ít chăm chú liếc cô một cái, cô đều sẽ vụng trộm hấn nhỏ ra.

Yêu thương niết niết gương mặt của cô, Dư Lôi Ân dịu dàng dụ dỗ nói: “Ng Sloan, hé miệng, em nhanh lên một chút uống, như thế này muốn đi nơi nào, muốn làm chuyện gì anh đều cùng em, hôm nay anh có thể cùng em cả ngày đó?”

Đối mặt loại lợi dụ này, Đường Vân xem hắn lại nhìn nhìn một chút nó —— thuốc trên lòng bàn tay, cuối cùng cũng thuận theo hướng hắn tràn ra một chút dịu dàng cười lúm đồng tiền. “Tốt thôi? Anh trước đi thay quần áo chứ? Em tự mình uống thuốc là được.”

“Em thật sự là ngốc nghếch đến đáng yêu, em cho rằng mảnh khỏe của em có thể giấu giếm được anh? Liên tiếp thất bại, em còn dám tác oai tác quái nữa sao?” Dư Lôi Ân nhẹ giọng cười mỉa mai, lại bỗng chốc nheo lại con mắt đẹp uy hiếp cô, “Có phải hay không lại muốn anh tự mình cho em uống rồi hả?”

Đường Vân lập tức há hốc cái miệng nhỏ nhắn, có một lần hắn trở về bắt được cô len lén nhỏ thuốc ra, hắn lập tức giận đến mặt xanh mét, không nói hai lời, cầm một phần thuốc khác ngậm vào trong miệng sau, liền bắt được cô miệng đối miệng mạnh mẽ uy cô uống, cũng may thuốc bao tử không quá khó nuốt, a di đà Phật? (□)

“Muốn làm cái gì?” Thấy cô ngoan ngoãn uống thuốc, hắn lại khôi phục vẻ mặt ôn hòa, ôm lấy cô đi ra phòng bếp.

Đường Vân bám chặt cổ của hắn lắc lắc đầu nói: “Không có gì đặc biệt làm. Anh thì sao? Anh nghĩ làm cái gì?”

“Anh sao —— em vẫn không rõ nhu cầu của anh sao?” Hắn mập mờ hướng cô chau chau mày, ý tứ tương đối rõ ràng, nhưng không nghĩ tới lúc này cô lại không có đỏ mặt, ngược lại hét to một tiếng, qua mức làm mắng nhĩ hắn thấy đau.

“Thật may là anh không có hàng xóm, bằng không sớm muộn có một ngày sẽ bị em hại chết.” Dư Lôi Ân rất bất đắc dĩ nói.

Đường Vân chớp chớp thủy mâu, không hiểu hỏi: “Này. . . Với anh có hay không có hàng xóm có quan hệ gì?”

“Tại sao không có quan hệ? Em cả ngày lẫn đêm như vậy ỉ ề thâm thiết ỉ không ngừng, người ta nghe được, còn tưởng rằng anh ngày đêm không ngừng ỉ ề nhục ỉ em, sợ không báo cảnh bắt anh?” Hắn cười tà trêu lấy cô.

Thật ra thì, cô không tính là cái loại phụ nữ đó hô to gọi nhỏ, chỉ là hắn một ngày so một ngày thích trêu chọc cô hơn, cho nên nếu có cơ hội, nhất định sẽ không bỏ qua.

Đường Vân hai má trắng nõn chuyển thành ửng hồng, ấp úng nói: “Người ta là nhìn thấy bàn trà mới, mới đột nhiên nhớ lại mới vừa rồi vào thư phòng của anh, nguyên là muốn hỏi một chút anh. . .”

“Cái đó à? Là anh sáng sớm hôm nay vừa – kêu người đến đổi, ném đi cái cũ.” Dư Lôi Ân vô tình nói.

“Tại sao? Anh không phải là rất thích sao?” Đường Vân buồn bực liếc xéo hắn.

Bàn trà này là cô vào ở nơi này một vài ngày sau mới đưa tới, hắn nói với cô, đó là vật cung đình thời đại Louie XVI, hắn lần trước đi châu Âu nhìn trộm, cho nên đặc biệt kêu người vận chuyển bằng máy bay tới đây, không nghĩ tới mới qua mấy tuần lễ, hắn liền có mới nói cũ. . . Không biết hắn đối với những người phụ nữ có phải hay không cũng như vậy?

“Tại sao? Chẳng lẽ em lại quên tôi ngày hôm qua bóp chân của em bị nó đụng phải tím bầm một mảnh sao? 』

Đường Vân há to cái miệng nhỏ nhắn, thật lâu cũng không thể khép lại.

“Liền. . . Liền vì như vậy, anh liền đem vật quý báu như vậy vứt bỏ?”

“Gia cụ căn bản cách dùng chính là muốn thực dụng, sẽ đụng bị thương người, coi như nửa thích, nửa danh quý, giữ lấy nó cũng vô ích.” Hắn nói chuyện đương nhiên, đem cô đặt ở trên bàn trà mới, thuận tay cầm lấy thuốc mỡ nhẹ nhàng xoa lấy vết bầm trên chân cô.

“Nhưng là nó cũng rất thực dụng? Là em chính mình tay chân vụng về mới có thể đụng trứ, lại nói, cũng chỉ là một chút xiu.”

“Em thật ra một chút cũng không tự hiểu mình, hiểu được mình đấy.” Hắn ngắt lời cô, tựa hồ đợi cô nói câu nói này đã lâu rồi. “Xem xem em là thế nào tự chăm sóc chính mình, lúc thì cảm mạo, lúc thì bị đau bụng, một lát lại đem mình đụng phải gần chết, anh càng xem em lại càng thấy cho em thật sự là ——” hắn lắc đầu một cái, trong mắt tràn đầy đồng tình với cô, “Ngốc đến muốn chết?”

“Anh nói nói gì vậy đó?” Đường Vân cảm giận tròn to mắt hạnh. Thời đại hiện nay người nào sẽ không thỉnh thoảng bị một cái đau bụng? Trên đời này lại có ai sẽ không phải cảm? Còn có một cá nhân nào chưa từng đụng bị thương qua mình? Theo hắn như vậy nói, cõi đời này còn có người nào không ngu ngốc sao?

“Nói em đàn em còn không chịu thừa nhận?” Hắn liếc lấy cô, một cảm giác ưu việt mà nói: “Em nhìn anh, anh đã từng giống như em vậy phát sinh qua sao?”

Biết hắn lâu như vậy, hắn quả thật ngay cả hất xì cũng không thấy qua, một ngày ngủ không tới ba, năm giờ, lại vẫn tỉnh lực dồi dào, thần thái sáng láng.

Đường Vân suy nghĩ hồi lâu, vẫn là không tìm được nhược điểm của hắn có khả năng công kích hắn, cuối cùng chỉ có thể không cam lòng nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Người nào giống như anh, dường như thô bỉ làm bằng sắt?”

“A?” Ánh mắt của hắn lập tức biến đổi, tà khí liếc lấy cô, khẽ gọi khước miệng mang theo một chút cười xấu xa. “Em không phải yêu thích anh bộ dạng này thân thể làm bằng sắt sao?”

“Anh. . . Anh. . .” Đường Vân má mềm đỏ bừng, thật lâu còn “Anh” không ra đoạn sau, cuối cùng thông minh thay đổi đề tài. “Em còn là cảm thấy cái bàn trà trước kia xinh đẹp hơn, hiện tại nhìn cái bàn này thấy không ổn, công kênh chết mất, một chút cảm giác nghệ thuật cũng không có, em càng xem anh lại càng thấy cho anh thật sự là ——” cô học hắn lắc đầu một cái, mặt đồng tình đáp lễ hắn, “Càng ngày càng không có khiếu thưởng thức?”

Ai ngờ hắn giận quá hóa cười, hơn nửa nằm ở trên người của cô cười đến cơ hồ xóa khí tức, thật lâu sau mới có thể miễn cưỡng khắc chế.

“Đầy tuyệt đối không quan hệ anh thưởng thức, tin tưởng anh, đàn bảo bối.” Hắn há miệng cư nhiên so cô ác độc hơn, “Anh chọn loại phong cách công kênh này, chính là vì muốn tôn lên em —— người ngốc nghếch xứng đáng với bàn thô kệch? Thật là ông trời tác hợp cho.” Dứt lời, hắn còn hướng gần cô tức giận hồng khuôn mặt nhỏ nhắn rất ác liệt lần nữa cười thật to như sấm. (□□)

Đường Vân đối với hắn bản chất tệ hại không thể làm gì, mà cũng tựa hồ thật bị hắn một câu một chữ đàn mắng cho đàn, dĩ nhiên không nghĩ ra một câu nói có thể phản kích, không thể làm gì khác hơn là cảm tức nhìn lấy hắn.

“Ai nha? Thật sự tức giận ah? Xem ra, Tiểu Khai tâm của anh thật vô cùng chán ghét bàn trà mới này đó? Có đúng hay không?”

Không nhìn hắn về mặt cột nhà trên tức, Đường Vân rất nghiêm túc, rất dùng sức gật đầu nữa gật đầu, đánh cuộc lấy tức kiên trì nói: “Em chính là thích bàn trà trước kia, cái này đàn chết rồi, giống như chân của anh?”

Ngó lấy cô đỏ cái miệng nhỏ nhắn bộ đáng tính trẻ con, Dư Lôi Ân mạnh mẽ ngừng cười lập tức suy nghĩ.

Trước đây những người phụ nữ kia, luôn là diêm dúa lòe loẹt nghĩ muốn mị hoặc hắn, không kịp đợi muốn lấy lòng hắn, ở trước mặt hắn luôn là

Cẩn thận từng li từng tí, rất sợ nói bậy, làm việc gì sai mà chọc giận hắn, nào dám cùng hắn như vậy mắt to mắt nhỏ lườm nhau.

Nhưng Đường Vân tính tình thực hồn nhiên không điệu bộ, lại ngoài ý muốn làm hân rất vui vẻ, có cô làm bạn ngày, hân thoải mái khoái hoạt rất nhiều, chỉ là mỗi ngày trêu chọc cô, khiến cho hân gần đây số lần cười so với hân quá khứ ba mươi năm tăng lên rất nhiều.

“Ừ, anh đại khái hiểu em tại sao phải đặc biệt lưu luyến bàn trà cũ này rồi.” Dư Lô Ân gật đầu một cái, dùng giọng hiểu biết nói. Đợi cô khi nhìn về phía mình, mới nâng lên một chút cười tà cúi gần cô, dùng giọng nói trầm thấp đậm đà chậm chậm mềm mại nói nhỏ, “Em có phải hay không rất hoài niệm lần đó anh để cho em nằm ở đó phía trên. . . hồi ức tốt đẹp?”(□□)

Đường Vân trong nháy mắt giống như trứng tôm bị nhúng xuống chảo dầu —— hồng từ đầu đến đuôi.

“Ài? bảo bối của anh uốn éo, chẳng lẽ em lại liên 『 chuyện cũ đã qua, người tới nhưng đuổi theo 』 những lời này đều chưa từng nghe nói qua sao? Muốn tốt đẹp chính là nhớ lại phải không? Vậy còn không đơn giản, anh lập tức giúp em sáng tạo một cái, bảo đảm em từ nay về sau nhất định sẽ yêu chết cái bàn trà mới này?” Bàn tay to của hân tà khí leo lên cô **, ngăn cách qua quần áo chậm rãi xoa bóp cô.

Nghe hân càng nói càng không chịu nổi, Đường Vân không nhịn được che thính tai kêu một tiếng.

“Chắc chắc? Mới vừa đụng em, liền kêu phải hưng phấn như thế, thật là một bảo bối nhiệt tình.” Hân cố ý tà ác vờ vờ cô, trông mắt đen chột hiện lên ánh lửa nóng bỏng. “Đến đây đi? Chúng ta liền lập tức làm cho bàn trà mới này đến buổi lễ khai trương long trọng.”

“Đừng á, không cần?” Đường Vân không cam lòng mà nghĩ muốn đẩy hân áp xuống tới thân thể, tự nhiên thể nào không thành công. “Anh ghê tởm à nha? Luôn khi dễ người?” Ngăn cản không được chu mô sáng giọng.

“A?” Dư Lô Ân hếch mày lên, càng thêm “Khi dễ người” mà dùng thân hình cao lớn đem lấy cô cả người đè bẹp ở trên bàn trà, một tay giữ hàm cô mắt nhìn xuống, một tay kia hấp dẫn ở trên nhũ tiêm ngọc ngà của cô vuốt ve xoa nắn. “Em thật ra lấy một thí dụ nói một chút coi anh thể nào khi dễ em, lại làm sao đối đãi em không tốt, hử?”

Đường Vân vất óc suy nghĩ lại muốn, trừ không chịu yêu cô bên ngoài, hân quả thật không có chỗ nào đối đãi không tốt với cô, ngược lại, còn có thể nói rất cưng chiều cô. . .

“Không nghĩ ra phải hay không?” Hân nhẹ một chút mút chóp mũi xinh đẹp của cô, ánh mắt nhu hòa, giọng nói mê người dần dần trầm thấp, “Anh nói rồi sẽ rất thương em. . .” Sau đó, hân nhẹ nhàng đặt lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, cho cô một nụ hôn dịu dàng triển miên nóng bỏng. “Anh không có nuốt lời, có đúng hay không? Hử, bảo bối?”

“Ừ.” Hân dịu dàng ấm thấu trái tim của cô, Đường Vân thành thực gật gật đầu đúng vậy, mấy ngày này tới nay, cô chân thiết cảm nhận được mình bị hân thật sâu thương yêu lấy, che chở lấy.

Nhưng là, tại sao hân có thể như vậy thương cô, nhưng lại keo kiệt không cho cô một chút xiu yêu đâu?

Nhưng mà, cô không muốn nhắc tới đề tài nhạy cảm này, không muốn phá hư mấy ngày này tới nay không khí hài hòa.

Nhưng là bầu không khí hài hòa này có thể duy trì bao lâu đây? Một khi hân biết thân phận cô, cô lừa dối. . .

Nghĩ đến đây, lòng của cô không khỏi trầm xuống. . . Hiểu lầm đề ý không rõ là lỗi của ai, làm cho lẫn nhau cảm hận giằng co, nhưng yêu lòng của người lại chưa từng giảm xuống, cho dù người cuồng liệt trả thù, cũng không cách nào làm ta quên mất đối với người tình yêu, chỉ là trả thù ở ta, chỉ cảm thấy đau thấu tim phổi.

Đường Vân liền trong mộng cũng không nghĩ tới cô không muốn đối mặt ngày đó sẽ đến nhanh như vậy.

Mấy ngày liên tiếp, cô ăn ngủ không yên mà nghĩ muốn nói cho hân biết ban đầu vô tâm giấu giếm, nhưng mỗi lần lời nói đến bên môi, lại luôn là bị cô nuốt xuống.

Cô thật ra thì biết chính mình sợ là cái gì, cô sợ sẽ mất đi anh? Cô biết anh ghét nhất thân phận phong viên lại còn lừa gạt anh, bằng lấy trực giác nhạy cảm phóng viên, cô biết nếu như đảng hoàng nói cho anh biết, anh sẽ chỉ cảm thấy cô có dụng ý khác, cho rằng cô là từ toà soạn báo nào đó phái tới điều tra thân thể của anh, lấy tính cách của anh, anh sẽ không chút do dự kêu cô rút.

Ài? Nếu như cô có thể ít thương anh một chút, như vậy, cô sẽ có dũng khí nói ra chân tướng, cho dù rồi đi anh sẽ làm cô đau đến không muốn sống, nhưng cuối cùng sẽ có bình tĩnh một ngày, nhưng mà, khi anh đã trở thành một phần trong sinh mệnh cô không thể thiếu thì làm cô như thế nào có thể dứt bỏ được đây?

Tự như hiện tại, anh chẳng qua cũng chỉ là hơi đến chậm một chút, cô liền đã đứng ngồi không yên ngẩng đầu chờ đợi.

Không cách nào phủ nhận, ngày qua ngày dần dần đối đãi dịu dàng với cô, nếu là ở quá khứ, cô nhất định sẽ cho là đây là anh bày tỏ yêu cô, nhưng hôm nay, cô chấp nhận biết đó là anh nghĩ muốn cô thuận theo ý của anh lấy lòng anh một đó là loại thủ đoạn, giống như có vài người thỉnh thoảng sẽ phần thưởng điểm ngon ngọt cho sủng vật nuôi, làm cho nó càng khăng khăng một mực theo chủ nhân.

“Tiểu Vân? Tiểu Vân?”

Đường Vân nháy mắt mấy cái, ngoài ý muốn nhìn thấy gương mặt hưng phấn của Diêm Dương. "Diêm Dương, là anh à?"

"Ừ?" Hần vẫn quơ múa lấy tạp chí trên tay, kích động nói: "Em cứ nhiên có thể đào được cái cọc này tức độc nhất vô nhị? Thật là lợi hại?"

Đường Vân cảm giác không hiểu ra sao. "Em? Tin tức độc nhất vô nhị? Cái gì tin tức độc nhất vô nhị? 』

Hần đem tạp chí đặt ở trước mặt cô, hưng phấn không giảm nói: "Gần tối mới ra, hiện tại trên thị trường đã quét hết sạch, lão tổng còn nói muốn cả đêm ăn thêm đây?"

Cô còn không kịp ngẫm nghĩ tới, Diêm Dương lần nữa tự nhiên nói: "Lão tổng nói muốn thêm cho em 30% tiền lương để giữ lại em, bảo em ngày mai về công ty nói chuyện với ông ta một chút. "

Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Đường Vân còn chưa có làm rõ suy nghĩ, đã bị người thô lỗ kéo thân thể một cái, thỉnh linh đụng vào bức tường thịt.

"Lôi?" Cô che cái trán bị đụng đau, kinh ngạc kêu lên.

"Lôi Ân tiên sinh?" Diêm Dương gương mặt cũng là kinh ngạc.

Dư Lôi Ân lạnh lùng liếc Diêm Dương một cái, hoàn toàn không để ý tới hắn, chỉ là một phen lời kéo làm Đường Vân đụng phải đầu óc choáng váng.

"Lôi, anh muốn dẫn em đi chỗ nào?" Đường Vân loạng choạng theo sát hắn.

Hần không nói một câu kéo lấy cô vòng qua hai chỗ ngoặt sau, theo một cánh cửa nhỏ ra khỏi quán bar, lại qua một cái hành lang, chạy thẳng đến khách sạn gần đó.

"Làm sao vậy, Lôi?" Đường Vân thử từ trên mặt hắn đông lạnh xanh mét tìm ra nguyên nhân hắn thất thường, nhưng mà lại cái gì cũng không tìm được.

Dư Lôi Ân vẫn như cũ không để ý cô, tự mình đem theo cô vào thang máy.

Trong chốc lát, bọn họ đã đi tới phòng cuối lầu, trên đường giữ chặt lấy cô Dư Lôi Ân đem cô hung hăng đặt vào trên sofa.

"Anh. . . Chuyện gì xảy ra?" Đường Vân nhìn bộ mặt vẻ giận dữ của hắn, không hiểu hắn tại sao lại đột nhiên giận dữ.

"Đã đến lúc này, cô còn dám giả bộ ngu?" Hần hung hăng đem vật cầm trong tay tạp chí ném về phía cô.

Cô nghi hoặc nhìn dưới đất quyền tạp chí kia trên bìa mặt tấm hình cùng tiêu đề chữ lớn, ngay sau đó tròn tròn cặp mắt.

"Nhà giàu có số một Lôi Tông Tường cùng hồng tinh Dư Hải Đường tình yêu kết tinh—— Dư Lôi Ân thân thể đại bí mật vạch trần. " Cô thì thảo độc.

"Còn phải tiếp tục giả bộ nữa sao?" Về mặt của hắn trở nên lãnh chí âm tà. "Thăm tử tử?"

Đường Vân chấn động một chút, tâm tư từ từ lắng đọng xuống, bỗng dung nhớ tới lời nói Diêm Dương, một cỗ dự cảm bất tường chiếm lấy cô, cô run run vươn tay nhẹ nhàng lật mở quyền tạp chí kia, kinh ngạc thấy bài báo ngày đó lại in tên của cô.

"Điều này sao có thể?" Cô nhất thời như bị sét đánh ở bên trong, trừng thẳng cặp mắt.

"Vẫn còn giả bộ vô tội sao? Thật là một cái con hát (*) trời sanh à?" Dư Lôi Ân hừ lạnh một tiếng.

Khi trợ lý hắn đem quyền tạp chí này đặt vào trước mặt của hắn thì hắn kinh ngạc tới nói không ra lời, xem hết nội dung bên trong sau, còn muốn không ra được đến tột cùng người nào sẽ đem thân thể của hắn dò xét được cận kề như vậy, cho đến khi nhìn thấy tên Đường Vân, một cỗ cuồng nộ trong nháy mắt lấp đầy lồng ngực của hắn, cõi đời này, ở ngoài trừ lão nhân cùng chính hắn, cũng chỉ có cô biết chuyện hắn là con riêng.

Cô thế nhưng dám can đảm trước lửa gạt hắn, tiếp theo phản bội hắn?

Đường Vân phục hồi tinh thần lại, nghênh đón con người lạnh băng của hắn đủ để đông cứng cô.

"Anh hãy nghe em nói, em chưa làm qua chuyện như vậy?" Đến tột cùng là người nào vu hãm cô bất nghĩa, chính cô cũng suy nghĩ hết vẫn không có cách giải. "Em chưa từng đem chuyện của anh nói cho người khác biết. . . "

“Đó là đương nhiên, cô chỉ là viết ra cho mọi người xem.” hần Cười lạnh gương mặt tuấn tú vụn vụn.

Đường Vân nhào qua kéo lấy tay của hần, lại bị hần tức giận hất ra, nhưng cô lần nữa kéo lấy ống tay áo của hần. “Anh nghe em giải thích, không sai, em là phóng viên, nhưng là, lúc ấy anh thật giống như rất thống hận ký phóng viên, em sợ anh sẽ đối với em bất lợi, liên lung tung viện một nghề nghiệp, sau, em có nghĩ tới muốn giải thích, nhưng là lại sợ. . .”

“Đủ rồi?” Hần chợt nóng nảy nói. “Tôi không muốn nghe bất kỳ giải thích vô nghĩa nào nữa.” Cô có quá nhiều cơ hội có thể giải thích, nhưng cô chưa từng có nói, đủ để chứng minh cô bụng dạ khó lường (dụng ý), vừa bắt đầu liền có mục đích, mà hần sẽ làm người đối với hần trong lòng có quỷ (mang ý đồ trong lòng) được dạy dỗ?

“Không nên như vậy, được không?” Đường Vân hoảng hốt gần sát hần. “Này bài báo thật không phải là do em viết, anh muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng em?”

“Từ giờ khác này, cô cam miệng cho tôi?” Hần nổi đóa rống giận. Chứng cứ xác thật còn muốn nguy hiểm? Này người phụ nữ chết tiệt? Thì ra cô là coi hần như đứa ngốc rồi hả?” “Dám làm sẽ phải dám đảm đương?”

Đường Vân kinh hãi thấy hần một bộ dáng muốn giết cô, không khỏi lui ra, nhưng hần lại đuổi cánh tay dài một cái, thô bạo đem cô kiềm vào trong ngực.

“Anh. . . Anh muốn làm gì?” Cô sợ hãi hỏi.

“Tĩnh sở?” Hần tự giữa hàm răng phun ra hai chữ, đối với cô khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch từng chữ từng chữ ác độc nói: “Chưa từng có người có thể từ trên người tôi trắng trợn chiếm được tiện nghi, thời điểm cô nên trả giá thật lớn rồi.”

“Anh. . . Anh muốn như thế nào?” Cô hoảng sợ mở to mắt, đối mặt hần ác độc như vậy, so với đêm đó rống to quát tháo hần càng làm cô sợ hãi, nhìn dáng vẻ của hần cũng biết hần là quyết tâm muốn trả thù cô.

“Tôi muốn như thế nào?” Hần khoi lên một đạo lông mày lạnh giọng hỏi: “Không lý do cô có thể từ tôi lấy được tin tức độc nhất vô nhị, còn có thể hàng đêm hưởng thụ có đúng hay không?” Ngay sau đó đem lấy cô tay nhỏ bé lạnh như băng đặt lên của mình cương cứng, cổ họng chuyển thành trầm thấp lãnh khốc, “Nó có thể dạy cô dục tiền dục tử (**), đồng dạng cũng có thể dạy cô đau đến không muốn sống?”

“Không cần?” Đường Vân hỏi hộp giầy giữa, lại giầy nhưng mà hần cậy mạnh. Cô tuyệt vọng đánh hần, nhưng trong lòng biết tối nay là khó thoát một kiếp rồi, nhưng cô thật sự rất không cam lòng, cô là vô tội à?” “Không cần?”

“Này cũng không phải do cô?” Dư Lôi Ân mặt lạnh lùng kéo cô đến một bên trước cái gương lớn, đè cô quỳ trên mặt đất.

“Cầu xin anh không cần? Cho em cơ hội chứng minh em là vô tội?”

Hần cười lạnh, trong mắt bắn ra ánh sáng tàn nhẫn, bỗng chốc gạt quần lót của cô, tiếp theo cởi ra quần của mình. . .

“Đừng như vậy đối với em, nếu không anh sau sẽ hối hận?” Đường Vân giãy giụa ý đồ nói lần cuối cùng.

Hần giống như không nghe thấy, chỉ là gương mặt rét lạnh, dùng sức một tay lôi cô dù phải chết cũng giữ chặt kéo ra đùi ngọc trắng nõn, ngay sau đó thô bạo hung ác đâm vào cô hạ thể khô khốc.

“A. . .” Đường Vân đau đến kêu thảm, nước mắt thành chuỗi chảy xuống, nhưng c hần quyết tâm lại một khắc cũng không dừng lần nữa hung hăng xô xuyên qua cô. “Đau quá. . . A. . . Cầu xin cần. . . Không cần. . . A. . .”

“Ngẩng đầu lên?” Dứt lời, hần nắm lấy mái tóc dài của cô, để cho cô chính diện đối với gương, dạy cô xem rõ ràng tự mình khuất nhục (áp bức và lăng nhục), thấy rõ ràng trên mặt hần lãnh khốc.

“Đau. . .” Cô vỡ vụn kêu gào, nhưng không cách nào ngăn cản hần một lần so với một lần đã man xâm nhập.

“Đây là cô nên được?” Hần lạnh lùng dừ tợn bất thường tự trong trong mắt hung ác trừng mắt cô nước mắt tràn đầy hai mắt.

“Vi tin tức thổi rữa số một, cô cũng không luyến tiếc ngay cả trinh tiết cũng đều bồi thường, đáng chết tiểu tiện nhân?” Nhớ tới cô bán đứng, hần hận đến cắn răng nghiền lợi, cuồng nộ quơ múa “lợi kiếm”, từng phát từng phát nhấn tâm đâm vào hoa tâm của cô chỗ sâu nhất.

“A?” Hần động tác tàn nhẫn cơ hồ đem cô xé rách thành hai nửa, càng nhiều nước mắt trào ra hốc mắt Đường Vân.

Hần tại sao có thể hoài nghi cô đây? Như thế nào có thể tàn nhẫn đối đãi cô như vậy?

Giờ khác này, Đường Vân thật hy vọng mình có thể chết, thì ra là, cô trong mắt hần đúng là như thế không đáng giá một đồng, thì ra là, cô một tấm chân tình, hần cũng chưa từng thể nhận thức qua, dạy nàng làm sao mà chịu nổi nha?

“Tôi hận anh?”

Dư Lôi Ân ánh mắt chột lóe, sắc mặt càng thêm âm trầm “Rất tốt, chính là hợp ý của tôi.” Ngay sau đó ác tàn bạo mà thô lỗ mà đung cô đau đến co rút nhanh **, sâu hơn, tăng thêm đau đớn của cô.

Biết lần nữa cầu xin hắn vô ích, Đường Vân thương tâm thiết muốn chết khép lại mí mắt.

“Mở mắt ra? Nhìn tôi?” Hắn nóng giận, dùng sức niết đau nhũ tiêm bên trái cô, bức cô làm theo lời của hắn.

Cô ấy về mặt tái nhợt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn cũng không thể kích thích hắn mấy may thương tiếc, bởi vì cô lại đau cũng xa xa không bằng hắn đau, cô đau chỉ là trên thân thể, nhưng hắn đau lại là tâm hồn.

Trải qua thời gian dài, hắn không tin tưởng bất luận kẻ nào, vì vậy có thể vô khiên vô quái (không liên quan không vấn vương) cuộc sống, mà cô xâm nhập, lại từng giọt từng giọt xuyên thấu bức tường ngăn cách trái tim của hắn, cô lợi dụng nhu tình gạt người, nguy trang hồn nhiên, hư tình giả ý (tình cảm giả dối toan tính) dịu dàng, làm cánh cửa lòng của hắn một chút một chút vì cô mở ra, thậm chí dâng lên ý niệm vĩnh cửu đem cô nhét vào cánh chim, nhưng kết quả là, lại làm cho hắn phát giác cô chẳng qua là đối với hắn diễn trò.

Mãnh liệt hận ý thúc đẩy hắn cố ý kéo dài hành hạ đối với cô, lấy đáy lòng hừng hực lửa giận phát tiết, cùng trái tim đau rát.

Đường Vân thần thờ nhìn trong gương chính hắn, nhìn hắn đôi mắt chìm trong lãnh băng thô bạo, nhìn hắn khuôn mặt dữ tợn, đã man lãn khóc đung chạm chính mình thân thể yếu ớt phát run.

Hắn kéo dài động tác bạo ngược loại như muốn xé rách cô, cô đau đến nộ cười vụn vụn, huyết sắc tái nhợt, mặc dù cắn chặt hàm răng, lại vẫn không ngăn được một ít đau nhức tựa như một lớp sóng mãnh liệt mà liên tiếp kêu lên thảm thiết.

Không biết qua bao lâu, giống như có một thế kỷ, cô đã mệt mỏi đến vô lực chống đỡ đi xuống, nhưng hắn vẫn thật chặt kiềm giữ chặt cô, không cho cô xụi lơ đi xuống.

Cô toàn thân, chỉ cảm thấy không ngừng đau, không chỗ nào không đau, và lại đau thấu tim phổi.

Thật là châm chọc à? Ở không cách nào chịu đựng quá nhiều vui sướng thì cô sẽ đau đến bất tỉnh, vậy mà, đau đến cuối thì cô lại càng thêm thanh tỉnh.

Thân cùng tâm đều đã phá thành mảnh nhỏ, cô chỉ có thể cầu nguyện mình có thể ở nơi này trong vô tận đau đớn biến mất như tro như bụi. . .

Hôm sau gần buổi trưa, cô ở trong con bóng dè giầy giữa, cả người đau đớn trên mặt đất giựt mình tỉnh lại, phát giác bên trong phòng một mảnh tỉnh mạch, thế mới biết hắn đã đi rồi.

Cô thở phào nhẹ nhõm, qua loa tắm rửa một phen liền rồi đi.

Đem theo thân thể đau đớn không chịu nổi, cô đi tới tòa soạn, hỏi rõ nguyên nhân hậu quả, biết đúng là có người giả mạo danh nghĩa của cô đem phần bản thảo kia đưa đến công ty nơi tiếp đãi, chỉ rõ muốn giao cho lão tổng.

Mặc dù khó hiểu đến tận cùng là người nào sẽ đem tin tức quý báu độc nhất vô nhị “Vu oan” cho cô, cô cũng không có ý định phí tâm tìm ra đáp án, cô đã phải trả giá thật lớn, cho dù biết ai là người khởi xướng, cũng không cải biến được cái gì.

Từ chối lão tổng nhã nhặn tha thiết giữ lại, trong tiếng tiếc hận của mọi đồng nghiệp cô rời khỏi tòa soạn.

Kích cuồng

Tim làm bằng sắt,

Miệng vết thương từng tác từng tác xé rách lồng ngực,

Tiếp tục lưu lại,

Chỉ là bỗng ngưng lại ở vực sâu thống khổ,

Khẩn cầu lòng của mình,

Cả đời cũng không cách nào thỏa mãn ý nguyện,

Không đi, liền cuối cùng đem tan nát cõi lòng mà chết.

(*)Con hát: diễn viên ý chỉ châm biếm,mĩa mai

(**) Dục tiên dục tử : Cảm xúc thăng hoa,bay bổng như chốn thần tiên

Bạn đang đọc truyện *Cường Quân Tinh Nồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ba ngày sau, Đường Vân lại lần nữa xuất hiện ở trong quán bar “Hoan nhạc kim tiêu”.

Thay một bộ váy màu vàng hồ lung, áo khoác lửng cùng màu chiffon , mái tóc chải tự nhiên cuốn thành gọn thật to xõa trên lưng, cô quyến rũ rước lấy không ít ánh mắt kinh ngạc .

Cô ngồi một mình ở một góc, một thân trang phục này là cô cẩn thận cân nhắc qua sau mới có ý ăn mặc ra ngoài.

Bảy ngày trước, có một cô gái trẻ tuổi được người phát hiện xác vớt tại một chỗ đường núi bên cạnh, theo khám nghiệm tử thi kết quả nói, người chết khi còn sống từng bị ngược đãi tàn khốc , nhưng nguyên nhân dẫn tới chết là bởi vì khi rơi xuống đất đúng lúc đó trán đụng vào hòn đá phía dưới ,

Mất máu quá nhiều mà chết, cảnh sát tin tưởng, kẻ bắt cóc trước là đem cô gái cưỡng bạo, sau đó vứt bỏ ở bên đường thì cũng không cẩn thận đụng khiến cô gái đụng phải hòn đá.

Cô cẩn thận nghiên cứu qua, phát hiện cô gái này đêm đó từng xuất hiện ở trong quán bar “Hoan nhạc kim tiêu”, mặc trên người cũng là một bộ y phục màu vàng, bỏ qua một bên hôm đó đều mặc y phục màu vàng cô nàng si tình không nói, Phi Linh gặp chuyện không may cũng là lúc trên người mặc hoàng y, và lại ba người các cô tóc đều là chải thành gọn kiểu thật to.

Đem những sự kiện sâu chuỗi lại , cô tin tưởng này tất cả đều là cùng một cái sắc ma gây nên.

So với với ba cô nàng đầy đặn đó , thì cô quả thật hơi mảnh mai, nhưng cô đã không nghĩ ra có phương pháp nào nhanh hơn giải quyết rồi, bởi vì cô tính toán rời khỏi nơi đây một khoảng thời gian, rồi lại không có thói quen làm việc bỏ dở nửa chừng, nếu đã đến gần sự thật như thế, cô cũng chỉ có thể lấy mình làm mồi, mau sớm đem chuyện này giải quyết, mới có thể an tâm đi được.

Cô lần nữa đi vòng quanh một lần bốn phía, cũng không phát hiện bất kỳ người nào tương tự như sắc ma , không thể làm gì khác hơn là tiếp tục khổ đợi.

Đối với Dur Lôi Ân không có ở nhà, cô thờ phào nhẹ nhõm, nếu là có hấn ở đây, cô thật không biết mình còn có thể hay không ngồi yên tiếp nữa, cho nên, cô thật lòng hy vọng ở cô giải quyết chuyện này trước, hấn không cần xuất hiện.

Từ này về sau, cô sẽ không đặt chân tới nơi này nữa bước, cơ hội cùng hấn gặp mặt cơ hồ bằng số không, bọn họ giống như là hai đường thẳng song song, không bao giờ có thể có giao nhau nữa,

Tâm tình phiền muộn cô không tự chủ uống hơn hai chén mà cảm thấy quá mót (đại tiểu tiện), ở phòng toilet xong sau, cô trở về tại chỗ tiếp tục ngồi xuống uống cạn.

Khẽ uống ly rượu trong tay, tối nay đuổi đi mất mùi lăm gã đàn ông tiến đến bắt chuyện có ngoại hình không phù hợp sắc ma, tâm phiền ý loạn thờ dài, đem rượu còn dư lại tất cả đưa vào trong miệng.

Một hồi lâu sau, ý thức của cô bắt đầu có chút mơ hồ, trong thoáng chốc, có một người đàn ông cao lớn đứng gần cô, dùng một đôi mắt to giống như sẽ nói nhìn cô, sau đó dịu dàng nói muốn đưa cô về nhà.

Khi cô lần nữa mở mắt ra thì bốn phía là một mảnh tối đen đưa tay sờ xoang xung quanh, lại mơ hồ có tiếng đánh nhau, cô xoa nhẹ đầu ngồi dậy, nghe được một thanh âm tiếng vật nặng rơi xuống đất, cô nháy mắt mấy cái, vẫn không biết mình người ở chỗ nào.

“ Cô lại dám rời khỏi tôi đi ra ngoài tìm đàn ông?” Bỗng dưng, một tiếng rống dữ dội xò xuyên qua lỗ tai của cô.

Thanh âm này thế nào giống như vậy.

“Đừng.” Cô liều mạng kéo hắn. “Em tin tưởng hắn chính là tên vô lai ít ngày trước cường gian rồi giết chết cô gái kia với bản án này, cũng đủ

cho hán ngồi tù ? Ách. Lúc báo cảnh sát không muốn nhắc tới tên của em. 』 nếu không đến lúc đó cô còn phải trở lại ra tòa làm chứng.

“Được rồi? Buông tay.” Hấn không nhìn được trùng cô, nhanh chóng vào phòng hình cụ bên trong tìm được một cái còng tay còng lại tên sắc ma như cũ bất tỉnh nhân sự.”Đi thôi?” Hấn kéo lấy tay của cô, rời khỏi gian phòng trong lúc đó làm người ta ghê tởm , tiến vào trong phòng khách.

“Chờ một chút, em muốn tìm tấm hình cũ của hấn.” Cái tên sắc ma đó đã bị Dư Lôi Ân đánh cho gương mặt hoàn toàn thay đổi, cô tin tưởng những tấm hình mình vừa mới chụp, chỉ sợ ngay cả hấn mẹ nhìn cũng không nhận ra con trai mình.

“Phiền?” Lòi tuy như thế, hấn vẫn là giúp cô cùng nhau tìm được tấm hình.

Hai người đi ra cửa chính, Đường Vân quay đầu lại nhìn căn nhà lè loi rách nát bị bao phủ bởi bóng đêm, có thể nhìn ra được, nó không như những phòng khác, hiển nhiên nằm trên mảnh đất vô cùng vắng vẻ.

Nhớ tới mình thiếu chút nữa bị thê thảm với tên sắc ma đó **, lòng cô không khỏi rung mình, tứ chi như nhũn ra, thật may là có hấn chống đỡ.

Hấn ôm lấy cô đem cô bỏ vào trong xe.”Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Em không sao, anh có thể kêu taxi đưa em về là được.” Cô suy yếu nói, cảm giác vẫn có chút mờ mịt , nguyên nhân chắc là hiệu lực của thuốc mê kia còn chưa có hết đi?

Hấn liếc xéo cô một cái, không nói một lời khởi động xe.

Nhìn quang cảnh ngoài xe , Đường Vân hoàn toàn không biết con đường này đến tới cùng là đi thông nơi nào, chỉ thấy hấn vòng vo vòng tới vòng lui rất nhiều chỗ ngoặt, xoay chuyển đầu cô cũng choáng váng, cuối cùng định khép lại cặp mắt, tựa lưng vào ghế ngồi dập tắt những gì khiến trái tim cô quá mức kinh hãi.

Xe ngừng lại, cô chậm rãi mở mắt, hướng hấn tản ra một chút mỉm cười vô lực, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh, hẹn gặp lại.”

Hấn không có lên tiếng, tự mình xuống xe vòng qua đầu xe, mở ra cửa xe phía bên cô .

Đường Vân cho đến lúc này mới phát giác bãi đậu xe trước mắt không phải là bãi đậu xe ở dưới nhà trọ của cô, không khỏi sùng sốt.

“Xuống xe? 』 hấn lạnh giọng ra lệnh.

“Nhưng. Nơi này là nơi nào?” Cô nghi ngờ nhìn về phía hấn.

“Bảo cô xuống xe có nghe thấy không?” Hấn rống , vả lại đưa tay kéo cô xuống xe.

Đường Vân một loạn choạng, thiếu chút nữa bổ nhào về phía mặt đất, thật may là cánh tay hấn nhanh chóng, lại thuận thế ôm lấy cô.

“Không. Em có thể tự mình đi.”

“Cầm miệng?” Hấn hung ác trừng cô, dùng chân mạnh mẽ đá lên cửa xe, giống như đang phát tiết tức giận .

Đường Vân sợ hãi một chút, lại không dám lên tiếng, cho đến ra khỏi thang máy, hấn mở ra một cánh cửa, cô mới bỗng nhiên giật mình hấn là cái gian phòng kia đêm hôm đó .

Cô kinh hoàng thất sắc hướng nhìn hấn, còn không kịp giãy giụa kháng nghị, cũng đã bị hấn ôm vào cửa.

Dư Lôi Ân khóa cửa phòng, cũng thô lỗ ném cô vào trong ghế sofa, mình thì ngồi xuống đối diện với cô, tròng mắt đen đảo quanh ở trên người của cô , vẻ mặt sâu xa khó hiểu.

Hấn âm tình bất định nhìn chăm chú, khiến Đường Vân đứng ngồi không yên đôi chân không biết nên đi hướng nào , mà đêm đó trải qua thê thảm , tựa như là ác mộng ép cô tới không thở nổi.

“ Anh như thế nào lại thấy em cùng cái tên sắc ma đó cùng nhau rồi đi?” Cô cuối cùng cũng mở miệng đánh vỡ loại trầm mặc khiến cô không chịu được, cô nhớ đến lúc ấy hấn cũng không ở trong quán bar.

Hấn mặt không thay đổi nói: “FRANKY nói cho tôi biết cô cùng một người đàn ông rồi đi.”

Đường Vân nhớ FRANK là quản lý quán bar, không nhìn được tò mò hỏi: “Hấn tại sao phải nói cho anh biết chuyện như vậy?”

Hấn sắc mặt không có tốt kêu lên một tiếng”Tôi đã phân phó hấn. Tôi biết ngay cô cái người ngu ngốc này một ngày nào đó sẽ đem chính mình

làm mọi, cho nên đã sớm kêu hấn vừa nhìn thấy cô đơn độc cùng người đàn ông rời đi, liền lập tức cho tôi biết.”

Lại mắng cô ngu ngốc? Thật là đủ khó nghe, chỉ là, Đường Vân lựa chọn sao lãng hấn giấu cợt.” Anh lúc ấy cũng ở trong quán rượu sao?” Nếu không làm sao có thể đuổi theo được xe tên sắc ma kia? Cô không khỏi buồn bực mình làm sao không nhìn thấy hấn.

“Nói cô đàn chính là đàn? Ta nếu ở chỗ đó, còn để cho cô cùng hấn đi tới cửa? Hừ?” Sắc mặt của hấn càng ngày càng đen, tựa hồ vừa nhắc tới chuyện này, liền làm cho hấn lửa giận đầy ngập.

“Anh không nói coi như xong.” Đường Vân quay đầu ngo ra ngoài cửa sổ, cuối cùng vẫn không chịu nổi hấn căm tức nhìn, không thể làm gì khác hơn là gờ hai tay lên.”Được rồi? Mời nói. 』 thật khó phục vụ bạo quân.

Sau một lúc lâu, hấn trên mặt mang theo chế diễu nói: “Nhờ đáp lễ cô ban tặng, mấy ngày nay, rất nhiều đám chó săn đóng tại căn nhà ở bờ biển cùng bên dưới lầu công ty tôi, tôi chỉ tạm thời ở nơi này, cho nên thời điểm khi FRANKY cho tôi biết, tôi liền chạy xuống dưới, nhưng mà, chỉ kịp nhìn thấy cô cùng hấn lên xe.”

“Ách, thì ra là như vậy?” Thật may là có hấn chạy tới, nếu không hậu quả thật là suy nghĩ thôi cũng chịu không nổi, khiến cô một hồi run rẩy.” Lại nói, em còn phải tự mình nói một tiếng cảm ơn với FRANKY?”

Đây là người phụ nữ ngu ngốc chết tiệt, đến tận cùng cũng không làm cho rõ ràng ai mới là ân nhân của cô?” Không cần, ngày sau tôi tự nhiên sẽ hậu đãi hấn.” Hấn lạnh lùng liếc xéo cô gương mặt không hiểu, giọng nói cứng đờ giải thích: ” Khách sạn này cùng quán bar cách vách cùng chung một tập đoàn, tôi là một trong những cô đồng, bắt quạ, chỉ là nhân viên trong đó mới biết.”

Khó trách hấn luôn ở trong quán bar ung dung tự tại, lại có thể phòng khách sạn.

“Lôi” chần chờ một chút, Đường Vân cuối cùng cũng hỏi, “Mới vừa rồi, anh tại sao phải đi theo em cùng cái tên sắc ma đó? Anh lúc ấy cũng không biết hấn chính là sắc ma, không phải sao?” Nếu như là trước đêm đó, cô còn có thể hiểu, nhưng là sau khi..... cô cũng không hiểu dụng ý của hấn nữa.

Sắc mặt của hấn trầm lại, trông mắt đen chằm chú nhìn vào cô như muốn xuyên qua đôi mắt ngăn nước của cô, một hồi lâu mới đành giọng nói: “Tôi nói rồi, cô là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không cho cô cơ hội đi cùng người đàn ông khác làm bừa.”

“Như vậy, nếu như anh biết gã đàn ông kia chính là tên sắc ma, anh còn có thể đi cứu em sao?”

“Tôi nói rồi cô là người phụ nữ của tôi, cũng không cho phép bất luận kẻ nào động chạm?” Hấn chân mày không nhịn được ríu rím.

“Anh không phải là hận em sao? Chẳng lẽ anh không muốn nhìn thấy em bị hủy hoại sao?”

“Coi như cô phải bị hủy hoại, cũng chỉ có thể do tôi tự mình xuống tay.” Hấn lạnh lùng nói.

Thật ra thì, ở thời khắc kia biết cô phản bội chính mình, hấn liền biết mình đối cô đã sớm có tình cảm đặc biệt, nếu không, hấn không thể nào như vậy cuồng nộ, càng không thể nào cảm giác tâm đau thấu xương.

Hấn không thể nào tin nổi hấn thế nhưng lại động tâm với cô gái phản bội chính mình, hấn cũng không cho phép mình đối với bất kỳ người nào động tình, kinh nghiệm khi còn bé cũng làm hấn rất dễ dàng có thể làm được điều này, bởi vì đơn giản như vậy chẳng khác nào tự tay đem dao đâm giao cho đối phương, để đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể đâm hấn một đao.

Giống như cho tới nay có rất nhiều phụ nữ cho hấn đắm mê, nhưng không động tâm chính là hấn một khi giận, chán ghét, liền không chút do dự áp đặt, những người phụ nữ kia thống khổ hấn đều xem ở trong mắt, nhưng không có thương hại, vì vậy, hấn tuyệt đối không có khả năng để cho mình rơi vào tình cảnh đó.

Nhưng hôm nay, thế nhưng trong lúc vô tình hấn lại giao ra cây đao kia, mà cô cũng không chút do dự hung hăng, đem cây đao kia cắm vào thật sâu trái tim của hấn.

Tất cả như cũ không thay đổi? Đường Vân không nói ra được khổ sở trong lòng, hấn tới nay đuổi lịp, thậm chí cứu cô, cũng không đại biểu bất cứ ý nghĩa gì, chỉ là lần nữa chứng minh hấn gần như tức giận tham muốn giữ lấy.

“Tôi nay, cảm ơn anh.” Cô chống lên một mối thân thể.

Dư Lôi Ân phát ra một chút nụ cười âm lãnh, “Cô cho rằng cô có thể đi?”

Hấn còn muốn như thế nào? Đường Vân trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn nhìn thấu tâm tư của cô, vẻ mặt hung hăng dữ tợn hơn, “Chẳng lẽ cô lại cho là tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy lừa gạt tôi, phản bội tôi?”

Đừng nói cô không có phản bội hân, coi như thật sự có.” “Chẳng lẽ đêm đó trừng phạt còn chưa đủ sao?”

“Thế nào đủ?” Hân u ám nói: “Cô cho rằng tôi giống như cái loại đó chẳng qua là trả thù cô sao? Đêm đó coi là cái gì? Còn sớm lắm?” Hân lạnh lùng nheo lại mắt, lại hung dữ mà nói: “Cô cứ từ từ chờ cho tôi.”

Đường Vân khiếp sợ nhìn hân, vì trong sạch của mình thử lần nữa giải thích.” Xin anh tin tưởng em, ngày đó.”

Dư Lôi Ân vỗ mạnh mặt bàn cắt đứt lời cô.” Tôi nói rồi, từ nay về sau đừng ở trước mặt tôi nhắc tới sự kiện kia?”

“Anh tại sao ngay cả một câu cũng không chịu để cho em giải thích?” Đường Vân bi thương nghẹn ngào lấy.” Làm sao anh có thể vô tình như vậy?”

Dư Lôi Ân nắm chặt quả đấm, mặt quay hướng khác không nhìn tới gương mặt đau thương muốn chết của cô. “Tôi vô tình phải không?” Trên mặt hân bấp thập khẽ co quắp.” Rất tốt? Cô đã nhận thức được việc này, thì không cần phải diễn trò nữa, cô phải biết, vô luận cô giả bộ nhiều đáng thương, tôi cũng lần nữa tuyệt sẽ không đối với cô hạ thủ lưu tình.”

Đường Vân hai mắt nhắm lại, chờ trận yên tĩnh kia làm cô lòng đau qua không cách nào hô hấp sau, mới lần nữa mở ra.

“Nhưng là anh biết không? Cho dù cho tới bây giờ, em vẫn không tin anh là người hoàn toàn vô tình.” Cô tập trung suy nghĩ nhìn hân, sâu kín nói nhỏ: “Anh lại phản phó FRANKY lưu ý động tĩnh của em, này ít nhất biểu thị anh quan tâm. Người khác, chỉ cần người biết quan tâm, ngày nào đó anh cũng sẽ hiểu được yêu.”

Vậy mà, người hân yêu vĩnh viễn không phải là cô, cô không có cái mị lực đó, tạm thời bất luận là hân hiểu lầm hay không cô phản bội hân, hân lúc trước chưa từng yêu cô, sau đó dĩ nhiên càng không thể nào,

“Tôi nói rồi tôi sẽ không yêu bất luận kẻ nào?” Dư Lôi Ân tức giận nói, nhưng sự thật là hân đã sớm yêu người phụ nữ này lừa gạt hân, phản bội hân, thật là đáng chết?

“Anh sai lầm rồi, chẳng qua là người kia còn chưa có xuất hiện, một ngày nào đó, anh sẽ gặp được cô ấy, sau đó dốc hết tất cả của anh đi yêu cô ấy.” Cũng thế giống như cô dốc hết toàn bộ đi thương hân, nhưng hân đối với cô lại chưa từng dụng tâm qua, điều cô có thể làm chỉ là bùng lấy một trái tim nát vụn của chính mình, lặng lẽ biến mất trong cuộc đời hân. “Bất kể như thế nào, em chúc phúc anh sớm ngày gặp gỡ cô ấy.”

“Cái này không nhọc cô phí tâm?” Hân mắt sáng bắn ra hàn mang.

Đường Vân âm thầm cúi đầu. Đúng vậy, hân cho tới bây giờ chưa từng tiếp nhận tình cảm của cô, lại càng không muốn cô bỏ ra trái tim chân thành thương hân, cho tới nay cũng chỉ là cô tự mình đa tình.

“Đừng cùng tôi nhiều lời những thứ này có được hay không, đi vào tắm cho tôi.” Bị chọc cho tâm phiền ý loạn Dư Lôi Ân, ác thanh ác khí trách mắng.

Hân là thật sự không cho cô đi? Đường Vân nghe vậy, tính phản xạ nắm chắc váy, sợ hãi nhìn hân.

“Em. Em không cần.” Cô theo bản năng lui về sau đi.

Lời của cô còn chưa nói hết, Dư Lôi Ân cũng bỗng nhiên đứng lên, thân hình cao lớn uy mãnh tiến về phía cô.

“Cô lại còn dám làm trái ý tôi?”

Hân một bộ dáng hung ác muốn bóp chết cô làm Đường Vân theo bản năng muốn thoát khỏi hân, lại bị hân nhanh như chớp một phen nắm chặt, cô sợ hãi phát ra tiếng thét chói tai, và lại liều mạng giãy dụa, chỉ là, hân căn bản cũng không để ý cô, bàn tay xé bộ váy màu vàng của cô, nhất thời bị phân thành hai nửa.

Bộ váy này từng cùng tên sắc ma kia dán chặt qua, hân nhìn cảm thấy chói mắt, mà nghĩ đến cô từng cùng cái tên sắc ma đó thân mật dán chặt một chỗ, thì hân càng hận không thể chạm vào giặt sạch lớp da đó.

“A ——” đêm ác mộng đó giống như lại diễn ra lần nữa, Đường Vân phát ra gào thét thê lương.

“Gào cái quỷ gì? Âm ỉ chết được...?” Dư Lôi Ân dùng rống giận áp đảo thanh âm của cô, cô lập tức bị dọa đến im bặt.

Dư Lôi Ân chính mình không thể tin được hân lại vẫn sẽ vì người phụ nữ phản bội này mà đau lòng, thế nhưng mắt thấy cô bị chính mình dọa sợ tới mức mặt không có chút máu, trắng bệch đôi môi khẽ run, đáy mắt còn ngấn nước mắt, tim của hân không tự chủ được níu chặt.

“Là cô ép tôi động thủ.”

Hân tức giận trừng mắt nhìn cô, đánh giọng nói đồng thời, cũng thuận tay cời xuống bộ váy bị rách đôi kia, vậy mà, khi ánh mắt hân chạm đến cảnh tượng kia lại làm cho thân hình cao lớn hân chợt cứng đờ, ngay sau đó nhanh chóng cời hết y phục của cô.

“Anh. Không cần.” Đường Vân kinh hãi mà dùng tay che kín mình.

Dur Lôi Ân mím chặt miệng đưa mắt nhìn cô nguyên một thân than tuyết trắng làn da mềm mại mịn màng, hôm nay vết bầm thương tích đầy mình, mặc dù hắn không ngừng tự nói với mình đó là cô đáng bị trừng phạt, nhưng không cách nào ngăn cản cảm giác đau xót trong lòng hắn.

Hắn nghiêm mặt ôm cô vào phòng tắm, lại không để ý phản kháng của cô đặt cô tựa vào trong bồn tắm, ngay sau đó thả nước nóng.

“Vân cầu anh, không cần lần nữa đối với em như vậy. Không cần.” Đường Vân như một con chim sợ cành cong, cuồng loạn nghĩ muốn đẩy hắn ra, lại không nhúc nhích hắn được chút nào.

Dur Lôi Ân cắn răng không muốn giải thích hắn không có loại ý đồ đó, chẳng qua là tự mình đi xuống rửa sạch thân thể của cô, cuối cùng đi tới chân của cô, động tác của hắn kiên quyết, nhưng cũng không làm đau tới cô sức lực vừa phải tách ra hai chân dù phải chết cũng phải giữ chặt của cô, lại lập tức hít một hơi lạnh khí, ngẩng ngốc nhìn giữa hai chân cô sưng đỏ.

“Không cần? Không cần?” Đường Vân sợ hãi bị buộc đến đỉnh điểm nhất, kinh hoàng thất sắc đá chân.

Dur Lôi Ân mặc cho cô đâm đá, trên mặt đường nét càng thêm nhũn nhặn, hồi lâu mới đột nhiên gầm hét lên: “Cô đáng chết? Tại sao muốn bức tôi đến nông nổi kia?!”

Vào giờ khắc này, hắn thật hận không thể bóp chết cô? Hắn chưa bao giờ tổn thương qua thân thể bất kỳ người phụ nữ nào, đối với cô, hắn càng có thêm che chở, lo lắng cô ngã bệnh, lại rất sợ cô bị thương.

Cho dù dưới tình huống không biết cảm tình mình đối với cô, hắn đã cơ hồ đem cô nâng ở trong lòng bàn tay che chở lấy, nhưng cô hỏi báo hắn là cái gì? ,

Lại là loại hận căm thù đến tận xương tủy lửa gạt cùng phản bội?

Như vậy trầm trọng một tia kích ép làm hắn mất đi lý trí mà tổn thương cô, vậy mà, đáng hận hơn chính là, cho dù là cô trừng phạt đúng tội, thế nhưng hắn lại không tự chủ được có cảm giác tội ác thật sâu.

Giờ phút này, trong tim của hắn tràn đầy hận —— hận cô phản bội, nếu như cô chưa từng phản bội hắn, hắn có thể đem tất cả yêu thương cho cô: trong tim của hắn cũng tràn đầy trách móc —— trách cô làm hắn không thể tự kiềm chế, cho dù cô đối với hắn làm chuyện không thể tha thứ, hắn vẫn không muốn buông tay để cho cô đi?

Đường Vân nhìn hắn tuần nhan vạn vẻ, trong nháy mắt bị thần sắc thống khổ của hắn chấn động mà ngưng gãy giữa.

Thật lâu, cô cuối cùng cũng hết sợ hãi đặt tay lên vai hắn, cho dù hắn làm cô tan nát cõi lòng, nhưng mắt thấy người đàn ông mình yêu thống khổ như vậy, mặc dù cô không biết hắn tại sao lại như vậy, nhưng vẫn là kim lòng không được muốn an ủi hắn.

Dur Lôi Ân cúi đầu, tròng mắt đen động lại vào đáy mắt cô, kia ánh mắt đau thương mù mịt làm Đường Vân lòng không tự chủ được nhũn nhặn lại.

“Còn đau không?” Hồi lâu, hắn đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

Lúc này đột nhiên dịu dàng, làm Đường Vân hồi lâu cố nén lệ thoáng chốc tràn mi.

Hắn nghiêm mặt một cái, ngay sau đó ôm cô vào trong ngực vỗ nhẹ, cử chỉ này làm Đường Vân càng thêm không nhịn được “Oa?” một tiếng khóc rống thất thanh, nước mắt như hồng thủy trút ra tràn (lũ lụt chảy ra sông) tận tình tuôn trào, đem tất cả uất ức của chính mình khóc lên.

Cô khóc đến trời đất mù mịt, cho đến lệ khô mới dừng lại, vùi ở trong ngực hắn từng chút một thút thít.

Dur Lôi Ân nâng cằm của cô lên, dùng giấy lau lau sạch nước mắt của cô, Đường Vân lúc này mới phát giác mình chẳng biết từ lúc nào đã bị hắn ôm lên giường.

“Bác sĩ nói thế nào? Thuốc đâu? Lấy ra, anh giúp em xoa.”

Đường Vân đôi mắt đầm lệ liếc nhìn hắn, lắc đầu mà nói: “Em không có đi xem bác sĩ.”

Nhưng là lúc này, cô bộ dáng đáng thương lại không làm cho hắn nửa điểm thương tiếc, Dur Lôi Ân mãnh liệt giận đến thối lui thân thể, vì vậy cô rơi xuống trên chiếc giường mềm mại.

Hắn đứng ở trước giường chết trừng mắt cô, thật lâu sau mới tự trong kẽ răng phát ra một câu, “Chết tiết ngu ngốc?”

Đường Văn trợn mắt to khóc sưng , tức giận quay lại trừng mắt hấn. Loại tình huống này khiến cô thế nào có ý đi xem bác sĩ a?

Dư Lôi Ân hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, vẻ mặt phẳng phất tựa như xuống một quyết định trọng đại.

“Được rồi? Xem cô ngu ngốc không thể nào chữa được, cũng đã phải trả giá cao, tôi tạm tha cho cái người ngu ngốc này một lần.” Hấn về mặt rộng rãi nói.

“Anh. Nói người nào. Người nào. Ngu ngốc?” Trái nghe hấn một câu ngu xuẩn, phải nghe hấn một câu ngu ngốc, Đường Văn bị tức đến ngay cả nói chuyện cũng cả lăm.

“Đương nhiên chính là cô, ” hấn lãnh trừng mắt cô.”Chẳng lẽ cô còn chưa đủ ngu xuẩn? Cũng chỉ là nhân viên quèn, một tháng được mấy đồng tiền, cô coi như làm đại sự nghiệp, cũng học người ta tinh thần Báo Quốc, cục cung tận tụy một bộ liều chết sau đó vậy cái kia?”

Hấn mặt khinh miệt hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cay nghiệt mắng: “Ông chủ kêu cô tới chỗ tôi nằm vùng, cô coi như thật nhảy lên giường của tôi, triệt triệt để nằm ở dưới thân của tôi; bảo cô ra ngoài tìm kiếm sắc mã, cô liền đem mình ăn mặc giống như kỹ nữ chạy đi làm mồi, kia lần tới hấn nếu kêu cô viết bài lịch sử chua xót của kỹ nữ, cô có phải hay không sẽ phải đem chính thân mình ngu xuẩn bán đi da thịt, nhảy xuống hố lửa đây?”

Đường Văn lúc này là giận đến đầu lưỡi thất lại, hồi lâu nói không ra một câu, chỉ có thể dùng cặp mắt căm tức bốc lửa nhìn hấn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô do tức giận bốc lên khiến khuôn mặt từ hồng thành tím, Dư Lôi Ân lửa giận không khỏi tăng thêm mấy phần. Hấn đã nguyện ý không so đo lỗi lầm của cô rồi, cô chẳng những không có lập tức mừng rỡ như điên khấu tạ hấn ân điển, nhào vào trong ngực của hấn hướng tới hấn bảo đảm đời này tuyệt không tái phạm, ngược lại cùng hấn đỏ mặt tía tai , thật là người phụ nữ đáng chết?

“Thế nào, không phục phải hay không? Cô cũng nói một chút coi, tôi nay nếu không phải là tôi, cô sẽ như thế nào? Còn dám học người ta tự mình làm mồi? Hừ? Hãy nói một chút khi nằm vùng.”

Hấn hắc hắc cười lạnh.”Cũng không đi hỏi thăm trước một chút Dư Lôi Ân là ai, chọc giận người của tôi có kết quả gì, liền dám chọc tới tôi? Cô còn tưởng là đem tất cả ngu xuẩn chính mình mà biện hộ? Hơn nữa, đi theo tôi bao lâu, còn không nhìn ra tôi há là người có thể mặc cho cô lường gạt , cho đến nay còn chưa thoát khỏi Xuân Thu Đại Mộng (*)? Cô nói xem, trên đời này còn có người nào so với cô ngu xuẩn đáng chết hơn không?”

Cô thái độ hoàn toàn bất tuân khơi lên lửa giận của hấn, vì vậy ngôn từ phát ra cũng càng thêm ác độc. Hơn nữa, cô trên thực tế chính là ngu xuẩn chết tiệt, bằng không cũng sẽ không bị người lợi dụng mà làm nhiều chuyện ngu ngốc như vậy.

Đường Văn đột nhiên giận dữ biến mất, Đứng vậy a? Tôi nay nếu không phải là hấn, cô nhất định sẽ phải chịu một trận ngược đãi tàn ác, hấn nhiều lần lên tiếng chuyện cô nằm vùng, đừng nói hấn căn bản cũng không nguyện ý nghe giải thích của cô, chính cô cũng đã vô lực giải thích nhiều lần, dù thế nào đi nữa hấn đã cây sâu đâm rễ cố nhận định cô phản bội hấn, mặc cho cô dù nói thế nào cũng vô ích.

“Anh đến tốt cùng muốn tôi như thế nào?” Cô vô lực hỏi, một cổ mỗi một phát ra từ đáy lòng chìm ngập cả người cô.

Hấn lạnh lùng liếc cô một cái.”Ngày mai liền đi từ chức phần công việc kia cho tôi, từ nay về sau có tôi nuôi cô,cô đời này thì an phận thủ thường cho tôi đợi tôi trong nhà, chuyên tâm phục vụ tôi, đừng ngu xuẩn ra ngoài làm mất mặt xấu hổ.”

Hấn lại muốn cô làm tình nhân của hấn? Đường Văn khẽ mỉm cười, lẩm bầm nói: “Tôi thật sự có đủ ngu xuẩn?” Thế nhưng cô lại si ngốc yêu một người đàn ông hung hăng chà đạp tất cả chân tình của mình.”Không, là quá ngu xuẩn?” Hấn nói đúng, trên đời này đại khái cũng tìm không ra ai so với cô ngu xuẩn ngu ngốc hơn.

“Biết là tốt rồi?” Dư Lôi Ân đối với cô”Dừng với nhận tội?” thái độ rất là hài lòng, ra cửa giọng nói cũng tương đối “Hòa khí” rồi.”Còn nhớ rõ đêm đó. đau không?”

Đường Văn khổ sở giật nhẹ khóe miệng.”Làm sao có thể quên?”

Dư Lôi Ân bỏ qua trong lòng đau nhói, lạnh lùng nói: “Rất tốt, cô tốt nhất cả đời nhớ kỹ cái đó là dạy dỗ? Chú ý đến cô quá ngu xuẩn, tôi lần cuối cùng lần nữa nhắc nhở cô —— ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện phản bội tôi, nếu như mà có lần tới. Vừa nói , ánh mắt của hấn lại chuyển thành hung ác.”Chịu khổ chịu khổ cũng không chỉ là da thịt ngu xuẩn của cô, ngay cả những suy nghĩ trong đầu nhu nhược của cô cũng phải loại bỏ cho tôi, nghe hiểu chưa? Trả lời tôi? “

Đường Văn trên mặt mang theo một chút mỉm cười tự giễu, nghiêng đầu nhìn hấn, nhẹ nhàng lắc đầu.”Không, tôi không cần phải hiểu, bởi vì tôi vĩnh viễn sẽ không ở chung một chỗ với anh, cho nên, cũng không có cơ hội lần nữa phản bội anh, anh không phải cần phải lo lắng?”

Ban đầu sẽ cùng hấn ở chung, là bởi vì thương hấn, cũng bởi vì hấn mỗi ngày đều dùng phương thức nào đó cung chiều cô, làm cô có dũng khí đi làm người phụ nữ theo đuổi tình yêu, ôm một tia si ngốc canh giữ ở bên cạnh hấn, định dùng tình cảm chân thành cảm động hấn, nhưng hôm nay. Thế nhưng hấn lại muốn dùng phương thức nuôi dưỡng để nhục nhã cô .

Không? Lòng của cô không cách nào chịu đựng yêu một người đàn ông khi dễ tâm tình chờ đợi của mình , mà cô tôn nghiêm được giáo dục, lại

càng không cho phép mình trở thành đồ chơi của bất kỳ người đàn ông nào , huống chi là một người đàn ông hận cô?

Dư Lôi Ân khó có thể tin tưởng mắt cô, đời này, đời này hẳn chưa bao giờ tha thứ cho người nào dám phản bội hẳn , thậm chí ngay cả suy tính đều chưa từng cân nhắc qua, đối với cô, hẳn đã đã dùng hết long từ bí của đời này, nhưng cô lại dám không biết phân biệt như thế?

Cuồng nộ trong nháy mắt cán nuốt hẳn.”Cô thật đúng là không muốn sống rồi hả ?” Lại vẫn dám ở lúc này làm trái ý của hẳn?

Hắn lại lần nữa bị kích động thật là muốn bóp chết cô, mà lúc này, hẳn cũng không dám bảo đảm có thể khống chế được mình.

“Tôi cho cô thời gian mấy ngày ở trong phòng mà suy nghĩ, chờ tới lúc tôi trở về , cô tốt nhất nên sử dụng khuôn mặt tươi cười tới đón tiếp tôi, giống như trước ngoan ngoãn như vậy thuận theo tôi, bằng không. Hắc.”

Hắn cười lạnh một tiếng, khiến uy hiếp hiệu quả sâu hơn, một phen dùng sức kéo đứt dây điện thoại, lại xoay người đem tất cả quần áo treo trong tủ trong tay, sau đó đi ra ngoài.

Vốn là bị hẳn hung ác dọa sợ tới mức phát run Đường Vân, bất chấp sợ, vội vàng phủ lấy cái mền đuổi theo ra khỏi phòng , chỉ thấy trong phòng điện thoại cũng bị hẳn xé đứt, đồ vật trong ba lô của cô đều bị hẳn xé toang rơi trên sàn nhà. Cô nhào qua muốn cứu điện thoại của mình, lại chậm một bước.

“Tôi muốn rời khỏi nơi này? Làm sao anh có thể giam giữ tôi? Anh không thể nhốt tôi ở chỗ này.” Cô kinh sợ chạy lại đánh vào lưng của hẳn.

“Tôi không thể sao?” Hẳn bỗng nhiên xoay người, trên mặt ác độc khiến Đường Vân thoáng chốc lạnh cả người, không tự chủ quay lùi lại một bước.”Cô không học ngoan ngoãn nghe lời, tôi liền giam giữ cô cả đời?”

Hắn hung ác quăng xuống điện thoại sau , liền”Phanh?” một tiếng đóng sầm cửa.

Ngoài cửa lập tức truyền đến tiếng khóa cửa, Đường Vân bỏ nhào lên phía trước mạnh mẽ đập cửa, lớn tiếng hét to, cho đến đầm đay tay, gọi khản cổ họng, đáp lại cô vẫn như cũ là một mảnh tĩnh lặng

(*)Xuân Thu : Thời xuân thu là từ năm (722-489 trước công nguyên) ,ở đây Dư Lôi Ân chỉ Đường Vân mơ mộng viễn vông,

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Quân Tinh Nồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Hôm sau, cô tỉnh lại thấy mình nằm trên sàn nhà, lại một mùi hơi sức bỏ dẫy cũng không có.

Bộ váy của cô tối hôm qua đã bị hẳn xé tan tành, cho nên, đừng nói cánh cửa kia bị khóa , coi như cô có thể chạy ra khỏi cửa, cũng không thể khoác lên cái drap trải giường để xuống dưới lầu.

Trong chốc lát, một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đi vào, di tên là Yến , là người mà Dư Lôi Ân phái tới phục vụ cô.

Di Yến đẩy bữa ăn sáng đi vào, đưa cho cô một chai thuốc bao tử cùng một hộp thuốc cao, nói là Dư Lôi Ân căn dặn đưa cho cô.

Đường Vân nhận lấy và nhìn , thấy hộp thuốc mỡ cao cấp kia dung để tiêu trừ sưng viêm bầm tím, lập tức không được tự nhiên đỏ mặt. Sau đó ,cô tính thử hỏi di ấy về quần áo cùng gọi điện thoại,di Yến lại mặt áy náy nói cho cô biết, Dư Lôi Ân nói qua, cô yêu cầu cái gì cũng có thể, ngoại trừ hai thứ này .

Mặc dù đáp án ở trong dự liệu của cô, Đường Vân vẫn như đưa đám đến nỗi ngay cả khẩu vị cũng bị mất.

Xem ra, hẳn là quyết tâm muốn đem cô giam lại .

Cứ như vậy qua ba ngày, Đường Vân biết mình khó có thể chạy trốn, trừ một phương pháp.

Buổi sáng ngày thứ tư,cô bị giam tựa hồ muốn nổi điên , cuối cùng cũng làm chuyện đáng sợ nhất trong cuộc đời—— dùng một bình hoa đánh di Yến bất tỉnh , sau đó run run lấy tay cởi quần áo của di ấyđể thay.

Cô lách lách trốn trốn chạy ra khỏi cửa chính khách sạn , lúc này mới khẽ thở dài một hơi.

Vì sợ di Yến xảy ra ngoài ý muốn, cô lập tức chạy đến cửa hàng đối diện bên kia đường dùng điện thoại thông báo người của khách sạn đi cứu di Yến , thẳng đến hai mươi phút, mắt thấy khách sạn không mang ra bất kỳ người bị thương, xe cứu thương cũng không có đến, biết di Yến đại khái không có gì đáng ngại, cô mới yên tâm.

Đang lúc cô tính toán rồi đi, lại đột nhiên nhìn thấy Dur Lôi Ân xe thể thao màu đen chạy gấp mà đến, dừng ở cửa chính khách sạn "Két?" một tiếng phanh xe khẩn cấp, lòng của cô thoáng chốc cuồng loạn lên, tầm mắt cũng lập tức bị nước mắt làm cho nhìn không rõ.

Cách lớp kính thủy tinh của cửa hàng, xuyên thấu qua đôi mắt mông lung đắm lệt, cô che trái tim đau nhói, si ngốc ngẩn nhìn hần tuần nhan cực kỳ tức giận, cho đến bóng lưng cao lớn của hần biến mất sau cánh cửa.

Đây. Đại khái là lần cuối cùng cô nhìn thấy hần rồi, từ nay về sau, bọn họ chung quy đường ai lấy đi.

Nếu như hần chịu cho cô một chút xú yêu, như vậy, cho dù con đường phía trước đầy bụi gai ,thì cô cũng nguyện đi cùng hần vượt mọi chông gai.

Nếu như, hần có một chút tâm ý nhất định sẽ nghe cô giải thích , như vậy, hần sẽ phát hiện, cô vĩnh viễn không thể nào phản bội hần.

Nếu như, hần chịu đựng tâm sẽ thấy rõ cô, hần sẽ biết rõ cô đối với hần dùng tình sâu đậm như thế nào, như vậy, coi như tim của hần thật sự là làm bằng sắt , cũng không nhẫn tâm tổn thương cô đến vậy.

Vậy mà, hần cái gì cũng không chịu bỏ ra đối với cô, mà cô, cũng đã bỏ ra toàn bộ.

Tiếp tục ở lại bên cạnh hần, không thể nghi ngờ là đem chính mình đẩy mạnh đau khổ trong vực sâu không thấy đáy , chỉ vì cô toàn tâm toàn ý khẩn cầu gì đó,mà hần cả đời cũng không thể cho cô, cô biết điều này cuối cùng sẽ làm cô tan nát cõi lòng mà chết.

Đằng trước chính là vực sâu vạn trượng, chỉ cần cô đi lên phía trước nữa một bước nữa, nhất định sẽ tan xương nát thịt.

Vì vậy, thừa dịp lúc cô còn dừng khí rồi đi, cho dù có sâu hơn không muốn xa rồi, cho dù có nhiều hơn nữa nên quay đầu lại cũng không muốn?

Những giọt nước mắt tràn châu tràn ra hốc mắt cô, sau đó chậm rãi, chậm rãi trượt xuống gò má tuyết trắng của cô.

Xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng lời nói dối của em là vì không muốn tôi bị thương, nhưng tình yêu thiệt giả chính là một nửa một nửa, lại nên nói như thế nào ra một đáp án chân thật, trong lòng hi vọng thật ra thì rất đơn giản, chỉ mong sẽ không một người cô đơn, nhưng chờ đợi thể này sao lại khó như vậy?

Hồi cuối

Một tháng sau, Canada.

Đường Vân ngồi ở trong phòng Nhâm mẫu người họ hàng sửa soạn .

Buổi sáng cái ngày đó chạy ra khỏi khách sạn kia, cô trở về nhà trọ gói đơn giản mấy bộ quần áo liền chạy thẳng tới sân bay, sau đó đáp chuyến máy bay nhanh nhất, lúc máy bay hạ cánh, cô phát hiện mình đang ở sân bay MiLan ,kia sau liền triển khai phương thức lang thang đi chung đường ,bản thân cô ở các nước Âu châu một tháng sau bị trục xuất , cuối cùng ba ngày trước trở lại nhà của ba mẹ.

Đường mẹ giúp con gái chải tóc, nhìn trong gương khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đến chỉ còn dư một đôi mắt to , trong lòng không nói ra được đau lòng.

Ý thức được mẹ ánh mắt lo lắng , Đường Vân miễn cưỡng nặn ra một chút mỉm cười."Mẹ, con không sao, mẹ đừng lo lắng."

Bà làm sao có thể không lo lắng? Con gái nhưng cũng là bà mang thai mười tháng sinh ra?

"Thật là nhìn người không thể xem bề ngoài, không nghĩ tới Diêm Dương. Ai? Bất quá, làm sao con lại ngu ngốc vì cái loại đàn ông không chung tình đem mình hành hạ thành ra như vậy đây?"

Đường Vân không có trả lời, bởi vì cô từng ở trong điện thoại nói với người nhà chuyện mình cùng Diêm Dương chia tay, cho nên, bọn họ vừa thấy cô cái bộ dáng này, liền cho rằng cô tiêu tụy là bởi vì Diêm Dương.

Chuyện với Dur Lôi Ân, cô không đề cập qua, chỉ vì đó là đau thương quá sâu,cô chỉ muốn chôn thật sâu ở trong lòng, vì vậy khiến cho mọi người tiếp tục hiểu lầm.

"Ừ, có thể?" Đường mẹ nhìn lên nhìn xuống đánh giá con gái một chút , sau đó hài lòng gật đầu một cái."Hôm nay sinh nhật của con, cũng là chủ nhân PARTY , nên muốn vui vẻ một chút, mẹ mời rất nhiều bạn bè , nói không chừng trong buổi PARTY này con sẽ tìm thấy Chân Mệnh Thiên

Từ (*) của mình.”

Đường Vân bắt đầu cười cười. Ở loại địa phương này, người Hoa sinh hoạt trong phạm vi rất nhỏ, vì vậy thường thường dùng các phương thức bất ngờ để làm party, ngoại trừ liên lạc để giữ tình cảm, của những vị trưởng bối đã kết hôn, còn hy vọng có thể mượn từ buổi họp mặt này con trai con gái của họ có thể tìm thấy người cùng dân tộc, Đồng Văn hóa, cùng màu da bầu bạn.

Cô thật sự không có tâm tình để tham gia loại party này, cũng không nhẫn tâm thấy mọi người trong nhà mấy ngày qua phí hết tâm tư muốn để cho cô vui vẻ lại phải thất vọng, vì vậy mới không có phản đối mở cái party này, bất quá, nghĩ tới chuyện tìm Chân Mệnh Thiên Tử, cô lại khiến bọn họ phải thất vọng, bởi vì cô đã không có khả năng lại đi yêu bất kỳ người ông nào.

“Tiểu Vân, con chuẩn bị xong chưa?” Đường ba ba đẩy cửa đi vào, “Nên đi xuống, có rất nhiều khách mời đã đến.”

Đường Vân cảm giác gương mặt cười của mình cũng mau cứng, suốt một buổi tối, cô biết rất nhiều người, dĩ nhiên, đàn ông chiếm đa số, nhưng là cô lại không nhớ nổi tên tuổi của bất kì bọn họ.

Chẳng qua, vì không muốn làm cho ba mẹ thất vọng, cô vẫn cố gắng mỉm cười, đối với những người đàn ông tới mời khiêu vũ cũng không cự tuyệt.

Hầu như tất cả những người đàn ông trên mặt đều mang nụ cười như ánh mặt trời, xem ra vừa thân thiện, lại không có hại, vì vậy cô có thể thoải mái mà cùng bọn họ ứng đối, không giống như lúc sống chung với Dư Lôi Ân

Ai? Tại sao lại nhớ tới hắn đây?

“Cô xem chỉ đứng thôi mà cũng suy nghĩ không tập trung.”

Đường Vân phục hồi lại tinh thần, lập tức đối với bạn nhảy trước mắt áy náy nói: “Thật xin lỗi, tôi thất lễ.”

“Không sao.” Đối phương không ngại lắc đầu một cái, lại tự giễu nói: “Có lẽ là con người của tôi quá vô vị.”

Đường Vân lúc này mới nhìn kỹ một chút diện mạo của hắn, chỉ thấy hắn mang chút ngây thơ, đại khái còn là sinh viên trường đại học đi? Không khỏi vì mình đã thương tâm hồn “Nhỏ yếu” của hắn mà càng thêm đau lòng.”Ngân vạn lần đừng nói như vậy, tôi.”

“Chớ khẩn trương, đây tuyệt đối không phải lỗi của cô, giống tôi lần trước hẹn hò cùng bạn gái thì liền đem cô ấy buồn bực phải ở trong phòng ăn ngủ.” Hắn mặt bí hiểm nói.

Mặc dù biết là không nên, nhưng Đường Vân lại không nhịn được”Phốc” một tiếng bật cười, đây là lần đầu tối nay cô thật lòng cười.

“Cho nên tôi đề nghị cô, nếu như cô có thói quen mất ngủ, tôi tuyệt đối là ứng cử viên tiềm năng.” Hắn cười hướng cô nháy mắt.

Thật không ngờ lại gặp một tên láu cá a? Đường Vân thế mới biết chính mình đang sáng khoái, chẳng qua, thấy hắn ngôn ngữ hài hước, thật cũng không chú ý, ngược lại bắt đầu cùng hắn cười giỡn.

“Thật không nhìn ra anh bạn bề ngoài đáng đáp bộ đáng người trưởng thành, vụng trộm lại. Hừ? Tôi xem cậu không phải đem bạn gái mình buồn bực phát ngu, mà là đem cô ấy chuốc say, có đúng hay không?”

“Làm sao cô biết?” Hắn khoa trương gào khóc, mặt như khóc tang nói: “Cô ngàn vạn lần đừng nói cho cha tôi biết, bằng không tôi sẽ bị cúp tiền tiêu vặt, rồi thời gian rảnh cũng biến mất luôn, cuộc sống tươi đẹp của tôi sẽ bị buồn chết mất?”

Đường Vân bị bộ đáng hắn chọc tức cười liên không nhịn được cười lớn.

“Cô quá thông minh, không dễ lừa gạt.” Hắn mặt buồn bã ai oán nói, “Cô có thể hay không ngu xuẩn một chút, để cho tôi lừa gạt?”

“Nhắc lại một từ ngu xuẩn, tôi liền giẫm chết cậu?” Đường Vân khẽ nhắc giày cao ba tấc uy hiếp nói, lại trợn mắt nhìn thân anh cao lớn của hắn một cái, sau đó vênh mặt lên, giả bộ cao ngạo hỏi: “Này? Anh bạn tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Tiểu nhân gọi Quách Kiện, tên tiếng Anh một chữ KEN, năm nay mới vừa tròn mười chín. Công chúa xinh đẹp, nàng chờ ta lớn lên có được hay không?” Quách Kiện như cũ tính xấu không dỗi trêu ghẹo cô.

“Ba hoa?” Đường Vân nâng cao tay gõ hắn một cái, vênh mặt lên cậy già lên mặt dạy dỗ: “Quách đồng học, lần tới nếu để cho tôi nhìn thấy cậu lại đầu lười tron tru lừa gạt nữ đồng bào nào, tôi liền đem việc ác của cậu nói cho cha cậu cùng thầy giáo, đến lúc đó xem cậu làm sao bây giờ.”

Quách Kiện lập tức hô lên, “Oa? Cô thật ác độc đó? Tôi không cần trưởng thành nữa?”

Hắn gương mặt kinh hoàng chộc cho Đường Vân cười đến cong người, thì ra là khi dễ trẻ nhỏ thật là đã quá, khó trách Dư Lôi Ân luôn thích khi dễ. Trời ạ? Cô tại sao lại nhớ tới hắn? Chẳng lẽ cô không thể một ngày không nghĩ tới hắn sao?

Bỗng dưng, tựa hồ có cái gì nóng bỏng thiêu đốt lưng cô, sau gáy lông tơ cô không tự động dựng đứng lên.

Đường Vân ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý tới mọi người ở chỗ này cơ hồ tất cả đều nhìn về phía cửa, có vài người còn bàn luận xôn xao.

Cô quay đầu thuận theo ánh mắt của bọn họ nhìn sang, lập tức hoảng sợ cũng hút một miệng lớn lạnh khí ——

Là hắn?

Đường Vân nhịp tim nhảy lờ hai nhịp, ngay cả bước chân cũng rối loạn, một cước đạp lên mu bàn chân của Quách Kiện, cả người loạng choạng ngã vào trong ngực của hắn.

“A ——” Quách Kiện khoa trương kêu thảm, đỡ cô ai oán nói: “Coi như chán ghét tôi, cũng không cần trừng phạt tôi như vậy?”

Đáng tiếc tất cả tế bào hài hước của Đường Vân đã sớm mọc cánh bay đi, cô hốt hoảng nói xin lỗi, dư quang từ khóe mắt liếc lên thấy bóng dáng cao lớn đang từ từ đến gần, cô bản năng muốn trốn, chỉ tiếc khi cô thân thể đứng vững đồng thời, Dư Lôi Ân đã tới ngay bên cạnh cô rồi, hơn nữa còn đặt tay lên vai của cô.

“Không có sao chứ?” Hắn nhìn cô nhẹ giọng hỏi.

Đường Vân không nhìn ra tâm tình của hắn, chỉ có thể hốt hoảng lắc đầu một cái, nội tâm kỳ thật cực kỳ có chuyện —— cô có dự cảm đại họa sắp xảy ra?

“Anh. Làm sao anh. lại. Sẽ đến nơi này?” Cô thanh âm run run hỏi. Hắn làm sao sẽ tra được địa chỉ nhà ba mẹ cô ở Canada?

“Sinh nhật của em sao anh có thể không đến? Em nói đúng không?” Hắn vẫn dùng vẻ mặt cùng ngữ điệu khiến cô đoán không ra nói.

Vẫn như cũ không nhìn ra ý muốn hắn vì sao Đường Vân, không khỏi càng thêm kinh hoàng, 猛 nuốt nước miếng.

“GRACE?” Bị gạt ở một bên Quách Kiện tựa như hỏi thăm kêu tên tiếng Anh của cô.

Nhưng vào lúc này, âm nhạc ngưng hẳn, đại biểu khiêu vũ kết thúc.

Đường Vân lúng túng hướng Quách Kiện cười cười, lại nhỏ giọng hướng hắn nói cảm ơn.

Quách Kiện nhìn cô một chút, lại nhìn một chút người đàn ông bên cạnh cô, lập tức không còn vẻ cợt nhả vừa rồi. “Tôi. Vinh hạnh của tôi.” Hắn ửng đỏ mặt lắp bắp nói, lại một mặt không được tự nhiên hướng cô hơi khom người sau, liền xoay người rời đi.

Đồng thời, âm nhạc lần nữa vang lên, Dư Lôi Ân một phen kéo cô vào trong lòng.

“Thật xin lỗi, GRACE, tôi nhớ điệu nhảy này giờ đến phiên tôi.”

Đột nhiên, một giọng nam xen vào giữa bọn họ.

Đường Vân luống cuống nhìn một chút người đàn ông kia, nhìn lại một chút Dư Lôi Ân, lại bị hắn hung tợn trừng liếc mắt, tay bị hắn dung sức nắm chặt cùng ánh mắt lóe lên lạnh lẽo cuối cùng cũng cảm nhận được hắn đè nén tức giận, không khỏi rung mình một cái.

Dư Lôi Ân chậm rãi quay đầu liếc xéo lấy người người đàn ông kia. “Chỉ sợ tôi không phải là người đàn ông hào phóng, sau mỗi một điệu nhảy, tôi đều muốn độc chiếm bạn gái của mình.”

Đó là một bản khiêu vũ chậm, tiếng nhạc trầm nhẹ căn bản là không lấn át được giọng nói hùng hậu của hắn, cho nên, gần như toàn bộ mọi người đều nghe được lời của hắn.

Không để ý tới khuôn mặt lung tung của người đàn ông kia, Dư Lôi Ân tự mình phách lối ôm cô chặt, từ từ nhảy ra.

“Anh như thế nào cho tới bây giờ cũng không biết em lại thích khiêu vũ như vậy? Ngay cả người lùn em cũng có hứng thú cùng hắn nhảy.” Hắn cúi đầu ở bên tai cô lạnh lùng nói.

Người lùn? Quá khác nghiệt đi?” Anh không được nói như vậy đó là người tốt do ba tôi giới thiệu?” Người đàn ông kia lùn hắn nói không sai, nhưng tôi thiếu cao cô nửa cái đầu nha? Đây không phải là ngay cả cô cũng bị đồng dạng mắng sao?

“Thế nào? Đau lòng? Hai người lùn mắt đối mắt?” Hắn giọng mỉa mai nói.

“Anh. Anh.” Đường Vân giận đến chỉ có thể mãnh liệt thở gấp .

“Tôi thế nào? Tôi có nói nói bậy sao? Hừ? Chẳng lẽ phải không cao hứng tôi nói em là bạn gái của tôi, sợ

Cái thân phận này, sẽ hư giá thị trường của em, ít đi cơ hội có thể trên hoa ghẹo nguyệt, phải hay không?” Hân cười lạnh nói.”Em thật đúng là bụng đói ăn quăng à? Mới vừa rồi còn tìm thằng nhóc còn hơi sữa. Hừ? Bỏ già muốn ăn cỏ non phải không?”

“Anh.” Đường Vân bị hân thân thể ác độc công kích cùng dã man không hiểu chuyện làm cho giận đến sôi máu thiếu chút phun ra, lo lắng có rất nhiều người bị hân hấp dẫn bởi kỹ thuật nhảy thân mật như vậy, rất sợ khiến mọi người chê cười cô, không thể làm gì khác hơn là im hơi lặng tiếng nói: “Tôi không nhảy, như vậy có thể đi?”

“A? Cùng người khác liền nhảy thì mặt tươi như hoa, ôm ấp yêu thương, cùng tôi thì không muốn nhảy?” Không nghĩ tới Dư Lôi Ân lại tức giận hơn, bỗng nhiên quay đầu cùng với cô mặt đối mặt, để cho cô nhìn rõ đáy mắt hân cuồng nộ.

“Không muốn cùng tôi nhảy vậy sao?” Hân đối với cô khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hung dữ nói: “Tôi lại cứ muốn, còn muốn nhảy với em bản khiêu vũ nóng bỏng?”

Dứt lời, hân thuận tiện tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đặt lên môi anh đào mềm mại của cô, bàn tay đem cô ôm chết chặt, đầu lưỡi nóng bỏng cứng rắn theo âm nhạc cùng thân thể đung đưa vận luật liễu lĩnh ở trong cái miệng nhỏ của cô tàn sát bừa bãi.

Cho đến tiếng nhạc tuyệt đẹp lắng mạn lần nữa ngưng hẳn, hân mới buông cô ra.

Đường Vân mắc cỡ không dám ngẩng đầu lên. Ông trời? Trước mắt bao người, hân tại sao có thể như vậy? Cô từ nay về sau còn mặt mũi nào gặp người khác?

Dư Lôi Ân ôm chặt cô thân thể mềm mại mềm nhũn , khoe miệng mang theo một tia nụ cười nam tính đắc ý.”Có phải hay không muốn anh lại tiếp tục?”

Đường Vân vội vàng lắc đầu.”Cầu xin anh không cần phải như vậy được không? Rất nhiều người đang nhìn.”

“Cầu xin tha thứ?” Hân hơi háit mồm.”Tốt lắm, tạm thời bỏ qua cho em, đi theo anh?” Hân kéo cô đi ra cửa.

Đường Vân tất cả lý trí thoáng chốc đều bị hù dọa trở về trong óc, hân từng nói những lời khó nghe, nói muốn giam giữ cô cả đời. Chuyển đi này, cô còn có có ngày thấy được ánh sáng mặt trời sao?

“Không, tôi không muốn đi theo anh?”

“Em nói cái gì?” Hân quay đầu hung hăng trừng mắt cô, cắn răng nghiền lợi nói: “Có can đảm nói thêm lần nữa cho anh?”

Đường Vân không khỏi khe khẽ run rẩy, ngập ngừng đôi môi, lại thật lâu không phát ra được tiếng nào .

“Tiểu Vân, vị này là.”

Đột nhiên, thanh âm Đường mẹ từ đám người bên ngoài vang lên xen vào giữa bọn họ , Dư Lôi Ân thân thể cứng đờ, từ từ buông lỏng bóp bàn tay xiết chặt cô, thay đổi chuyển thành đất cô tay nhỏ bé lạnh như băng.

Đường Vân chậm rãi thở ra một ngụm khí nín hồi lâu , thật may là, nếu không phải là mẹ kịp thời xuất hiện, cô rất có thể sẽ bị sát khí trong mắt hân bắn ra dọa tới mức sợ hãi chết không có lý do tại chỗ.

Lúc này, Đường ba ba hạ lệnh khiến tiếng nhạc dừng lại.

Đường mẹ hơi để phòng nhìn người đàn ông tự xưng là bạn trai của con gái, bà đã hỏi chồng mình cùng con trai, con dâu, nhưng không có một người biết hân là ai, hiển nhiên cũng không thể là khách mời trong danh sách, nhưng hân giữa chừng xông tới, nắm lấy con gái bảo bối của bà liền nhảy vũ điệu nóng bỏng , lại thân mật cùng với con gái kẻ tai nói nhỏ, còn tưởng là chúng mãnh liệt hôn nhau.

Bà phải thừa nhận, hân thật sự là người đàn ông rất xuất sắc, bề ngoài tuấn tú cộng thêm khí độ (phong thái)bất phàm, lập tức liền đem tất cả những người đàn ông ở đây toàn bộ đề bẹp, nếu thật có con rể như thế này, đương nhiên là cuộc sống có vui thú lớn. Ách, chỉ là, nghiêm chỉnh mà nói, hân vẫn là người lai lịch không rõ, chuyện liên quan đến hạnh phúc con gái, nói gì thì nói bà đều không thể phớt lờ.

“Bác gái chắc là mẹ Đường Vân rồi, có đúng không ạ?” Dư Lôi Ân tràn ra một chút mỉm cười có thể khiến tất cả những cô gái ở đây đều mê say , thấy Đường mẹ lão nhân bắt gặp có chút mờ, hân lại chuyển hướng Đường ba ba đứng ở bên cạnh Đường mẹ, dùng giọng nhau trầm thấp thanh âm dễ nghe nói: “Bác trai đây nhất định chính là ba Đường Vân rồi.”

Đường Vân thiếu chút nữa bị nước miếng làm cho nghẹn, có người có thể biến sắc mặt trở nên nhanh như vậy sao?

“Ừ.” Hai người đồng thời gật đầu, lại đồng thời phát ra nghi vấn, “Cậu là.”

“Cháu tên là Dư Lôi Ân.” Dư Lôi Ân hơi khom người, mặt kinh ngạc hồi ngược lại: “Như thế nào? Đường Đường cô ấy chưa từng nhắc đến cháu với hai bác sao?”

“Đường. Đường Đường?” Đường gia hai người kinh ngạc nhìn nhau, Đường Vân cũng ngây ngẩn cả người.

“Đúng nha? Cô ấy thật là một Điềm Tầm, tựa như mặt đường một dạng, cho nên cháu liền thay cô ấy lấy cái nhũ danh này chỉ dành riêng cho cháu gọi.” Dư Lôi Ân mặt cung chiêu khẽ vuốt mái tóc Đường Vân giải thích, cho dù ai nhìn vào, cũng biết quan hệ bọn họ không đơn giản.

Chuyện khi nào? Cô thế nào cho tới bây giờ cũng không biết? Không biết hẳn lại đang dung thủ đoạn bịp bợm gì Đường Vân da đầu không khỏi từng trận tê dại.

“Tiểu Vân. Đây là.” Đường mẹ thật bị làm hồ đồ, con gái không phải nói cùng Điềm Dương mới chia tay không lâu sao? Tại sao con gái mới chia tay liền tiến triển cùng một người bạn trai khác nhanh vậy?” Các hai người là đi chung đường nên quen biết sao?”

“Không, bác gái, chúng cháu quen biết được một khoảng thời gian rồi.” Dư Lôi Ân tiếp tục mỉm cười mê người. “Nói đến du lịch. Đường Đường lúc này lại một mình lên đường.”

Hắn nhìn cô một cái, vẻ mặt có chút trở nên bất đắc dĩ, “Bình thường, cô ấy thường dung thời gian cùng cháu nhón nháo giận dỗi, lúc này là bởi vì cháu bận bịu chuyện trong công ty, chừng mấy ngày không rảnh theo cô ấy, cô ấy liền giận đến rồi nhà trốn đi, ngay cả tờ giấy cũng không để lại cho cháu, hại cháu về đến nhà lại không tìm được người, hơn nữa lại còn đi xa như vậy, để cho cháu tổn thất nhiều nhân lực, sức lực đi tìm cô ấy, cho đến hôm qua mới xác định cô ấy trở lại nơi này, cho nên cháu liền đáp máy bay tới đây “.

Đường mẹ nghe được âm thầm rung mình, nghe hẳn nói như vậy, hai người bọn họ rõ ràng đã ở chung một khoảng thời gian rồi, mà con gái bảo tính tình thủ bà rất rõ ràng, sẽ cùng người đàn ông này ở chung, hiển nhiên là đối với hắn tình cảm sâu đậm, lại nói, người đàn ông này khẩn trương như thế đuổi theo tới đây. Bà ở trong đầu lòng âm thầm suy nghĩ một điều.

Đường Vân nghe vậy, không khỏi giận đến học máu, tức giận trừng mắt hắn, hẳn tại sao có thể vận vẹo sự thật như thế?

“Như thế nào, có đi theo anh hay không?” Hắn lại cúi ở bên tai cô nhỏ giọng hỏi, Đường Vân là bất tuần hất cảm lắc đầu một cái. “Muốn bướng bỉnh, ừ?” Dư Lôi Ân hướng cô chau chau mày, lại lộ ra một chút cười ranh mãnh tiếp tục nói: “Bác gái, bác xem, cô ấy chính là ông ẹo như vậy, cháu mới vừa rồi đã dành cô ấy nửa ngày, cô ấy lại ngay cả theo cháu ra ngoài nói chuyện cũng không muốn.”

“Tiểu Vân, con khi nào thì trở nên không hiểu chuyện như vậy rồi hả ?” Cư nhiên bạn trai bận rộn công việc không săn sóc mà rồi nhà trốn đi, vào lúc này người ta ngàn dặm xa xôi đuổi theo tới đây, còn bốc đồng muốn câu kinh? Đường mẹ không khỏi kiểm điểm chính mình gia giáo đến tội cùng là sai lầm chỗ nào, nếu không làm sao sẽ đem con gái dạy thành điều ngoa tùy hứng như vậy?

Đường Vân nhìn về mẹ, thấy bà đang giận dữ nhìn mình, lại hướng ba ba cầu cứu, ai ngờ ngay cả ba ba luôn thương mình tựa như trâu bảo, vào lúc này cũng nhủ lòng mày không đồng ý nhìn về phía mình, cô không khỏi càng tức giận hơn, cái người đàn ông này âm hiểm xảo trá, cư nhiên chỉ dùng mấy câu nói, liền đẩy cô vào tình cảnh một thân một mình.

“Mẹ. con. Là anh ta.” Cô lắp bắp không nói nổi một câu, chỉ sợ mình mà nói nói sai lời, lại chọc giận ác nam bên cạnh, nếu hẳn lại khỏi xương, thật đúng là không biết được hẳn sẽ nói ra những thứ gì để cho cô không xuống đài được nói đây?

“Còn lưu luyến những thứ phong ong bướm điệp này sao? Tôi khuyên em chính là chó si tâm vọng tưởng rồi, vào lúc này, hình tượng cô gái ngoan ngoãn của em đã mất rồi, tôi dám đánh cược, nơi này không có một người đàn ông nào sẽ đối với em còn hứng thú 『 điều ngoa ác nữ 』a.” Hẳn lại lần nữa đưa lưng về phía mọi người thân mặt cùng với cô “Kề tai nói nhỏ” .

“Không đi chính là không đi?” Đường Vân đành giọng nói, cô hạ quyết tâm, tới nay chết cũng muốn ở lại nơi này?

“Còn không chết tâm phải không? Vậy có muốn hay không tôi nói cho mọi người em 『 khẩu vị 』 nhiều đến bao nhiêu? Một ngày ba bữa cơm thêm trà chiều không nói, còn phải cộng thêm bữa đêm đặc biệt lớn, dừng lại ít cho em ăn, liền cùng tôi giận dỗi.” (〇〇) (‘〇’).

Hắn tà mị cười lạnh, cô lần nữa phản kháng khiến hắn toàn bộ tất cả tính khí đề bộc lộ ra. “Tôi ngược lại muốn nhìn xem có người người đàn ông nào tự nhận là vô địch thiết kim cương, có năng lực quanh năm suốt tháng lấp đầy đại khẩu vị của em, cấp đủ em ba trăm sáu mươi ngày mỗi ngày no bụng.” Hẳn dùng ngôn từ thô bỉ không chứa thủ đoạn nào mà hiếp cô.

Đầu tiên Đường Vân cũng không có nghe rõ, còn tưởng rằng hắn thuần túy chỉ là đang nói cô sức ăn lớn, đến nỗi âm thầm buồn bực hẳn làm sao trở nên ngây thơ như vậy, cho đến sau, cô mới nghe hiểu hẳn hạ lưu ám hiệu, không khỏi giận đến tay chân lạnh như băng.

“Anh. anh nói lung tung?” Thật tình thì phải nói ngược lại, đều là hắn yêu cầu vô độ, hôm nay thế nhưng thì ngược lại lên án cô. Trời ạ? Nếu quả thật để cho hắn nói ra khỏi miệng, cô từ nay về sau không cần phải làm người à?

“Không sai? Tôi thích nói lung tung, như thế nào?” Hẳn cư nhiên ác bá thừa nhận, lại trợn mắt nhìn cô một cái. “Tôi đã cho em mặt mũi rồi, còn

muốn mặt mũi hay không, thì do em lựa chọn.”

Đường Vân trợn mắt há mồm nhìn hấn về mặt ngang ngược, trong khoảng thời gian ngắn quên phản ứng, cho đến khi hấn xoay người, mới bỗng đứng tỉnh táo lại, vội vàng kéo ống tay áo của hấn.

“Tôi theo. Chúng ta đi thôi?” Cô dùng đôi tay xinh đẹp cấp bách lôi hấn đi, rất sợ chậm một bước, hấn thật sẽ nói ra, nhưng hấn là loại đàn ông nói được là làm được.

Dư Lôi Ân như thế nào lại mặc cho phụ nữ kéo đàn ông? Hấn trở một tay đem cô ôm vào trong ngực, một bộ dáng người làm chủ, khoe miệng tạo thành một đường cong mê người, hướng hai người Đường gia lễ độ tạ ơn. “Xin lỗi, bác trai, bác gái, cháu hôm khác sẽ kính thăm hai bác sau, Đường Đường cô ấy. Không kịp đợi muốn cùng cháu một chỗ rồi.”

Đang nói đến câu cuối cùng kia thì hấn cười đến mức mê người, ánh mắt lại lạnh lùng bắn càn quét qua toàn bộ những người đàn ông ở đây, sau đó mặt nửa cuồng vọng nửa phách lối ôm cô trong ngực đi ra.

“Anh đến tốt cùng muốn làm cái gì?” Vừa ra vườn hoa, nín một bụng tức giận Đường Vân liền giận dỗi dỗi gằm nhẹ.

Mỗi khi trở về cũng bị cái người đàn ông ghê tởm này gắt gao ăn, thật là uất ức quá? Cô đòi trước đến tốt cùng thiếu hấn cái gì?

Hấn hé ra gương mặt tuấn tú trầm trầm, ôm cô tới nhét vào trong một chiếc xe màu đen, dọc theo đường đi, cô luôn kêu như thế nào, tại sao, hấn đều không nói một lời, không tới mấy phút, liền dừng ở trước cửa một khách sạn cao cấp năm sao.

Đường Vân kinh hoàng muốn chạy trốn, lại bị hấn một phen vác lên vai, rất mất thể diện trước mặt bao người bị hấn vác lên lầu cuối ‘phòng cho tổng thống’.

“Không cần? Không cần.” Cô như một con chim sợ cành cong giãy dụa lấy. “Anh không có quyền giam giữ tôi?” Cô thanh âm buống bình tuyệt vọng nói: “Ngày đó bài báo thật không phải là.”

Vừa vào cửa, Dư Lôi Ân liền đem cô để xuống, để cho lưng cô dính vào trên ván cửa, ánh mắt tối tăm nhìn cô. “Sự kiện kia anh đã biết là ai vu oan cho em?”

Thấy cô sững sờ nháy mắt thủy mâu bình tĩnh lại, hấn chủ động giải thích: “Em chạy trốn sau hai ngày sau, lão nhân tới tìm anh, anh thấy ông ta nói chuyện khả nghi, liền ép hỏi ông ấy, mới biết nguyên lai là ông ấy giả danh nghĩa của em đưa bản thảo cho tòa soạn của em.”

“Hai năm trước, hai đứa con trai bên cạnh ông ta chẳng những thiếu hụt công quỹ, lại làm giả sổ sách kế toán cho nên bị vào tù, vì vậy ông ta muốn quay về thừa nhận anh, nhưng anh không để ý đến ông ta, thế nên ông ấy vẫn tìm người theo dõi anh, có thể là chưa từng thấy có một người phụ nữ có thể ở bên cạnh anh lâu như vậy, cho nên liền thuận tiện điều tra thân phận của em, lại thuận thế lợi dụng thân phận của em tiết lộ chuyện này, mục đích đúng là nghĩ ép anh nhận tội quy tông, tiếp nhận việc buôn bán của ông ta.”

Đường Vân nghe được sừng sốt sừng sốt, một hồi lâu mới hoàn toàn tiêu hóa tin tức này, trong lòng không khỏi tức giận.

“Anh đã biết em không có làm việc đó, vậy anh còn có cái lập trường đối gì với em dữ như vậy? Anh. Anh mới vừa rồi còn làm em sợ. Uy hiếp em. Anh. Anh ghê tởm, khôn kiếp?”

“Anh hung với em không có lập trường đối?” Dư Lôi Ân nheo mắt lại, sắc mặt cũng không thấy có nhiều hiền hòa. “Em nói xem, em lại phản bội anh mấy lần? Bao em ngoan ngoãn đợi trong khách sạn chờ anh, em có hay không à? Còn nữa. . . , anh đã cảnh cáo

Em, không cho phép em cùng gã đàn ông khác áp áp ôm ôm, vậy em tối nay làm cái gì? Hừ?”

Đầu của hấn càng cúi càng thấp, thở ra hơi thở toàn bộ ở trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, một bộ dáng hùng hồn, tiếp tục đem tất cả trách nhiệm đẩy tới trên đầu cô.

“Vốn là anh tính vào nhà em trước trước, tâm tình đang tốt rất, nếu không phải là lại gặp em trên hoa ghẹo nguyệt, lại một nửa làm trái ý anh không chịu đi theo anh, sẽ không phải chọc cho anh tức giận sao?”

Trên đời này làm gì có người nào cưỡng từ đoạt lý như vậy? Đường Vân không khỏi nghẹn họng nhìn trần trời, thật lâu sau mới có thể nặn ra thanh âm. “Khó khăn. Chẳng lẽ tất cả đều là lỗi của em?”

“Không phải lỗi của em, còn có thể là lỗi của ai?” Hấn liếc cô một cái, đột nhiên lại cười, sau đó niết niết chớp mũi của cô. “Em cái tiểu yêu nữ này, câu hồn anh, lại tự mình biến mất bất vô âm tín, anh bây giờ nên trừng trị em một bữa, chỉ là, anh đối với em chung quy lại là mềm lòng đáng chết?” Hấn tình trạng quá mức tức giận nói.

Đường Vân chỉ nghe được hấn nói cô câu hấn hồn, suy nghĩ trong đầu liền muốn nổ tung, mới vừa há mồm muốn hỏi hấn là có ý gì, liền bị hấn hôn

lấy.

Dư Lôi Ân như đói khát tận tình hút hết mật hương ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, cho đến không cách nào hô hấp mới buông cô ra.

“Đường Đường. Đường Đường ngọt ngào của anh.” Hắn dán lên cô môi anh đào hồng điểm điểm thỏa mãn thì thầm, tư thế sát người, để cho hắn dễ dàng có thể cảm thấy thân thể mềm mại của cô liên tục vọt qua hai lần kịch liệt run run, bỗng dưng muốn biết bí mật gì tựa như, khóe miệng nhếch lên quý dị.”Thì ra là em yêu thích anh kêu em bằng nhũ danh này, có đúng hay không, Đường Đường?”

“Đừng. Đừng như vậy.” Đường Vân cố sức nói.

“Chớ như thế nào? Ủ? Đường Đường?” Dư Lôi Ân hai tay chống ở hai bên của cô, dùng thân thể đem cô dính chặt trên cửa, mắt đen loáng ra lửa dục vọng, chặt chẽ nhìn vào cô ý thủy mâu loạn tình mê .

Khi hắn dùng giọng nói trầm thấp cái loại đó tựa như rượu nguyên chất kêu cô thôi đi, Đường Vân cả người lập tức lại vọt lên một hồi run rẩy.

“Em muốn. Muốn hỏi.”

“Hiện tại cái gì cũng đừng hỏi.” Hắn thanh âm khan giọng cắt đứt cô, dùng chóp mũi hôn □ ma sát cô má mềm ửng hồng , tiếp tục dùng mê người giọng nói không ngừng mị hoặc cô.”Đường đường. Đường đường. Một

Hắn mới gọi mấy tiếng, Đường Vân tứ chi liền như nhũn ra thiếu chút nữa thuận theo cánh cửa trượt xuống dưới đất, hại cô phải chủ động ôm lấy hông của hắn để chống đỡ mình.

Dư Lôi Ân ngừng lại cười khê , bỗng chốc đem bàn tay dò vào trong quần lót cô, ngay sau đó tràn ra một tia đắc ý cười tà.

“Ủ? Đã như vậy ướt. Xem ra, em thật rất ưa thích anh kêu em đường đường.” Hắn thờ gấp lập tức thỏa mãn xoa nắn lấy cô tiểu **, để cho cô tiết ra nhiều hơn **, sau đó đem một ngón tay thon dài trượt vào trong cơ thể cô.

Đường Vân giống như đột nhiên nhớ tới cái gì tựa như, thân thể mềm mại chấn động, chợt cứng đờ.

Dư Lôi Ân hít sâu một hơi, yêu thương ôm chặt cô.”Thật xin lỗi, bảo bối, sẽ không, đời này anh vĩnh viễn sẽ không tổn thương em như vậy nữa.” Hắn nhẹ nói, thanh âm giống bị vật cứng chặn lại”Sẽ không bao giờ nữa , tin tưởng anh, Đường Đường”

Đường Vân thanh tĩnh lại, ngẩng đầu lên nhìn hắn tuần nhan hỗn hợp thống khổ, tự trách, áy náy , trong nháy mắt, tâm hồn cũng bị xúc động.

Hắn thân hình trượt xuống, cởi ra quần lót của cô.”Đã khỏi sao? Để cho anh xem một chút.” Hắn dùng tay tách ra chân ngọc trắng mịn của cô .

Đường Vân nũng nịu kêu to một tiếng, đỏ bừng cả mặt muốn chặt hai chân, lại bị hắn ngăn cản.

“Chớ kháng cự anh, Đường Đường, để cho anh bồi thường em, ngoan, ừ?”

Dư Lôi Ân ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm bộ vị phái nữ cô hoàn mỹ không tỳ vết , thanh âm mềm mòng dụ dỗ nói, ngay sau đó,đôi môi nóng rực đặt lên cảm địa mềm mại của cô, đầu tiên là nhẹ nhàng uống hôn, rồi sau đó, đầu lưỡi dụ dỗ đẩy ra cô đỏ tươi **, xâm nhập vào cô loại trơn mềm như tơ ** trong, nhẹ phớt qua từng góc ngách, cuối cùng, nhanh chóng luật động .

“Ách.” Khi hắn cuồng dã trêu chọc , Đường Vân cả người như thông điện từng trận run rẩy , thân thể mềm mại không tự chủ được càng hướng tới hắn, cái miệng nhỏ nhắn ý loạn tình mê rên rỉ không ngừng.”Lôi. Ủ. Em nóng quá. Thật. Khó chịu. Oh. Lôi.”

Như ngây ngất bị hút vào nụ hoa của cô ** khiến Dư Lôi Ân cố đè nén như lửa dục vọng, lập tức đạt tới tình trạng sôi trào .

Hắn nhanh chóng cởi ra quần của mình, lật lên làn váy của cô.

“Không, đợi. Chờ một chút.” Bọn họ cái gì cũng còn không có nói ?

“Cho anh, Đường Đường, em để cho anh hơn một tháng qua làm hòa thượng , anh không thể đợi thêm nữa?” Dư Lôi Ân kiên trì vội vàng đem cô chân ngọc như nhũn ra chống đỡ bên mình, đặt mình vào giữa hai chân của cô.

“Nhưng là. Liền. Ở chỗ này. Đang đứng?” Ý thức được hắn khẩn cấp, Đường Vân không khỏi tròn to thủy mâu tràn đầy lửa dục , bọn họ thậm chí ngay cả quần áo cũng còn không có cởi đây?

“Đúng vậy, anh một giây đồng hồ cũng không thể. Đợi thêm nữa.” Dư Lôi Ân thô thờ gấp lập tức, chợt cong người thẳng tiến trong hoa tâm của cô, ngay sau đó cuồng dã xông lên .

“A.” Đường Vân như bị điện giật, khoái cảm như gió bão theo hắn mỗi một lần dung lực co rúm lại , một đợt so với một đợt mãnh liệt hơn

cuốn tới về phía cô, khiến cô cả người không tự chủ được run rẩy.

“Bảo bối, em chính là nhạy cảm như vậy.”

Dur Lôi Ân ra sức thẳng tiến trong cơ thể chật khít của cô , một lần so một lần càng sâu hơn, khiến cho cô bay lượn trong đỉnh cao tình dục .

Đường Vân chống đỡ thân thể mềm mại vô lực, bám chắc thân thể kiên cố của hắn , mặc hắn tà khí định đoạt lấy mình.

“Lôi. Oh. Cầu xin anh.”

“Thả lỏng một chút. Ngoan. Anh còn muốn em chưa đủ.”

Đưa mắt nhìn người trong ngực cả người như bạch ngọc trên làn da tuyết trắng hiện lên đỏ ửng xinh đẹp, thân hình duyên dáng vô cùng mảnh mai theo mình kịch liệt chạy nước rút mà lắc lư, làm Dur Ân Lôi không cách nào khắc chế gầm nhẹ một tiếng, nhu tình mật ý hôn nồng, ở trong cơ thể nhỏ xinh của cô một lần lại một lần bộc phát ra như dung nham núi lửa nóng bỏng ham muốn.

Mây mưa qua sau, Đường Vân mệt mỏi ngủ mê man đến chết, khi tỉnh lại, sắc trời đã quá trưa.

“Đã tỉnh rồi hả ?” Dur Lôi Ân lấy tay chống cằm, nghe răng hưởng về cô khoái trá mà cười nói.

Đường Vân ửng đỏ cả mặt, có chút tay chân luống cuống quay đầu ra.

“Nhìn anh, Đường Đường.” Dur Lôi Ân dịu dàng ra lệnh, lặng lẽ đợi cô xoay đầu lại. Hắn mu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cô má mềm ửng hồng , ánh mắt trở nên chuyên chú mà dịu dàng.”Yêu anh ư, Đường Đường?”

Đường Vân không được tự nhiên rũ mí mắt xuống, bởi vì hắn trong tròng mắt đen nhu tình mà trái tim cuồng liệt nhảy lên .

Dur Lôi Ân lập tức nâng cao cằm của cô, hướng vào tầm mắt của cô.”Đường Đường. Nói cho anh biết, yêu anh sao?” Hắn lần nữa dịu dàng hỏi.

“Anh. Anh biết rõ .”

Hắn ánh mắt lóe sáng, như có ánh sáng rực rỡ lưu động.”Anh muốn em chính miệng nói với anh, ngoan?”

Hắn tròng mắt đen giống như chứa ma lực, Đường Vân giống như bị thúc giục tựa như miên man, dịu dàng nói nhỏ, “Đúng vậy, em yêu anh?”

“Đường Đường” Hắn khẽ gọi ôm chặt cô, giống như là muốn đem cô thu vào trong cơ thể.”Em thật là bảo bối của anh.”

“Lôi.” Đường Vân quyến luyến lồng ngực ấm áp của hắn, do dự một chút, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.”Anh. Anh cũng có một chút xiu. Yêu em sao?” Cô ngẩng đầu lên thật sâu ngắm nhìn lấy tuấn nhan hắn, nín thở mà đợi.

Dur Lôi Ân đột nhiên nhỏ giọng cười.”Bé ngoan? Anh cũng đã sớm yêu em” Chốc lát sau, hắn cúi đầu xuống, tròng mắt đen đậm như mực trở nên âm trầm, đau xót đưa mắt nhìn cô.

“Chỉ là ngay cả chính anh cũng vẫn không biết, cho đến. một khắc kia hiểu lầm em phản bội anh, anh mới bỗng nhiên giết mình. Cho nên, anh ngay lập tức mới có thể như vậy giận dữ, lại làm thương tổn em như vậy. Em còn nghi ngờ anh sao?”

Đường Vân lắc đầu một cái, cả người như phiêu ở đám mây , có cảm giác mãnh liệt không thành thật.”Anh thật yêu.”

“Nói em ngoan em thật đúng là ngoan đến không thể chữa? Em ngẫm lại xem, tại sao anh lại muốn làm tất cả mọi thứ có thể tìm mọi cách để giúp em giải vây khi em phản bội anh?”

“Anh nào có giúp em giải vây cái gì? Em chỉ nhớ anh lúc ấy vẫn mắng chửi người ta ngu xuẩn.” Đường Vân chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách, giọng làm nũng của rất rõ ràng muốn hắn vì mình”Sửa lại án xử sai” xuống.

Thế nhưng hắn lại nhẹ giọng cười.”Bé ngoan, chính là muốn đem em chậm chạp xác định vị trí, anh mới có thể tự nói với mình, em là bởi vì ngu o o , mới có thể bị người cấp trên lợi dụng, cho nên, phản bội anh không phải bản ý của em, như vậy anh cũng mới có thể vì mình tìm được lý do tha thứ cho em, tiến tới cưới em làm vợ, hiểu không? Ai ngờ em nhưng ngay cả đạo lý cũng không thông như vậy, ai ——” hắn lắc đầu một cái, thờ dài một tiếng, mặc dù không đem”Thật ngu xuẩn” hai chữ nói ra khỏi miệng, nhưng không nhiều sai biệt lắm.

“Người nào giống như anh à? Một cái ruột chín ngọt lừa gạt thành mười tám.” Tâm tư thâm sâu như vậy, ai có thể thấu hiểu được nha? Đường Vân nhỏ giọng lầu bầu biện giải cho mình một chút, lại đem chú ý lực thả lại vấn đề trọng tâm.”Anh nói là, anh lúc ấy liền muốn lấy em làm vợ rồi hả ?” Cô trợn to hai mắt trong veo như nước thẳng nhìn hắn, vẻ mặt một bộ khó có thể tin.

“Anh không cưới em nuôi em ở trong nhà làm cái gì? Hả? Em không phải là ngay cả ý này cũng nghe không hiểu chứ? Em cho rằng anh muốn làm cái gì?” Dư Lôi Ân nhún mày lại.

Đường Vân lúng túng giật nhẹ khóe miệng, thanh âm như muỗi vằn nói: “Em Em cho là anh là muốn thu em làm Tinh nhân.”

Dư Lôi Ân trừng mắt nhìn cô giống như cô là con quái vật, “Cho nên em liền chạy trốn?”

Đường Vân duỗi duỗi phần lưng, không dám lên tiếng. Thì ra là, dưới loại này tình huống này hần cũng muốn cưới cô rồi, này chứng minh hần là thật yêu cô, hơn nữa. Xem ra cũng không chỉ một chút xiu ? Nghĩ được như vậy, cô không khỏi từ đáy lòng dâng lên nụ cười ngọt ngào .

“Em hại anh tựa như con ruồi không đầu , muốn cả đội thám tử tìm em tìm nửa trái đất, em còn dám cười?” Dư Lôi Ân giận đến ký cô một cái.

“Không nghĩ tới đầu óc của em không được tốt lắm, bản lĩnh trốn chạy cũng khá tốt? Hắc? Một hồi đồng một lát tây , mỗi địa phương đều chỉ dừng lại một hai ngày, hành tung không bắt định, hại những kẻ vô dụng kia thời điểm tìm được thì, em cũng đã rời khỏi chỗ đó rồi. Hừ? Nếu sợ hãi bị anh bắt trở về như vậy, em giống như con chuột trốn ra được thì làm cái gì? Em thật cho là chỉ cần trốn đông trốn tây như vậy , anh liền không có cách nào tìm được em sao?”

Này thật đúng là oan uổng à? Đường Vân mở to hai mắt.”Du lịch ngắm cảnh sao? Ai mà không xem xong rồi liền sao? Lại nói, người ta căn bản không nghĩ tới anh sẽ đi tìm em? Làm sao phải nghĩ đến trốn đông tránh tây a?”

Dư Lôi Ân nghe vậy, tự nói phải cố gắng nhịn tức giận , này tiểu ngu ngốc cư nhiên không muốn hần sẽ đi tìm cô? !

“Tốt? Em còn rảnh rỗi đi du lịch ngắm cảnh?Em xem ra rất sung sướng, dạo chơi khắp 11 nước châu Âu, em rất thoải mái, rất tự tại có phải không?” Hần một bên hỏi một bên mặt áp vào trên mặt cô.

Lại hung cô? Đường Vân uất ức cong cái miệng nhỏ nhắn.”Em nơi nào còn có thể thoải mái tự tại, chính là tâm tình không tốt mới đến đi một chút. Em trong lòng cũng rất khổ sở nha?”

“Em khổ sở? Anh tìm em đến độ muốn nổi điên?” Dư Lôi Ân rống lên.

Đầu tiên, hần cho là cô chỉ là trốn tránh, thế là tìm ở trong thành phố, sau mới mở rộng phạm vi bên ngoài, bởi vậy chậm mấy ngày, cho nên truy tìm hành tung củ cô trở nên tương đối khó khăn, chỉ có thể theo lộ tuyến của cô vừa vừa dừng .lại vừa truy tìm .

Mà những kẻ trinh thám vô dụng kia, mỗi ngày báo cáo cho hần cũng làm cho hần nhìn thấy mà ghê, hần tưởng tượng cái này tiểu ngu ngốc cư nhiên một mình xông đông xông tây, rất có thể ngu ngốc bị người ta bán đi còn giúp người ta kiếm tiền, khiến hần ăn ngủ không yên.

“Anh thật hung dữ đó?” Trước kia bởi vì không thương cô mà hung cô thì cũng thôi, hôm nay nói yêu cô, nhưng vẫn là giống nhau hung cô, Đường Vân cảm giác mình thật đáng thương đó?

Dư Lôi Ân liếc mắt nhìn cô cong môi cứ nhìn chăm chú như vậy, bộ dáng đáng yêu xinh đẹp nhất thời làm hần hết giận hơn phần nữa.”Ai kêu em phải chạy trốn? Bằng không, chúng ta đã sớm ở cùng một chỗ.” Không cần chịu nổi khổ tương tự này.

“Anh thật là vô lại đó? Mỗi khi trở về đều tình nộ trên đầu em , em vốn là không nên bị giam nha?” Cô tròn mắt nhìn hần.”Nếu không phải là anh đã mạn như vậy, em cần gì chạy trốn?”

“Cái gì gọi là không nên bị giam? Em muốn rời khỏi anh, còn không nên bị giam?” Dư Lôi Ân không chỉ có đối với lần này một chút áy náy cũng không có, còn nói ác độc hơn.”Ngày sau,em nếu còn dám có một tia ý nghĩ nào muốn rời khỏi anh, anh như thường sẽ đem em giam lại? Còn nữa. . . , nếu là thật dám lần nữa từ bên cạnh anh trốn ra, em liền tự cầu nhiều phúc —— anh không phải sẽ giống như lần này dễ dàng bỏ qua cho em như vậy, em tốt nhất nên cân nhắc mà làm, hiểu không?”

Hung giữ với cô một bữa lại coi như”Dễ dàng bỏ qua cho cô” ? Đường Vân khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hồi lâu cũng không thể hạ xuống.

Mặc dù đời này cô là không bao giờ lần nữa có thể tách ra khỏi hần, nhưng là.”Em thật là gặp xui xẻo đó? Làm sao sẽ đụng đầu vào cái người này tên ác bá?” Cô còn là cho hần có chút không cam lòng ăn năn hồi hận .

Dư Lôi Ân nghe vậy lại nhỏ giọng cười, tâm tình chuyển thành vui vẻ.

“Em cho rằng là em đụng vào anh trước sao? Sai lầm rồi? Là anh thấy em trước .” Hần nhẹ một chút một chút chớp mũi của cô, “Đêm đó, anh vừa vào quán bar đã nhìn thấy em một mình ngồi ở chỗ đó, tròn một đôi mắt to nhìn đông ngắm tây, giống như đối với cái gì cũng thật tò mò, bộ dáng rất là ngu xuẩn. Vén vén ngây thơ .”

Đường Vân dĩ nhiên không đến nỗi ngu xuẩn không đến biết hần lại đang khất bạc cô, chỉ là, lòng của cô bây giờ tâm tình tốt từ trước đến nay chưa hề có, cho nên cũng không cùng hần so đo.

“Khó trách khi đó em cảm thấy có nguy hiểm cả người lông tóc dựng đứng. .”

“Em cũng cảm thấy sao? Hừ.” Thanh âm của hắn trầm thấp đi xuống, mang theo có chút khàn khàn. “Ngay lập tức, thân thể của anh liền lập tức nói cho anh biết, mình muốn cô gái này? Chẳng lẽ sau khi em đụng vào trong lòng của anh thì không có cảm giác đến. Nó sao?” Hắn cúi đầu xuống bụng liếc mắt nhìn, lại tà khí cười nhìn cô.

Đường Vân ửng đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn. “Khi đó đụng phải tâm hoảng hoảng, người nào. Ai còn chú ý. Cái đó.”

Thật ra thì, ngay lập tức cô cho là mình là đụng phải thứ gì trong túi quần của hắn, còn thực buồn bực là vật gì nóng như vậy, cứng như vậy. Chỉ là, cô biết không thể nói với hắn điều đó, bằng không lại bị hắn cười là cô ngu xuẩn.

“Cái người này Tiểu Ngốc, mười phần mười đoán là trong túi quần anh cất giấu những thứ vật kỳ quái gì, phải hay không?” Lòng hắn biết rõ ràng cười niết niết mà phần đáng yêu của cô, lại dịu dàng hôn cô một hồi lâu.

” Biết vì sao sau đó anh không có chủ động tìm em không? Đó là bởi vì anh muốn quan sát em kĩ hơn một chút, mặc dù đêm đó em chưa cùng bất kỳ gã đàn ông nào cùng một chỗ mà rời khỏi, nhưng là, sẽ đi nơi có những cô gái kia, mà họ gần như là tìm đến đây để mua vui. Mà anh hi vọng em không phải là loại phụ nữ tùy tiện ấy.

“Cho nên, em theo dõi anh một đêm kia, khi anh biết em vào trong quán bar chỉ là vì công việc thì thực thờ phào nhẹ nhõm, hôm sau bắt đầu liền muốn nhân viên trong quán bar chú ý động tĩnh của em. Anh nghĩ, bắt đầu từ đêm đó, anh liền đã đem em hòa thành với anh làm một rồi.”

“Lôi?” Đường Vân tim đập nhanh khẽ gọi.

Hắn chạm khẽ trán cô, từ từ chậm chậm nói: “Mặc dù không bao lâu anh liền nhận ra được chính mình đối với em có bao nhiêu tham muốn mãnh liệt muốn chiếm giữ không phải bình thường, lại vẫn không biết chính là yêu. Chẳng qua là sống qua lý trí muốn đem em cột vào bên cạnh cả đời, rồi lại kiên trì không chịu yêu.” Hắn trên môi đỏ của cô yêu thương lại khẽ hôn một cái. “Thật xin lỗi, bảo bối, bởi vì anh ngoan cố để cho em chịu nhiều đau khổ như vậy.”

Dư Lôi Ân thật sâu chăm chú nhìn cô, trong mắt đen tràn đầy tình cảm nồng đậm.

Vẫn tưởng rằng mình đời này cũng sẽ không hiểu được cái gì là yêu, nhưng cô lại dạy hắn, cô gái nhỏ này mị lực thật là không thể tưởng tượng nổi?

“Đường Đường, anh yêu em” Hắn ôm sát cô, khiến giữa hai người không còn có một khe hở.

Đường Vân đem tay nhỏ bé ôm trọn trên cổ của hắn, bởi vì hắn thâm tình tỏ tình cùng đưa mắt nhìn thật sâu khiến lòng cô một hồi rung động, thật lâu đều không thể mở miệng.

“Tại sao không lên tiếng? Có phải hay không vẫn còn giận anh?” Dư Lôi Ân thương tiếc hôn lấy mái tóc của cô.

Đường Vân lắc đầu một cái, ngay sau đó lại gật đầu một cái.

“Giận anh cái gì?”

“Giận anh miệng thật là ác độc, cả ngày đều mắng em” Đường Vân cái miệng nhỏ nhắn hồng điểm cong lên.

“Anh có mắng qua em sao?” Dư Lôi Ân trực giác trả lời, ngay sau đó giống như nhớ tới thật có một sự việc như vậy, không khỏi ửng đỏ mặt, từ khi tự bản thân bắt đầu hiểu chuyện, mặt hắn còn chưa có hồng qua? Cô gái nhỏ này thật đúng là khắc tinh của hắn.

Nghe hắn trả lời không chịu trách nhiệm như vậy, Đường Vân khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ lên vì tức. “Có? anh cả ngày đều mắng em ngu xuẩn.”

Cô thật là không thể nào thông minh sao? Dư Lôi Ân nhìn chòng chọc trần nhà, hơi suy tư một chút, mới tránh nặng tìm nhẹ nói: “Thật ra thì em cũng không coi là. Nhìn xem em yêu anh không phải thật thông minh sao?” (□ □)

Quá tự đại đó? Đường Vân trừng mắt liếc hắn một cái, tiếp tục cùng hắn thanh toán. “Anh còn mắng em là người lùn.”

“Ách. Ý của anh là nói em tương đối nhỏ xinh nha? Chỉ là đây? Anh chính là cực kỳ yêu SIZE của em—— từ bên ngoài đến bên trong, từ trên xuống dưới, mỗi một phần, mỗi một tấc, đều làm anh thật sâu mê luyến.” Hắn nấp mũi hướng cô nháy mắt mấy cái. “Này.Em phải là người rõ ràng nhất, không phải sao?”

Đường Vân lúc này mặt hồng không chỉ riêng là bởi vì tức giận. “Anh còn mắng em. Là bò già.”

Xem ra, hôm nay cuối cùng cô gái nhỏ này cũng chuẩn bị thanh toán hắn? Dư Lôi Ân dùng ngón tay trở vuốt vuốt chóp mũi, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa tìm được đáp án trấn an cô.

“Bò già? Hừ? Em là bò già?” Đường Văn cảm giận lắm bấm nhớ.

Cô cũng mới hai mươi ba tuổi? Chỗ nào già rồi?” Hừ? Em hơn KEN bốn tuổi coi như bò già, nếu như mà em nhớ không lầm, anh tổng thể hơn em tám tuổi, vậy anh coi là cái gì bò?”

Không nghĩ tới lại sẽ bị cô phản tương nhất quân, Dư Ân Lôi không khỏi thẳm nói một câu “Đáng chết”, vốn là khuôn mặt màu râm nắng đỏ nhạt ngay lập tức sung huyết đỏ bừng.

Ha ha ha? Mỗi khi cãi vã cũng đâu không lại hấn, luôn bị hấn mắng khiến sừng sốt sừng sốt, lần này cuối cùng hòa nhau một ván?

Đường Văn rất đắc ý, nụ cười cao hứng được sáng lên, đột nhiên dồn sức ngồi dậy, chỉ lấy hấn hí hửng hô to, “Anh, là bà ngoại bò?”

Chỉ là, cô quên đạo lý một ngàn năm không đổi—— vui mừng vô cùng “Sinh bĩ”.

“Tốt thôi? Anh chính là bà ngoại bò.” Dư Lôi Ân vô cùng rõ ràng thừa nhận cái danh hiệu này, nhưng đột nhiên nghiêng người, liền đem cô đang chìm ngâm ở trong vui sướng thắng lợi đè ở phía dưới, trên mặt không được tự nhiên đã toàn bộ không thấy, thay vào đó là vẻ mặt giữa hấp dẫn cùng hơi nguy hiểm.

“Mà anh là bà ngoại bò, đời này là đoán chừng em chính là tiểu cô non?” Hấn xấu xa nâng lên khóe miệng.

Kia vẻ mặt tà ác làm Đường Văn tình trạng kiềm chế cũng khẽ run, chợt nuốt một ngụm nước miếng.

Dư Lôi Ân ánh mắt càng thêm nóng bỏng, cười đến càng thêm tà khí

Hấn tuyệt đối sẽ làm cho cô biết, cô là gả cho một con bà ngoại bò cỡ nào chịu khó chịu được vất vả

(*) Chân mệnh thiện tử : người trong lòng của mình .

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cường Quân Tinh Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.